Actualitatea în ilustrațiuni

Echipele „Beogradsky" - „Juventus", cari au jucat Duminică 30 Sept. la București. Rezultat: 2-2. (1-0).

Asistența, la match-ul de foot-ball „Beogradsky"-„Juventus". (Intre spectatori, ministrul Jugoslaviei la București).

E. S. Mareșalul Pilsudsky urcând treptele la mormântul Eroului Necunoscut, unde a depus o coroană.

Congresul „U. N. A. L.", care s'a ținut în sala „Eintracht".

Găetan în fața juraților

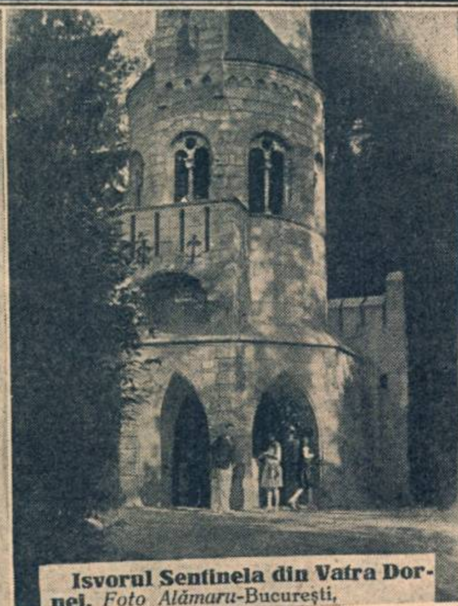
SCHIȚA DE ȘEDINȚA

Acuzatul și banca apărării (dnii avocați Aznavorian, Oswald Teodoreanu și Dongoroz)

Concursul de Fotografii al „Realităţii Ilustrate"

Ţigani turci, la Balcic. Foto G. Ex. Piteşti.

Isvorul Sentinela din Vatra Dornei. Foto Alămaru-Bucureşti.

„Dolce farniente"...... în poziţie cam periculoasă (D-rele SANDA R. şi LICA V.). Foto G. Ex.-Piteşti.

„Cazanele" pe Dunăre. Foto Ion Popescu.

Schitul de lemn din Şinca Nouă-Făgăraş. Foto I. Teulea.

„Radu şi Monica". Foto Şt. Negrescu.

Canionul „Murga-Mică", pe Jiu. Foto N. Hânsa.

La intrarea în peştera „Dâmbovicioara". Foto G. Dincă.

La isvorul „Prinţul Bibescu" în drum spre Sinaia. Foto G. Dincă.

„Bulevardul" din Nehoi. Foto D. Theodorescu-Buzău.

Mânăstirea Frăsinei. Foto Ţ. Bicciolla.

Fabrica „Goetz" dela Nehoi. Foto D. Theodorescu-Buzău.

Din Valea Prahovei

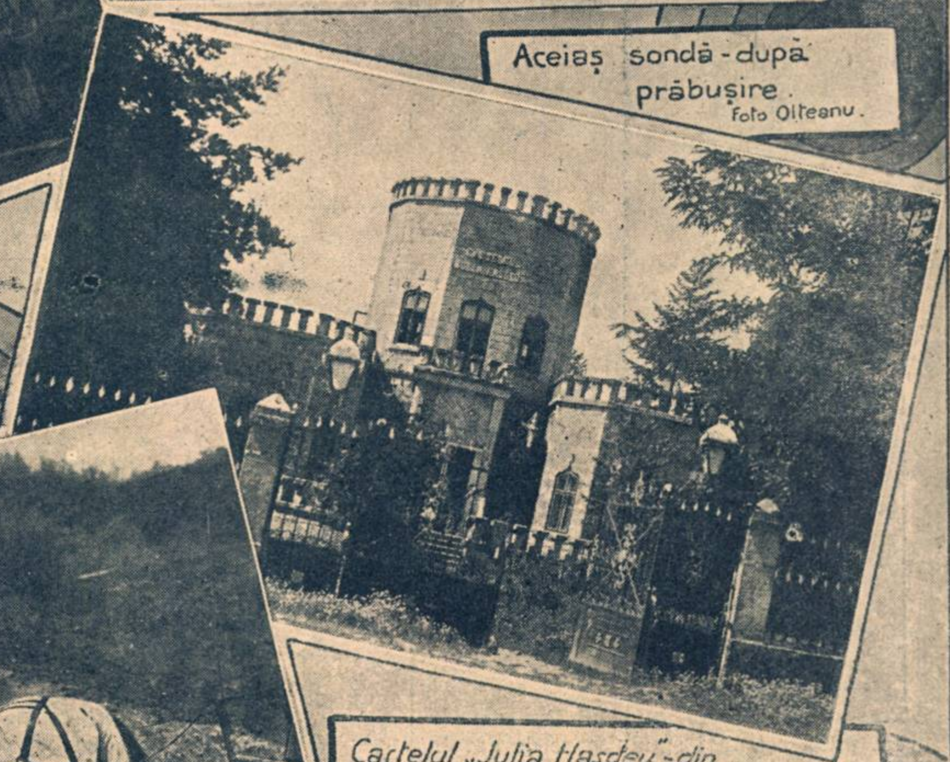
O sondă incendiată - fotografiată în momentul prăbușirei.

Aceiaș sondă - după prăbușire. Foto Olteanu.

Grup de sonde din Câmpina.

Castelul „Julia Hasdeu" - din Câmpina - care a fost donat - în parte - ateneului popular „B. P. Hasdeu din Câmpina. - Foto Olteanu - Câmpina.

Popas - în drum spre Brebu.

A.V. Lecca - Campina.

De-ale medicilor

CELEBRUL medic senatorul Bassini era democrat convins și fanatic. Il înfuria mai cu seamă trufia aristocraților cu titluri de nobleţe. Intr'o zi o doamnă foarte elegantă intră în biroul lui. El o salută politicos, ca deobicei și o întrebă:

— De ce suferiți doamnă?

— Sunt baronă, doctore! replică cucoana, nespus de demnă.

— In cazul acesta, răspunde Bassini, nu vă pot da nici un ajutor. Ştinţa medicală nu cunoaște leac, împotriva acestei boli.

Pagina de literatură

Citind „Nopţile" (Les Nuits) lui Alfred de Musset

DATORESC plăcerea de a fi recitit celebrele „Nopţi" ale lui Musset unui rămăşag... cu caracter literar. Anume, doi cunoscuţi ai mei susţineau, unul că poezia *„Moartea Pelicanului"* este de Musset, iar al doilea că e de *Vigny*.

Mare le-a fost însă nedumerirea când, citind unul câte unul toate titlurile poeziilor celor doi poeţi, n'au dat peste nici una care să se numească „Moartea Pelicanului" sau „Cântecul Pelicanului", cum i se mai spune.

Şi nu o puteau găsi, pentru simplul motiv că atât la Musset, cât şi la Vigny nu există vre-o poezie aparte cu titlul de mai sus.

„Moartea Pelicanului", ale cărui versuri minunate sunt ştiute pe din afară de mulţi amatori de poezie frumoasă, este intercalată în splendida *„Noapte de Mai"* (La Nuit de Mai) de Alfred de Musset.

E „muza", care după ce-i spune poetului că „n mic nu ne face mai mari decât o durere mare", îi povesteşte moartea pelicanului

Tragediana Rachel, în rolul Roxanei.

drept pilda cea mai sguduitoare de devotament părintesc.

Să căutăm a transpune în proză minunatele versuri, al căror farmec nu poate fi simţit şi gustat, decât citite în original.

„Când pelicanul, obosit de drumul lung se întoarce în pâcla serei, la trestiile unde îşi are locuinţa, puii săi aleargă la ţărm, de îndată ce-l zăresc, cum în depărtare se lasă, pe luciul apei. Închipuindu-şi că au şi prins şi împărţit prada ce le aduce, aleargă spre tatăl lor, scoţând ţipete de bucurie şi izbind din ciocuri pe urâtele lor guşi.

„El, urcându-se cu paşi domoli pe o stâncă înnaltă, îşi adăposteşte puii sub aripa ce-i atârnă şi, pescar melancolic, priveşte văzduhurile. Din pieptu-i deschis, sângele îi curge în şiroaie îmbelşugate. In zadar a scotocit adâncul mărilor. Oceanul era gol şi ţărmul pustiu. De aceea, drept orice hrană îşi aduce inima sa. Tăcut, întunecat şi lungit pe stâncă, o împarte puilor ca mâncare. In dragostea sa sublimă îşi leagănă durerea şi privind cum îi curge sângele, se prăbuşeşte tremurând pe ospăţul său de moarte, beat de voluptate, de dragoste şi de oroare.

„Uneori însă, în mijlocul acestei jertfe divine, nedorind să moară într'un chin prea lung şi temându-se să nu fie lăsat în viaţă de copiii săi, se ridică dintr'o dată, îşi deschide aripa la vânt şi lovindu-şi inima cu un strigăt sălbatec, trimite nopţii un „adio"

Principesa Belgiojoso, desemnată de Musset

atât de groaznic, încât păsările mărilor fug speriate dela ţărm, iar călătorul întârziat pe drum, simţind cum trece moartea, imploră ocrotirea lui Dumnezeu.

„La fel fac şi poeţii mari. Ei lasă să se bucure acei cari trăesc un timp oare care, însă hrana ce servesc la ospeţile lor seamănă de cele mai multe ori cu mâncarea ce dă pelicanul".

* * *

Recitesc traducerea de mai sus şi recunosc eu însumi, că nu redă decât în mod vag şi şters frumuseţea originalului. Deaceea, îmi îngăduiu sfatul de a fi citită în textul francez..., mai ales că, precum se ştie, aproape nu e Român mai mult sau mai puţin intelectual, care să nu cunoască limba franceză sau să nu pretindă a o cunoaşte.

Trecând acum la ceeace urma să fie obiect de căpetenie al rândurilor de faţă, spuneam că „Nopţile" lui Musset sunt în număr de patru. Iată titlurile lor în original: *„La Nuit de Mai, La Nuit d'Août, La Nuit d'Octobre* şi *la Nuit de Décembre.*

S'ar părea, judecând după titluri, că ele cântă frumuseţea, farmecul particular al celor patru anotimpuri, cărora corespund fiecare din lunile citate. Se va vedea că nu e aşa şi că poetul a fost călăuzit cu totul de alte sentimente, decât de dorinţa de a ne înfăţişa diferitele aspecte ale naturii, în fiecare anotimp.

De asemenea, ele n'u fost scrise la rând aşa cum au fost enumărate mai sus. N'au fost scrise nici pe rând, nici la intervale apropiate unul de altele.

Aşa, două din ele, anume *„Nopţile de Mai şi de Decembrie* au fost scrise în anul 1836, *„Noaptea de Octombrie"* în anul 1837, iar poezia *„Souvenir"*, care este o completare a „Nopţilor", în anul 1841.

* * *

Nu e tocmai lesne şi nici spaţiul nu ne îngădue să analizăm aci frumoasele „Nopţi" ale lui Musset. Aceleaşi motive ne împiedică să dăm măcar în rezumat subiectul lor. Spunem numai că dacă Musset n'ar fi scris alt ceva decât cele patru „Nopţi" şi poezia „Souvenir", care, precum am spus, le întregeşte, tot ar fi meritat să ocupe în literatura franceză locul de cinste pe care il ocupă.

E drept că istoricii şi criticii literari văd, atât în aceste poezii, cât şi în întreaga operă poetică a lui Musset, unele scăderi, pe care adversarii lui îşi făceau o plăcere să le releveze cât mai des şi nu fără răutate.

Lui Musset, de pildă, i se impută că îi cam lipseşte sufletul poetic, că n'are imaginaţia puternică, aşa cum izbucneşte la un *Victor Hugo*, că versul său nu predă eleganţa versurilor lui *Lamartine*, că rima sa e cam săracă şi ritmul neîngrijit, că frazeologia şi limba sunt mai de grabă de un „orator", decât de un „poet".

Fireşte, este o parte de adevăr în criticile făcute. Explicaţia acestor „pete" în o-

D-ra L. Despréaux (M-me Allan)

pera poetică a lui Musset, se găseşte întâiu în faptul că Musset scria foarte repede, dintr'o singură trăsătură de condeiu şi, al doilea, în împrejurarea că el n'a trăit atâta, ca să se poată lepăda de scăderile relevate şi să-şi formeze mai bine şi mai desăvârşit stilul şi limba.

Insă aceste scăderi, reale ori închipuite, sunt compensate — şi încă din belşug — prin sinceritatea care te cucereşte, prin puternica impresie de adevăr, de adevăr întreg ce se desprinde din acele „Nopţi", prin o rară sensibilitate — frumoase şi preţioase însuşiri care asigură „Nopţilor" o trăinicie care nu va pieri.

Chinul, cel mai mare chin pentru victimile amorului, este obligaţia de a trăi şi de a purta mereu în viaţă rana dureroasă provocată de decepţia acestui sentiment.

Nimeni n'a cunoscut mai bine ca Musset chinul acesta, nimeni n'a suferit mai mult ca dânsul şi de aceea puţini sunt poeţii, cari să-l fi exprimat în versuri mai sincere şi mai adevărate.

Să încheiem reproducând — tot în traducere în proză — prima strofă din *„Noaptea de Decembrie"*, cea mai liniştită din celelalte trei „Nopţi".

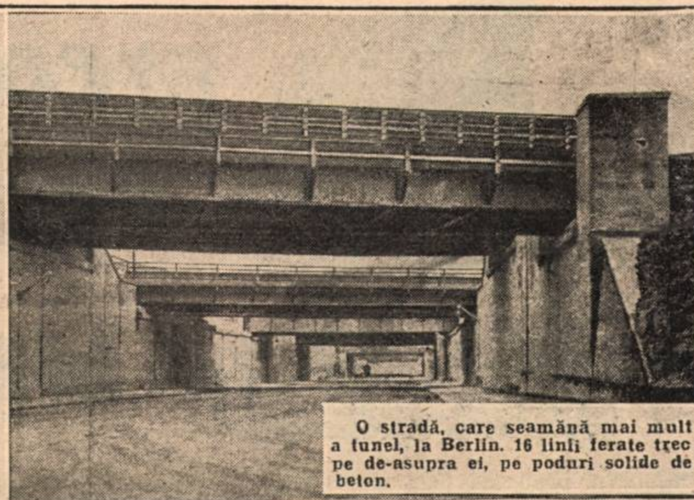
„Te-am văzut apărând şi în seara acea,
Era într'o noapte foarte tristă.
Aripa vântului izbea în fereastră;
Eram singur, culcat în patul meu.
Priveam acolo un loc ce mi-e drag,
Cald încă de un sărut aprins;
Şi mă gândiam cum uită femeia,
Şi simţeam cum o făşie din viaţa mea
Incet, încet se sfâşie".

ELVIN

CURIOZITĂŢI

Ordinul nu se discută!... Se calcă!..
(Foto Duployen-Constanţa).

O stradă, care seamănă mai mult a tunel, la Berlin. 16 linii ferate trec pe de-asupra ei, pe poduri solide de beton.

Ultimele „tank"-uri germane, la manevre.

Ilustra matroană, care traversează o stradă din Londra nu este decât un om mecanic, însoţit de inventatorul său, CAPITANUL A. J. ROBERTS.

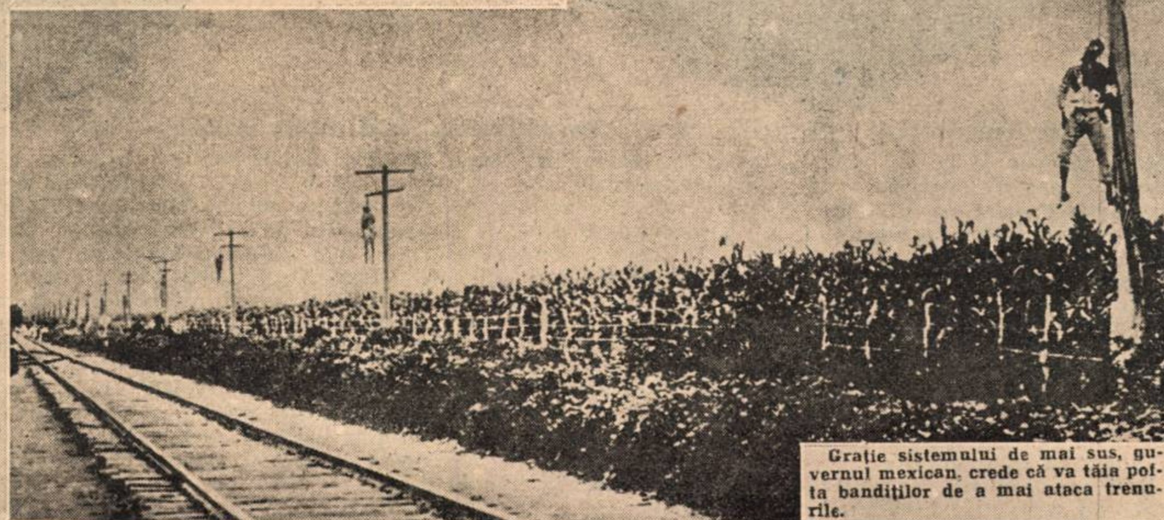
Reclama unui restaurant, din Hollywood, a cărui specialitate, sunt... fripturile la grătar: statuia în mărime naturală, a unui taur.

Mitralieră antiaeriană germană, apărată de o reţea de oţel, care o ascunde de vederea aviatorilor.

Pentru a evita accidentele de automobile, — pe timp de ceaţă, — ale căror victime, sunt regulat... agenţii de circulaţie, poliţia din Berlin, şi-a echipat sergenţii cu becuri electrice, fixate de centură.

Graţie sistemului de mai sus, guvernul mexican, crede că va tăia pofta banditţilor de a mai ataca trenurile.

Nu prea e măgulitor... dar fapte nouă întăresc ipoteza că ne tragem din maimuţă

CÂŢIVA profesori dela universitatea din Baltimore, Statele Unite ale Americei au descoperit două elemente noui, care pledează în favoarea teoriei evoluţiei speciei omeneşti. Descoperirile acestea arată în acelaş timp, în chip evident, cum trupul omenesc şi acel al maimuţei sunt foarte de aproape înrudite. E vorba de unele argumente care vin în favoarea mult discutatei teorii a celebrului Darwin.

Una dintre aceste indicaţii, care dau dreptate lui Darwin, ne vine din partea profesorului american *Robert Hegner*. Acesta este un savant care şi-a consacrat întreaga viaţă studiului microbilor adică al acelor vietăţi microscopice care se desvoltă şi trăesc uneori, în corpul omenesc şi al diferitelor animale. In special a studiat acei microbi cari produc molime, cum sunt: dezinteria, malaria, etc.

Comparând natura acestor paraziţi, cari infectează pe om, cu aceia cari trăesc în corpul maimuţei sau al altor animale, profesorul Hegner deduce că omul şi maimuţa găzduesc musafiri nepoftiţi, de o extraordinară asemănare, — pe când paraziţii animalelor cum sunt vacile, câinii, sau peştii, sunt de varietăţi foarte diferite.

Altă dovadă în favoarea aceleiaş teze o aduce profesorul *Raymond Pearl*, unul dintre cei mai distinşi biologi americani. Dânsul a studiat îndelung molimele din a căror pricină mor animalele din grădinile zoologice şi conchide cum că maimuţele sunt doborâte de aceleaşi boale care omoară şi pe om. Animale de alte specii sunt susceptibile la boale cu totul diferite.

Deşi avem în faţă constatările a doi savanţi cu reputaţie şi chiar dacă am avea şi confirmarea din partea altor biologi, cele două descoperiri nu pot susţinea singure teoria lui Darwin. Dar adăugate la o sumă de fapte cunoscute şi verificate, vor face ca balanţa darwinistă să atârne mult mai greu.

Când Darwin a publicat faimoasa carte despre „*Originea speciilor*" şi aceea care a urmat „*De unde se trage omul*", şi-a documentat teoriile cu fapte care erau de mult cunoscute naturaliştilor, dar, după credinţa lui Darwin, aceştia nu erau pătrunşi de înţelesul adevărat al lor. Unul dintre aceste fapte a fost asemănarea dintre diferitele specii de animale.

De pildă, animalele din scara mai înaltă, sunt mai toate vertebrate. Dintre acestea, maimuţele se aseamănă cel mai mult cu omul. Acest lucru însemna pentru Darwin, şi toţi adepţii teoriei sale, că e posibil ca toate animalele vertebrate să fi avut, în bezna trecutului, aceeaş origine. Insemna în acelaş timp că omul şi maimuţa au avut, nu cu atât de multe sute de mii de ani în urmă, vreun strămoş comun; parte asemănător omului şi parte asemănător maimuţei.

Dar asemănarea n'a însemnat pentru Darwin o evidentă suficientă. Un alt argument foarte mult exploatat în lucrarea sa a fost şi studiul fosilelor, care-au fost găsite în roce. Darwin era încredinţat — şi astăzi toţi biologii sunt de aceeaş părere — că toate aceste fosile reprezintă oasele, cenuşa şi alte relicve de-ale creaturilor care-au trăit cu mii de secole în urmă. Studiind formele acestor fosile este de multe ori posibil să se tragă concluzii asupra originei vreunui animal şi să se poată descoperi cum a evoluat acel animal.

* * *

Astfel, profesorul *Henry Fairfield Osborn*, dela muzeul de ştiinţe naturale din New-York, a reuşit să găsiască în felul arătat mai sus, de unde se trage elefantul. Tot dânsul şi alţi experţi, au găsit că strămoşul calului de astăzi, acum vreo 30 milioane de ani în urmă, nu eră decât o creatură de statura unei pisici, bine desvoltate.

Alte evidenţe asupra adevărului evoluţiei derivă şi din legea binecunoscută studenţilor, sub numele de „*legea recapitulării*", după care un animal în desvoltare trece prin aceleaşi transformări cari se găsesc şi în evoluţia istorică a rasei sale.

Mai sunt şi rămăşiţele organelor dispărute. Aşa de pildă este apendicele la om, care nu-i decât un vestigiu de stomac animalic. A rămas totuşi pe seama oamenilor de ştiinţă moderni să descopere urmele evoluţiei la om, într'un mod mai desluşit, mai amănunţit.

Inaintea celor două noui evidenţe, pe care le vom analiza mai la vale, a fost aceea care pare a se găsi scrisă în sânge. Deşi sângele animalelor din scara mai înaltă este la toţi roşiu, pare la fel şi are aceeaş menire: de a transporta oxigenul în corpul pe care-l însufleţeşte, totuş, migăloase studii ştiinţifice au reuşit să constate unele mici, dar bine definite diferenţe. Sângele la diferite animale conţine cristale de substanţe chimice solide, absolut deosebite.

Profesorul *Edward T. Reichert* dela universitatea din Pennsylvania a dovedit, încă cu mai mulţi ani în urmă, că aceste mici diferenţe chimice din sânge sunt mult mai neînsemnate între animale înrudite de aproape şi mult mai pronunţate între animale cu mari diferenţe naturale.

De pildă, sângele omenesc se aseamănă foarte mult cu acela al maimuţei pe când

Capul unui sălbatic din Africa (în dreapta) **alături de capul gorilei, maimuţa cea mai înrudită cu omul.**

în comparaţie cu sângele câinelui, calului, sau oaei, prezintă mari diferenţe. Pe de altă parte, sângele câinelui e foarte asemănător cu sângele de lup; faptul e explicat de evoluţionişti prin aceea că, multe mii de ani în urmă, câinele domestic de astăzi nu era de cât un animal, în felul lupului.

In ceeace priveşte relatările făcute de profesorul Hegner, asupra paraziţilor la animale, evidentele sunt mult mai clare. Mulţi diat pe acele care trăesc pe epiderma corpului. Doctorul german a arătat, cu câteva luni în urmă, că şi din acest punct de vedere există între om şi maimuţă o asemănare din cele mai strânse.

Poate că s'ar găsi acestor fapte o altă explicaţie de cât aceea a evoluţiei; adepţii evoluţionişti nu cred însă într'o asemenea posibilitate.

Celălalt profesor universitar american, dr. Raymond Pearl, n'a studiat microbii cari pricinuesc molimele. Dânsul a studiat însăşi molimele.

Actualmente se fac statistici, în mai toate ţările civilizate, arătând numărul oamenilor cari mor din cauza epidemiilor recunoscute. Dar, în ce priveşte animalele, statistica este imposibilă. Desigur că animalele sălbatece, mor de obiceiu din cauza foamei sau accidentelor, mai curând decât din cauza bolilor. Nimeni nu se gândeşte să ţie o socoteală în chestia morţii animalelor.

Cu toate acestea, profesorul Pearl crede că ar fi foarte interesant şi de mare importanţă, dacă s'ar cunoaşte cum s'a schimbat în cursul evoluţiei, susceptibilitatea omului şi a predecesorilor săi animalici, faţă de feluritele molime.

Dânsul s'a resemnat să studieze doar statisticele cari arată cauzele morţei animalelor păstrate în grădinile zoologice. Rezultatele au condus la o serie de concluzii foarte interesante. Totuşi, din cauza condiţiunilor de viaţă ale animalelor din grădinile zoologice, nu sunt tocmai aşa cum sunt condiţiunile naturale adevărate, savantul american se fereşte să se pronunţe cu certitudine. Dintre faptele constatate de dânsul, o concluzie apare foarte rezonabilă. Anume că a fost o schimbare progresivă în susceptibilitatea corpului faţă de diferitele feluri de molime. Schimbările au mers paralel cu presupusul drum al evoluţiei. Grupul animalic mamifer căruia îi aparţine şi omul, îşi dispută cu păsările, onoarea de a reprezenta cel mai desvoltat dintre grupele de vertebrate.

Ambele categorii — mamifere şi păsări, — se presupune că derivă, cu milioane de ani în urmă, din evoluţia reptilelor. Aşa că reptilele din grădinile zoologice reprezintă un grup antic, foarte puţin desvoltat, păsările unul pe o scară mai înaltă a evoluţiei, mamiferele pe unul şi mai înalt, iar omul — capul mamiferelor — este pe deasupra tuturora.

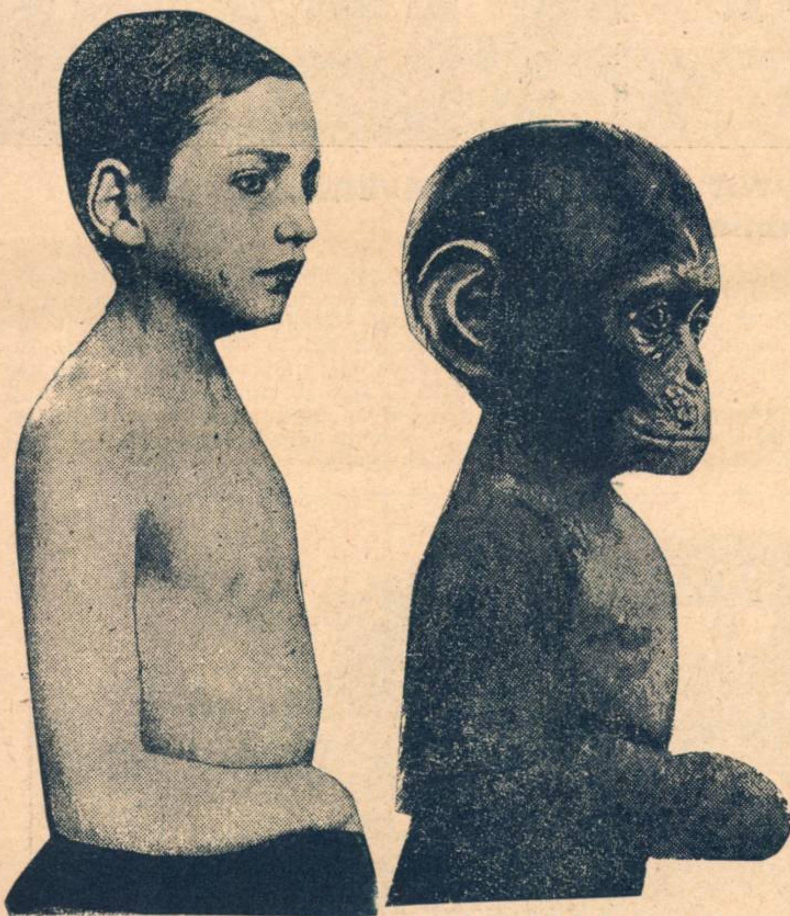
Luând aceste grupe animale în ordine, profesorul Pearl a găsit că moartea în urma bolilor sistemului digestiv a descrescut în precisă corespundere cu schimbarea evoluţiei; fiind cea mai răspândită la reptile şi mai redusă la om. In mod similar, moartea prin invazia sistemului de circulaţie al sângelui a luat proporţii. Reptilele au avut mai puţine cazuri dintre acestea; omul are cele mai multe. S'ar putea deduce şi alte fapte corespunzătoare, dar sunt de o certitudine îndoelnică, din cauza naturii parţiale a faptelor.

Lăsând la o parte detaliile, cel mai important punct din aceste studii rămâne concluzia generală care susţine şi chiar confirmă teoria evoluţiei.

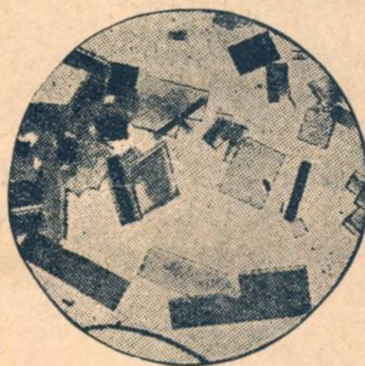
Corpuri, fosile, vestigii de organe, sânge, paraziţi şi molime, s'au împreunat — spun savanţii — ca să decreteze că Darwin a avut dreptate:

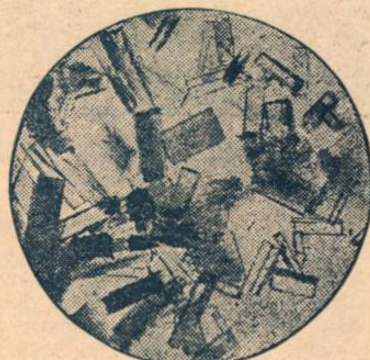
„Ne tragem din maimuţă".

(Din englezeşte de N. L. ROTEANU)

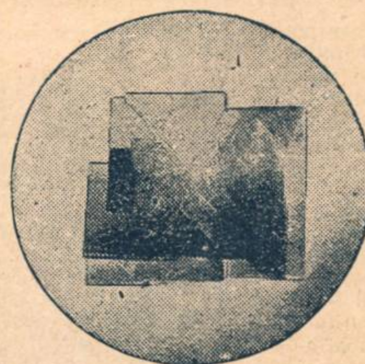

Cimpanzeul şi omul au aceeaş origine: Ilustraţia noastră pune faţă în faţă un copil şi un cimpanzeu tânăr.

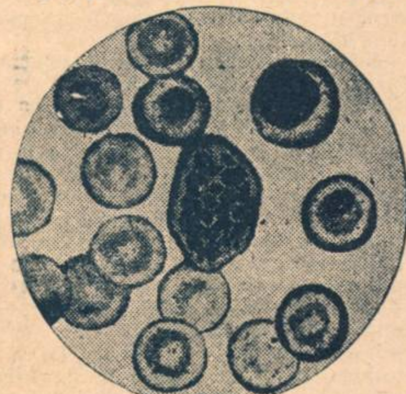

Cristale de sânge de om (la stânga) **şi de gorilă. Asemănarea e izbitoare.**

Cum se prezintă cristalele din sângele găinei.

Germenul care produce malaria. Acesta distruge globulele roşii din sânge atât la om cât şi la gorilă. Ilustraţia noastră arată globulele roşii atacate de acest microorganism.

dintre germenii molimelor, cari atacă corpul omenesc, sunt de natură vegetală şi nu animală. Aceştia sunt aşa numiţii baccili. Unii dintre ei cauzează difteria, alţii tuberculoza, febra tifoidă şi încă o lungă listă de boale. Aceşti microbi vegetali încă nu au fost studiaţi din punctul de vedere al evoluţiei.

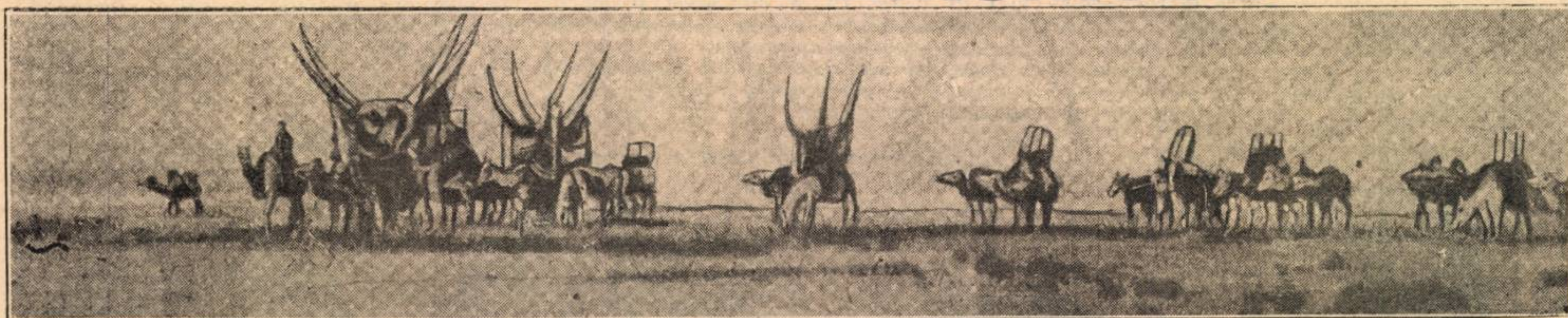
Cercetările doctorului Hegner se referă la unii paraziţi, ce-i drept mai rari, totuşi tot atât de periculoşi. Aceştia sunt de natură animală.

Unul dintre ei este acea neînsemnat de mică creatură, care provoacă malaria. De obiceiu, germenele malariei se introduce în sângele omului, prin muşcătura de ţânţar infectat (arofel). De îndată ce a pătruns, germenele se instalează în globulele roşii şi trăeşte în corpul lor. Treptat, germenii se 'nmulţesc şi se răspândesc, până ce tot sângele e infectat de dânşii. Dacă molima nu e tratată cu chinină sau alte droguri, germenii se 'nmulţesc într'un chip extraordinar de iute şi otrăvesc întregul organism. Consecinţa e moartea nefericitului individ.

D-nul Hegner raportează că au fost observate trei soiuri de aceşti paraziţi malarici — în sângele omenesc din diferite ţări. Toţi trei paraziţii se găsesc şi în sângele maimuţelor. Dacă nu-s de o perfectă asemănare sunt în cel mai rău caz foarte de-aproape înrudiţi. In sângele animalelor, cum sunt pisicile, câinii, caii, sau alţii, ale căror condiţiuni de viaţă sunt îndreptate, asociate cu acelea ale omului — dar neînrudite cu omul prin evoluţie — cei trei paraziţi de mai sus nu există.

Şi profesorul Hegner, în studiile sale, a găsit vreo 25 de specimene de creaturi care trăesc şi se desvoltă în corpul omenesc. Dovedeşte că 16 dintre acestea se găsesc şi în corpul maimuţei. Dânsul s'a consacrat studiului speciilor care trăesc numai în interiorul corpului, pe când altii, cum este profesorul german *Friedenthal*, au stu-

Beduinii în automobil

Incetul cu încetul, nomazii pustiului vor abandona caravanele şi se vor sluji de confortabile automobile.

AU trecut mulţi ani de când automobilele au fost adoptate ca mijloc de locomoţie în cele mai multe oraşe din lume. Din întreaga suprafaţă a pământului, numai pustiul Saharei a făcut, până mai deunăzi, excepţie. Astăzi însă, automobilul străbate deşertul şi e numai o chestiune de timp pentru ca el să ia locul cămilei, în funcţiunea de cărăuş, pe nesfârşitele întinderi de nisip.

Nomazii pustiului întrebuinţează automobilul nu numai ca un vehicul de transport ci şi ca un foarte reuşit mijloc de vânat. E neîndoios că beduinii posedă cămilele lor, sute din acestea, dar în materie de transport, ele au trecut pe planul al doilea.

Unul dintre cele mai puternice triburi din Arabia este acela numit **Ronallas**, al cărui şeic e vestitul **Nouri Chaalan,** cavaler al Legiunei de onoare. Dânsul este şef atotputernic peste un trib care numără vreo 10.000 de suflete. Tribul stăpâneşte un enorm cârd de cămile — vreo 60.000 — dar şeicul, împreună cu consilierii şi suita sa, întrebuinţează automobile de fabricaţie americană. Le întrebuinţează pentru că s'au convins de superioritatea lor în ceeace priveşte confortul şi repeziciunea.

Beduinii întrebuinţează automobilele şi pentru vânatul gazelelor sau al struţilor. Un european, care a avut prilejul să ia parte la o asemenea vânătoare, face următoarea descriere:

„Când am pornit cu maşina şeicului dealungul pustiului, n'am putut să disting nimic. Dar privirea ageră a beduinului a zărit la o depărtare de vreo 700 metri, un grup de struţi. Cum în echipamentul nostru se cuprindeau mai mulţi şoimi, la o depărtare de vreo 250 metri de pradă, i-am scos din cuşcă şi încurajându-i cu anumite strigăte, le-am dat drumul. Păsările şi-au luat de îndată sborul, iar struţii zărindu-şi duşmanii, şi-au scuturat aripele şi au luat o poziţie de apărare. Totdeauna ei luptă voiniceşte cu şoimii. Noi, profitând de faptul că struţii erau cu totul absorbiţi de lupta încinsă, ne-am apropiat mai mult şi am împuşcat pe cei mai mulţi dintre ei".

De obiceiu gazelele sunt întâlnite în grupuri, de câte opt sau zece. Uneori însă apar în adevărate regimente, numărând până la 500 capete. Maşina se repede spre animale, iar acestea o iau de îndată la goană. Terenul desfundat vine câte odată în ajutorul gazelelor, pentru că automobilul întâmpină greutăţi în mers. Dar de îndată ce o apucă alături, pe teren bun, prada e ajunsă.

„după o goană prelungită, am reuşit să doborâm câţiva struţi. Doi însă, deşi atinşi de gloanţe, mai alergau încă. Şeicul dădu ordin oamenilor săi să fie prinşi de vii. Intr'un automobil, unul din oameni luă loc pe scară şi goana reîncepu. Struţii istoviţi nu mai puteau lupta cu iuţeala maşinei şi astfel, oamenii lui Nouri au reuşit să-i prindă cu mâna".

Impuşcăturile se repetă cu iuţeală şi gazelele cad cu duzinele.

Pentru că religia musulmană interzice mâncarea unui animal, dacă înainte de moarte nu i s'a tăiat gâtlejul ca să se oprească circulaţia sângelui, beduinul, consecvent, de îndată ce-şi împuşcă prada, aleargă în grabă să tae gâtul animalului, înainte de a muri.

„Odată, la o vânătoare în deşert" comunică unul din musafirii lui Nouri Chaalan,

Dar automobilul nu este singurul element al modernismului care a pătruns în tribul lui Nouri Chalaan. Mai are dânsul şi o maşină de scris pe care scrie în limba sa şi mai are câteva becuri de lumină electrică. Electricitatea este furnizată de un sistem de baterii, alimentate de un generator. Generatorul îşi capătă forţa la rândul său, dela motorul unui automobil.

Iată atâtea elemente care vor şterge treptat-treptat, farmecul nopţilor arabe...

Ce temperatură poate suporta un om

Acum cu prilejul îngrozitoarelor călduri, ce s'au abătut pe capul bieţilor oameni, de pe continentul nostru şi America de Nord, mulţi s'au întrebat cam câte grade de căldură poate suporta un om, fără suferinţe prea mari.

Un savant de la Viena, dă, în această privinţă următoarele cifre:

Complect gol, ca locuitorul de la tropice poate suporta până la temperatura de etuvă de 60° Celsius, la umbră, iar îmbrăcat ca laponii, poate îndura chiar temperatura polară, tot până la 60 grade, sub zero.

Deci o scară a temperaturii, de 120 grade, în care sunt cuprinse oarecum toate extremele temperaturii planetei noastre.

Omul poate însă suporta chiar şi mai mult.

Intr'un laboratoriu din Paris, două persoane s'au oferit, să se facă experienţe, în acest sens cu ele.

Şi timp de câteva minute au suportat într'adevăr formidabila căldură de 150° Fahrenheit (66° Celsius).

Pentru o experienţă asemănătoare, numai că era vorba de a se încerca rezistenţa omenească la frig, nu s'au găsit amatori!

Atunci când va fi pusă într'adevăr la punct, racheta interplanetară pentru construirea căreia îşi bat acum capul atâţia ingineri şi când primul pasager va sbura în spaţiile necunoscute, va fi posibilă poate dovada practică, că locuitorul planetei noastre, poate să suporte şi frigul absolut al temperaturii universale, pe care savanţii l'au fixat la 273° Celsius.

Racheta va fi însă bine înţeles un fel de sticlă thermos (chiar dela principiul acesteia se inspiră cei ce vor să desfidă legile formidabile ale atracţiei planetelor), care să nu lase să pătrundă în lăuntrul ei frig de afară, şi nici să-şi piardă egala temperatură potrivită dintre pereţii ei.

PAGINA SPORTIVĂ

Amatorism...

IN culisele foot-ball-ului românesc se petrec evenimente, pe care, dacă nu am lua în considerare gravitatea situaţiei, le-am numi acuzante. Numeroşi jucători îşi părăsesc cuiburile care au văzut lumina... terenului, şi se înrolează în cadrele altor grupări. Până aci, nimic de obiectat. La baza acestei schimbări de domiciliu, în alte împrejurări, absolut normale stă însă un complex de cauze mult mai complexe. sportmen-ii noştri au atins — hai să exagerăm puţin — vârsta maturităţii. Se gândesc desigur că statutele noastre bazate pe cel mai pur amatorism nu corespund necesităţilor unor oameni cu anumite pretenţiuni. După cum se pun în comerţ foarte multe alte obiecte..., au socotit că nu este deplasat să-şi comercializeze talentul de a lovi cu abilitate balonul rotund.

Au primit să semneze adeziuni în schimbul unor înlesniri, care însemnează o remuneraţie în înalta accepţiune a cuvântului. Iată-l deci profesionist şi totuşi... amator. Simplu paradox...

Ochiu precis

...are d. Robert Neskbitt din comitatul Kent (America), care a reuşit să doboare dela o distanţă de 100 yards (91 metri) cu carabina în mod consecutiv, nu mai puţin de 71 de.... muşte. D. Neskbitt a stabilit astfel un record mondial. Vechiul record era deţinut de R. M. Garty din Washington cu.... 50 de muşte!

Un salt interesant cu prăjina executat la serbările grănicerilor, dela „O. N. E. F.".

Săptămâna sportivă

DESFAŞURARE febrilă... Toate sporturile beneficiază de spectacole care depăşesc orice aşteptări, din toate punctele de vedere. Se întrece însăşi nota obişnuită a blajinului public spectator, care pe arena Romcomit are o atitudine violentă faţă de un jucător străin. Ca rezultate efective: bilanţul este acceptabil.

* * *

BEOGRADSKI S. K." furnizează în faţa Juventus-ului o partidă memorabilă. Atacuri abil înjghebate, susţinute de o linie omogenă de mijlocaşi, contribue la un succes desăvârşit. In prima repriză sârbii deconcertează liniile adverse prin combinaţiuni subtile. Poarta roş-albaştrilor este serios periclitată. Până la pauză „B. S. K." deschide scorul din 11 m. La reîncepere ostilităţile sunt reluate cu înverşunare. Ambele echipe utilizează toate resursele pentru recoltarea mult disputatei victorii. Arbitrul elimină doi jucători. Sârbii ridică scorul. Este rândul bucureştenilor de a marca prin Cseh şi Melchior. Rezultatul final 2—2.

* * *

MACABI obţine deasemenea egalitate cu Venus, 0—0, în match amical.

* * *

PENTRU campionat, *„Pr. Mihai"* dispune *„C. A. ."* cu 2—0, iar *„Colţea"* termină la egalitate cu *„Val-Vârtej"*.

CLUJ: *Haggibor — R. M. S.* 1—1 (1—0).

ARAD: *„C. A. A."—„Tricolorul"* 5—1; *„Gloria"—„A. M. T. E."* 10——1; *„A. T. E.—„Voinţa"* 2—1.

TIMIŞOARA: *„E. D. R." — „Fratelia"* 5—2; *„Banatul"—„Kadina"* 9—0; *„C. A. T." „U. D. R."* 3—0;

LUPENI: *„Jiul" — „Universitatea"* 4—2.

CRAIOVA: *„Rovine Griviţa" — „Crai Iovan"* 1—1.

* * *

PE stadionul din Dealul Spirei, se desfăşoară grandioasele concursuri ale regimentelor de grăniceri. La foot-ball, grănicerii din Cernăuţi, dispun cu 4—1 de cei din Deva. La atletism se obţin mai multe rezultate bune, printre care săritura cu prăjina, la care *Ogrinjea*, obţine 325 cm.

PE pista dela Floreasca se organizează diverse curse de ciclism şi motociclism.

La ciclism notăm pe *Nicolae Ion* şi *Giordanni*. *Bonciulescu, Panek, Zara, Peschel*, sunt cei mai buni dintre alergătorii pe motoare.

* * *

IN Arenele Romane au loc două reuniuni pugilistice *Marcel Schoenfeld*, cel mai ştiinţific boxeur băstinaş, dispune de campionul naţional de categorie uşoară Nic. Vilău distanţat la puncte. *Germanul* Scherle, mult inferior, cedează lui *Lancia*. *Negoiţă* învinge pe *Corăscu* de justeţă.

Duminecă, *Riond* trimite pe *Călinescu* la pământ în a 2 repriză. *Pavelescu* îşi păstrează titlul în faţa lui *Vasilescu*. Contra lui *Helgiu, Chirilă, Dan* îşi face o bună reintrare. Matchul se termină la egalitate.

* * *

SE inaugurează campionatul oficial de rugby, la Bucureşti. In prima categorie se obţine rezultatele: *Tenis Club — Stadiu Român* 9—7; *Sp. Studenţesc — R. C. B.* 24—13; *P. T. T. — Av. Sportiv* (forfait).

* * *

SE dispută proba de marş Bucureşti-Otopeni şi retour. Se clasează primul *Szilagy* cu medie orară de 301, 3 m.

O fază interesantă a match-ului de football „Beogradsky"-„Juventus."

SILE GEORGESCU (Juventus)

ZOMBORY (Chinezul)

Realitatea zâmbește...

Cronică chinezo-română

(La chineji nu există un singur nume de botez, el variază după împrejurări, la fiecare eveniment important în viață — înscrierea în școală, prima slujbă, primul succes, etc. Chinezul capătă alt nume, de pildă: Scris elegant, Faima Chinei, etc. Ultimul nume îl capătă pe patul de moarte.) **(Ziarele)**

Nu vi se pare, că în China
Botezul e sistem model?
De aceia eu nu văd pricina,
De ce n'am face noi la fel.
Când vine prichindel pe lume
E bucurie, zaiafet...
I s'a găsit de-acum un nume
El e „de-ai noștri", Get-Buget.
Pe urmă, ca elev de școală,
Schimbăm ăst nume de botez.
La un examen e o fală
Însă la carte e „chinez".

Când a intrat apoi în viață
Și este trainic curtezan,
Câte-o amantă îl răsfață
Scump „Ciocănel" *sau* Găetan.
După un timp vrea să se 'nsoare.
Dorința e de expl.cat.
Dă tata-socru zestre mare
Deci o să fie: „Om dotat".
Apoi dă prima lovitură
Spre o carieră triumfală.
Isprava asta îi procură,
Alt nume: cel de „Învârteală".

Când s'a căpătuit băiatul,
In parlament, la minister,
Desigur că'l botează statul
Cu-alai: „Teren petrolifer".
Pe ale pușcăriei trepte
— Căci se întâmplă, zău așa!—
Ca lucrurile să se 'ndrepte,
I se va zice „Mușama".
Târziu, când încetează jaful,
Căci cetățeanul a murit,
Ii mai adaugă epitaful,
Incă un nume: „Om cinst't".

DUDUIA GRĂDINĂRIȚA

Hollywood râde

Tot Hollywood-ul râde de o mică întâmplare al cărei erou e Harold Lloyd și care dovedește că celebrul star al ecranului nu are umor numai în film, ci și în viață.

Spre a putea pricepe mica poveste autentică ce urmează, trebue să spunem, că există o oarecare asemănare între Lloyd și Joe Reddy, șeful său de propagandă. Confuziunile ce se nasc din această asemănare sunt și mai accentuate prin faptul că Lloyd poartă vestiții ochelari doar în fața aparatului cinematografic, pe când Reddy îi are mereu pe nas.

Acum câteva zile, Reddy e acostat în foyerul unui teatru de către un admirator al lui Lloyd.

— Bună ziua, d-le Lloyd, ce mai faci?

— Eu nu's d. Lloyd, replică Reddy, el e acolo!

— Hahaha! râde omul. Apoi se duce la Lloyd și-i zice: ciudat om mai e și Lloyd! Ținea morțiș să mă convingă că nu e el Lloyd ci d-ta.

— Hahaha! râde ca ecou veritabilul Lloyd, vezi așa păcălește el lumea totdeauna.

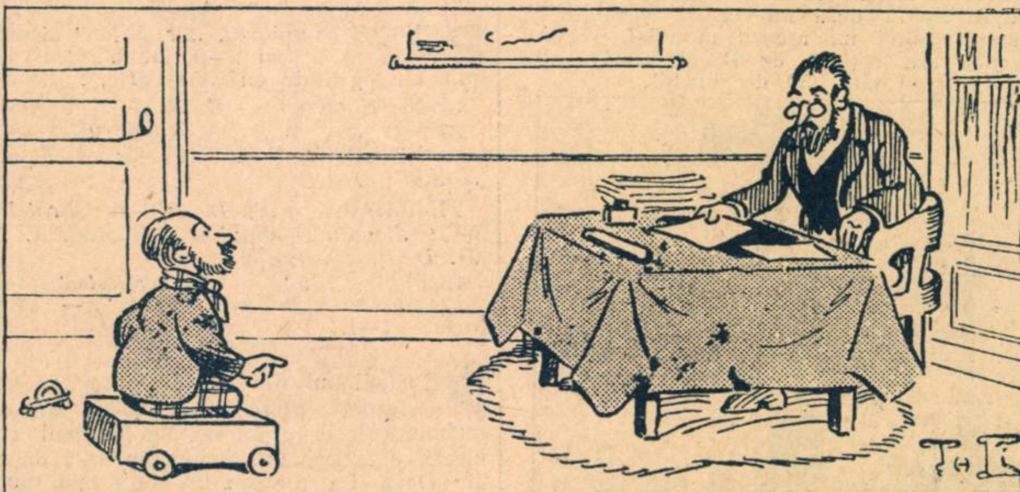
„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București str. Sărindar 7-9-11
Telefon 306/67
PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 160
Pe trei luni	„ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 800
Jugoslavia și Cehoslovacia	„ 400

Director redacțional
NIC. CONSTANTIN

— N'ați putea să-mi dați o slujbă care să-mi convină?
— Ba da, am să te fac casier...

Umorul englez

CELEBRUL umorist englez, Jerome K. Jerome nu-și pierdea niciodată umorul, nici chiar pe patul de suferință.

Intr'o zi, trebuind să stea în pat, din pricina unei leziuni la braț, întrebă îngrijorat pe un medic, care-l asigură, că lucrul nu prezintă gravitate.

— După ce m'oi vindeca, voi putea să cânt la pian?

— Firește! îl asigură medicul.

— Ah, ce fericire neașteptată!

— Dar cum, de ce?

— Pentrucă până acum nu cântam din nici un instrument.

* * *

— *Tata:* Mi s'a spus că ești cel mai leneș școlar. E o dovadă că ești un măgar! Eu, fiind tatăl tău, trebue să te pedepsesc.

* * *

Avocatul: Ce ți-a spus pârâtul când te-ai adresat lui?

Reclamantul: M'a trimis la dracu.

— Și...?

— Am veni. la d-ta.

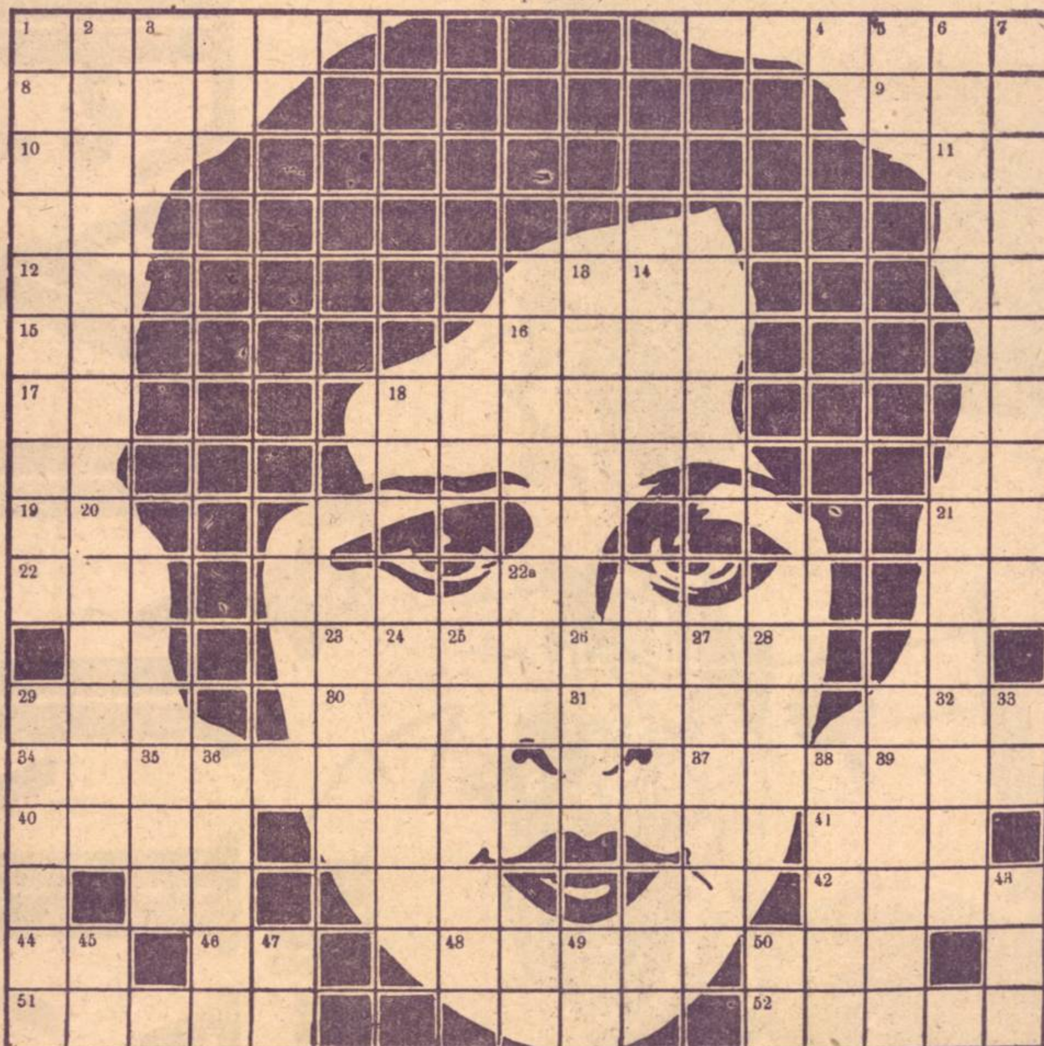
Jocurile „Realităţii Ilustrate“

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1 de cuvinte încrucişate

(LEE PARY)

(10 puncte)

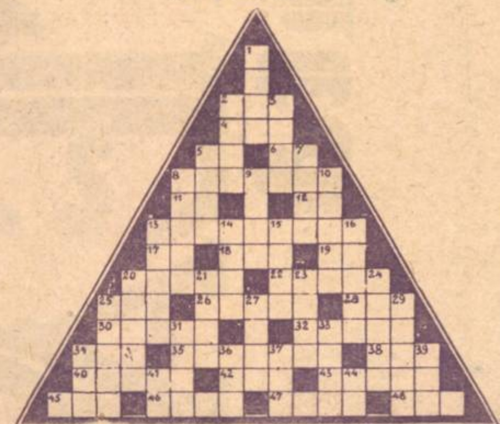

Orizontal: 1) Cuvioasă martiră; 4) Figură de şah; 8) Prin care nu poate pătrunde lumină; 9) Poezie lirică din tragediile vechi; 10) Pronume; 11) Notă Muzicală; 12) Pronume; 13) Măsură agrară; 15) Două litere din tort; 16) Interjecţie; 17) Poftim; 18) Mei mold.; 19) Pronume; 21) Conjuncţie; 22) Campion; 23) Adormirea; 29) Dârmotin; 30) Inşel; 31) Animal; 32) Plantă; 34) De aceeaşi natură; 37) Zicătoare; 40) Erou grec; 41) Regină a Angliei; 42) Povestia; 44 Gust particular;· 46) Animal; 48) Blană; 50) Stofă de lână fină; 51) Loc înalt; 52) Carieră (fig).

Vertical: 1) Vrăjită; 2) Lucrată (fig.); 3) Notă muzicală; 5) Macaz; 6) Fel; 7) Parfumăm; 13) Iubit; 14) Paradis; 16) Articol; 20) Ucigaş; 21) Ce are fineţea părului; 22 a) Lucrare literară; 23) Explică; 24) Om grosolan; 25) Munte în Creta; 26) Noroi; 27) Oraş în Germania; 28) Adverb; 29) Despărţit; 33) Negaţie; 35) Pronume; 38) Pasăre; 39) Povestirea întâmplărilor an cu an; 43) Stofă; 45) Ochiu de lanţ; 47 Afirmaţie; 48) Prepoziţie; 49) Lac în Africa; 50 Pronume.

Joc No. 2 de cuvinte încrucişate

(10 puncte)

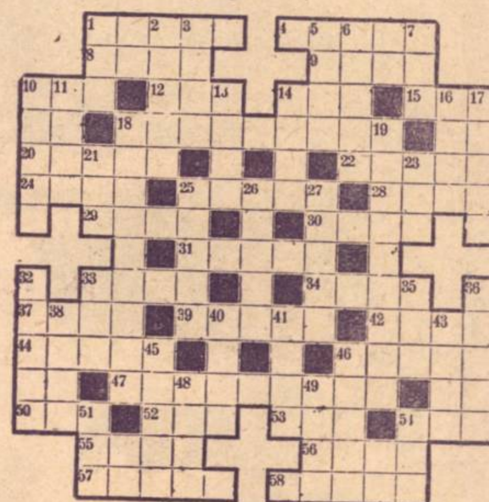

Orizontal: 2) Specie de papagal; 4) General polonez; 5) Insulă în oceanul Atlantic; 6) Literă în alfabetul slav; 8) Grad în armată; 11) Posed; 12) Pronume; 13) Lac în vechia Etruvie; 17) Personagiu mitologic; 18) Martiră creştină; 19) Alifie; 20) Monedă; 22) Gonit (fig.); 25) Preumblare mică; 26) Boabă; 28) Faţă; 30) Inmuiată; 32) Interjecţie; 34) Personagiu mitologic; 35) Lichid incolor întrebuinţat la facerea diferitelor colori; 38) Necaz; 40) Uns cu ceară; 42) Numeros; 43) Ce ţine de un sat; 45) Mobilă; 46) Sat în Galilea; 47) Socotesc; 48) Bastiment.

Vertical: 1) Localitate în Franţa; 2) Personagiu biblic; 3) Pictor român; 5) Oraş în Europa; 7) Numeral; 8) Domnitor român; 9) Personagiu din mitologia scandinavă; 10) Om politic rus; 13) Diadema regilor Persiei; 14) Personagiu biblic; 15) Ţară de origină (fig.); 16) Greşală; 20) Dinastie engleză; 21) Hidrocarbină; 23) Arbore; 24) Metaloid; 25) Sgomot; 27) Iubită; 29) Deprindere; 31) Părinte; 33) Trece brusc (fig.); 34) Oraş în Peru; 36) Munte în insula Creta; 37) Provin; 39) Balaur; 41) Macaz; 44) Umed..

Joc No. 3 de cuvinte încrucişate

(10 puncte)

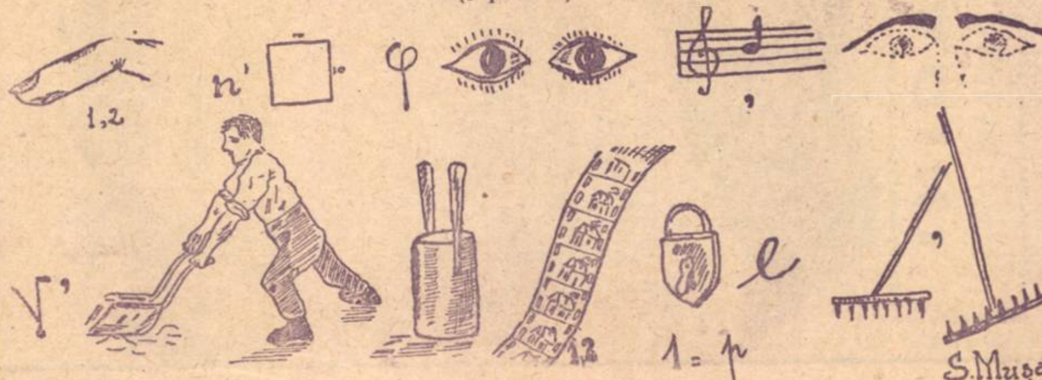

Orizontal: 1) Geograf latin din sec. I; 4) Foae tipărită; 7) Oraş în Spania; 9) Adverb; 10) Vehicul; 12) Lac în Europa; 13) Preumblare mică; 16) Localitate în România; 17) Primul pictor român; 19) Comună în jud. Muscel; 21) Fecior în graiul bănăţean; 23) Oraş în România; 25) Stimă; 26) Guturai mare; 28) Târguşor în Maramureş; 29) Metal; 31) Localitate în România; 33) Duşmană; 34) Zări; 36) Opreşte; 39) Lac în Asia; 40) Substanţă întrebuinţată la argăsirea pieilor; 43 Intinsă;; 45) Oraş în Europa; 47) Ţintă; 48) Sfărâmat; 49) A înnegrit; 51) Islaz; 53) partea unui peisaj considerat după aspectul său; 55) Vagabond ;56 Apă stătătoare; 57) Gust rău; 58) Adverb; 59) Loc de întrunire; 60) Animal.

Vertical: 1) Fruct; 2) Slobod; 3) Trib; 4) Părticică dintr'un corp; 5) Cartier în Constantinopole; 6) Personagiu biblic; 8) A mângâia; 9) Intărită; 10) Culoare la cărţile de joc; 11) Fruct; 14) Omenesc; 15) Suferinţă (fig); 16) Interjecţie; 18) Piesă de teatru de Ibsen; 20) Consecvenţă; 22) Odinioară hatmani la cazaci; 24) Peşte; 26) Inegrit; 27) Soldat prost; 30) Puţin important (fig); 32) Fără lustru; 34) Pari; 35) Haină ţărănească; 37) Dare extraordinară; 38) A da pe faţă; 39) Zeu; 41) Rege barbar; 42) Aţâţă; 44) Năvală; 46) Animal; 48) Oraş în Europa; 50) A povesti; 52) Uz; 54) Ceaşcă; 56) Câmp.

Joc No. 4 Rebus

(5 puncte)

Să se găsească o cunoscută zicătoare românească.

REALITATEA ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

Seceta din anul acesta, a lăsat satele flămânde. Țăranii, își duc la șopron, bruma de porumb ce-au putut strânge dupe țarină.

REALITATEA ilustrată

ANUL II No. 39
13 Octombrie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

Prima zăpadă în munţii Bucegi

(La „Piatra-Arsă")

Preţul 8 Lei

Gânduri pe marginea cărţii

In serile de toamnă, cu ploaie şi cu vânt, căminul se oferă meditărilor şi reveriei tale. Pâlpâie focul în sobă, clocoteşte apa în samovar, şi tu stai cu mânile sub cap, cu privirea pierdută, cu gândul dus departe.

Aştepţi o femee dragă care să te cuprindă cu braţe moi şi calde, o femee a cărei ochi să aibă ceva din melancolia zilelor ploioase de Octombrie şi a cărei carne să-ţi evoce aroma plăcută a castanelor calde.

Dar afară plouă, şi afară e vânt. Femeia dragă se lasă aşteptată. Va veni mai târziu, sau poate nu va veni de loc.

Intinzi mâna şi iei o carte. E şi ea o tovarăşă bună, în serile de toamnă.

Anatole France o comparase cândva cu o femee: n'o poţi nici macula şi nici împrumuta. O carte trebue iubită cu egoism şi patimă, — ca o amantă rară.

Cel care găsea o voluptate în frunzărirea cărţilor ce cuprindeau o intenţie de frumos şi-un gând cuminte, exprimase cum nu se poate mai nimerit cultul datorat lor.

La noi, cu unele excepţii, cartea nu poate pretinde să fie nici iubită şi nici păstrată. Căci cartea românească este urâtă. Şi s'ar putea spune că e urâtă deoarece, tot cu rare excepţii, gustul pentru frumos nu-i încă infiltrat.

Problema se învârte într'un cerc din care numai pasiunea pentru artă a câtorva, ar putea-o desprinde.

Constatarea crizei prin care trece cartea a mai fost făcută, de alţii şi de noi, în repetate rânduri. In cuprinsul lărgit al ţării cele cinci mii de exemplare ale unui volum se poticnesc prin poduri şi prin pivniţi şi pe la vitrine de librărie, arareori privite de ochi cercetători şi-arareori cerute.

Explicaţii asupra acestei crize, natural, nu lipsesc.

Că editurile şi-au diminuat activitatea din pricina lipsei de desfacere a lucrărilor literare, era fatal. Este drept, însă, că nici editurile n'au făcut ceeace ar fi fost datoare să facă pentru a trezi interesul în jurul cărţii. Aiurea, în Franţa de exemplu, o carte e lansată ca orice alt articol de comerţ, şi mai mult decât un astfel de articol, cu surlele reclamei. La noi editorul îşi socoteşte datoria îndeplinită, imprimând volumul şi expediindu-l librarului. La cele câteva zeci de mii de lei care reprezintă costul hârtiei şi al tiparului, nu sunt adăugate alte câteva mii, costul publicităţii.

Nu ştim de ce, de regulă, premiile literare sunt acordate la sfârşitul sezonului, când interesul pentru literatură ca şi, dealtminteri, pentru orice manifestare de artă dispare.

In sezonul mort, cititorul de literatură, — bravul şi rarul cititor de literatură din vremurile noastre, — nu mai intră în librărie. E cald, e plictiseală. Cartea se veştejeşte la vitrină şi 'n raft ca o fată mare, îmbătrânită.

Premiile literare, cu interesul pe care l-ar putea stârni, pe care ar trebui să-l stârnească, încununează o lucrare şi răsplătesc un scriitor într'o atmosferă de absolută indiferenţă.

Păcat.

Ele ar trebui să aibe o altă semnificaţie. Acordarea lor ar trebui precedată şi urmată de-o campanie care să creeze acea atmosferă de interes, atât de necesară cărţii şi scriitorului.

Căci, în vremurile acestea de indiferenţă obştească pentru manifestările spiritului, şi în ţara aceasta care, numărând şaisprezece milioane de locuitori, nu poate oferi totuş decât cinci mii de cititori, nu trebue pierdut niciun prilej pentru a anunţa cu-o tobă cât de mare orice eveniment din lumea cu visuri, cu realizări.

Ele însă, premiile, sunt acordat în taină şi în grabă, de par'că fapta aceasta ar fi o faptă rea. E drept că, de multeori, din păcate, criteriile după cari sunt acordate, justifică şi graba şi prudenţa.

Dar despre chestiunea aceasta s'a mai vorbit, şi s'ar mai putea vorbi. **ION PAS**

Buletinul săptămânal

ZIARELE au pus din nou pe tapet, problema foamei, care bântueşte în Basarabia. Anchetele întreprinse în cuprinsul provinciei, desvăluesc o situaţie îngrozitoare. Populaţia se sbate în ghiarele unei sărăcii crunte.

„Scrie, domnule, la gazetă, să ne dea ajutor să putem face semănăturile de toamnă, că altminteri om pieri la iarnă de foame... Vindem tot ce avem, şi, ce brumă agonisim cu cărăuşia, cheltuim ca să ne ţinem zilele. Avem Banca Populară în sat, dar nu ne ajută că n'are, spune, bani... Şi perceptorul cere şi cere...“

In apelul acesta disperat, făcut de un ţăran basarabean, e rezumată tragedia Basarabiei şi în acelaş timp starea de spirit a populaţiei.

Dealtminteri unii membri ai guvernului cari au fost recent în inspecţie, în provincia dintre Prut şi Nistru, s'au putut convinge cu ochii lor de adevărul acestei situaţii. Se impune deci luarea de măsuri cât mai urgente pentru remedierea tristei stări de lucruri, din Basarabia.

CÂTEVA congrese: la Oradia, congresul Uniunei oraşelor din România

La Constanţa, congresul medicilor veterinari.

In Capitală, congresul Asociaţiei generale a chimiştilor.

PARTIDUL naţional-ţărănesc a ţinut o serie de conferinţe politice, în câteva localităţi importante din ţară; Iaşi, Chişinău, Craiova, Arad. Conducătorii partidului au făcut o expunere a situaţiei politice şi au subliniat soluţiile pe care le consideră utile desvoltării ţării, în momentul acesta.

Intre timp guvernul anunţă că tratativele în jurul împrumutului continuă, în condiţiuni care îl îndreptăţesc să fie optimist.

ZIUA de 7 Octombrie, care putea să fie o zi sângeroasă pentru Austria, a trecut în linişte perfectă. Ziua aceasta fusese aleasă de organizaţiile naţionaliste pentru a demonstra în favoarea lozincilor lor, şi eventual pentru a da o lovitură de Stat.

In semn de contrademonstraţie şi pentru a evita o eventuală lovitură, forţele republicane au ales aceeaş zi şi acelaş loc, pentru a se întruni.

O încăerare cu grave consecinţe nu era exclusă. Războiul civil părea iminent.

Din fericire, ziua a trecut în linişte, ambele tabere mărginindu-se să manifesteze în ordine.

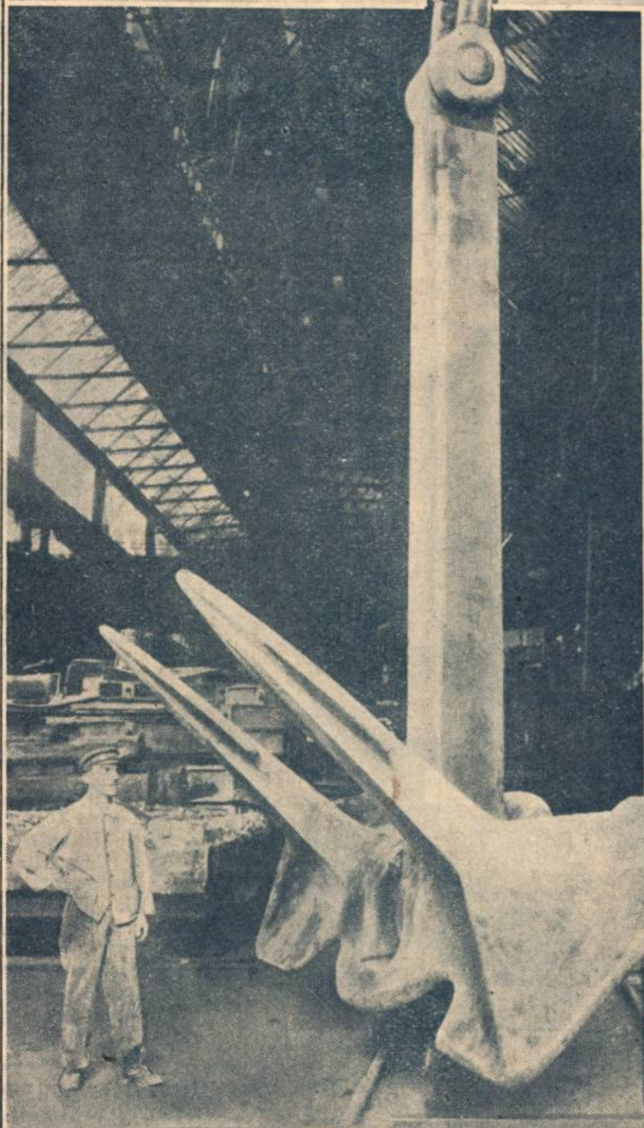
Oameni fapte și idei

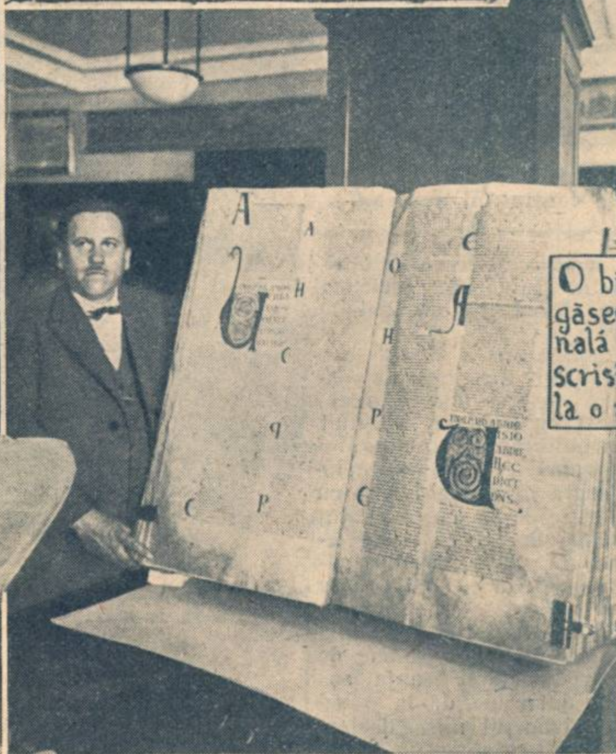
Singura femee care va lua parte la sborul în America, al dirijabilului „Graf Zeppelin", lady Drumond, ziaristă.

Regele Alfons al Spaniei în vizită la regele Gustav al Suediei. Suveranul spaniol poartă costumul național suedez.

O ancora uriașă a marelui vapor german „Europa" — lansat în luna trecută la Bremen — cântărește 30 tone.

O biblie uriașe care se găsește la Biblioteca Națională din Stockholm. A fost scrisă la 1200, în Boemia la o mânăstire.—

Mărcile poștale germane, emise în Germania cu ocazia noului dirijabil „Graf Zeppelin"

Jack Dempsey — fostul campion de box, s'a făcut artist de teatru la New-York

Monumentul eroilor aviatori francezi, Nungesser și Coli, dispăruți în Oceanul Atlantic — ridicat la intrarea în portul le Hâvre.—

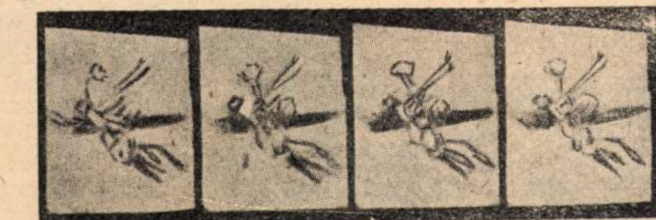

Procesul germinării în film

O invenţie care permite să se urmărească pe ecran diferite faze ale desvoltării plantelor

Un american — se putea oare să fie altfel? — d. Carl D. Clarke, desenatorul medicinal al universităţii Maryland din Baltimore, a inventat un aparat deosebit de interesant.

E vorba de o maşină perfecţionată, cu ajutorul căreia se va putea urmări, în film,

Proectarea filmului care arată metamorfoza prin care trece conţinutul unui ou.

încolţirea unui germene, creşterea unei flori, naşterea unui pui de găină, în perioada când se găseşte încă închis în ou, bătăile inimei la o turturică.

Maşina, a cărei construire a durat şase luni, se compune dintr'un ceasornic de mărimea unei pendule, care se'ntoarce odată la opt zile, combinat cu'n aparat obişnuit pentru filmări şi un puternic microscop. Motorul electric, care animă ceasornicul, e închis într'o cutie neagră dreptunghiulară cu un diametru ce nu trece de 90 cm. Aparatul pentru cinematografiat la fel cu toate aparatele întrebuinţate în studiouri — se găseşte suspendat pe o coloană de metal, care e fixată în mijlocul cutiei.

Manevrarea maşinii e uşoară şi simplă pentru operatorii obişnuiţi cu aparatele de filmare. Ceasul electric poate fi aranjat aşa ca să funcţioneze la intervale de la o secundă până la o oră şi dânsul mişcă declanşatorul adică regulează luarea fazei. Aparatul de filmat e învârtit de un motor electric legat şi controlat de ceasornic.

De îndată ce s'a dat drumul forţei motrice şi ceasornicul a fost aranjat după dorinţă, maşina funcţionează, fără ca să fie nevoe de o asistenţă specială. La fiecare interval fixat se produce un contact, un circuit electric se 'nchide, motorul porneşte şi camera operează .Operaţia aceasta continuă până ce numărul dorit de acţiuni au fost obţinute.

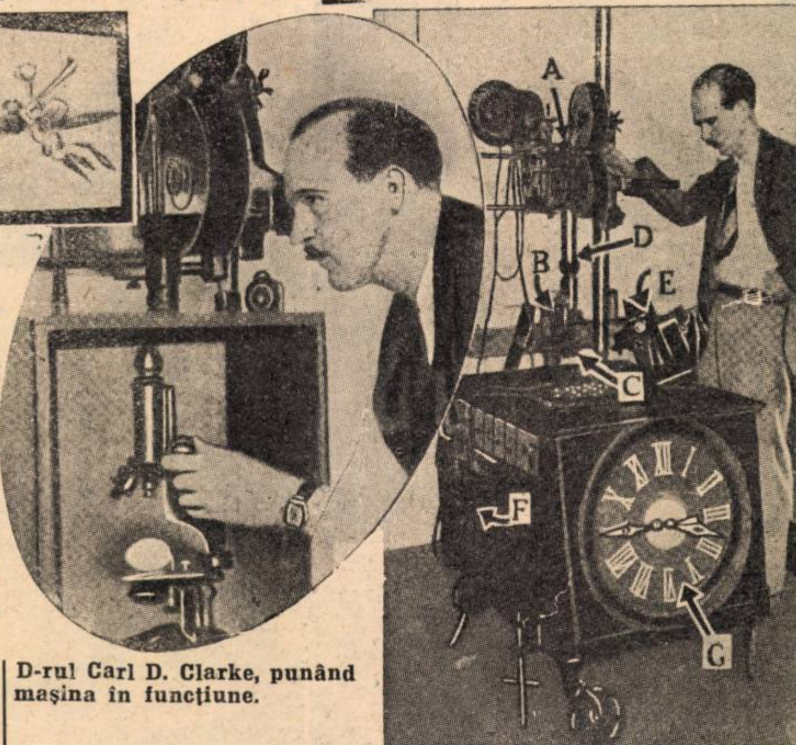
Domnul Clarke îşi potriveşte de obiceiu maşina seara, înainte de a părăsi laboratorul, iar când se'ntoarce a doua zi dimineaţa, găseşte mai multe suluri de film, gata să fie developate şi apoi proectate pe ecran.

Ideea acestei invenţii i-a venit din dorinţa ce avea de a evita prea numeroasele fotografieri, în vreme ce urmăria creşterea trandafirilor şi florilor de Iris. Cu ajutorul ceasornicului automat nici o scenă nu scapă lentilei şi nici nu e luată de două ori.

Inventatorul — pomenim în treacăt că e absolvent a două facultăţi universitare — a reuşit să ia fotografii animate ale inimei unei turturele, nu mult după moartea acesteia. Camera a înregistrat mişcări care continuau şi după moartea pasărei.

Actualmente dânsul e preocupat cu experimentarea filmării unui ou de găină, înainte de a se transforma în pui, adică în perioada de clocire artificială.

Urmărirea creşterei organice în micul spaţiu al unui ou de găină e într'adevăr o problemă extrem de grea. Când oul e analizat el nu conţine decât o combinaţie de elemente chimice — carbon, hydrogen, oxigen şi azot, cu urme de fosfor şi sulf. Razele X au permis oamenilor de ştiinţă să pătrundă unele taine asupra celor ce se întâmplă în interiorul oului, în timpul transformării sale. Rezultatele acestea au fost greu de obţinut şi neîndestulătoare. Maşina lui Clark face posibilă prezentarea unui film

D-rul Carl D. Clarke, punând maşina în funcţiune.

Fotografie de film care arată o inimă de turturică. Pulsaţiile au fost foarte clar înregistrate.

A. Camera fotografică în legătură cu ceasornicul.
B. Microscopul prin care se fotografiază.
C. Obiectul de sticlă.
D. Lentila aparatului fotografic.
E. Aparatul care luminează câmpul fotografierii.
F. Aparat de control.
G. Ceasornicul care regulează intervalele de expunere.

asupra celor mai mici detalii. Dacă experienţele pe cari le face actualmente în această direcţie, vor reuşi, vom vedea într'o bună zi, pe ecran, în două sau trei minute, procesul chimic al desvoltării unui pui în interiorul oului. Metoda întrebuinţată pentru filmarea acestui proces, prezintă un mare interes.

Mai întâiu trebue făcută o găurică, de mărimea unei lentile microscopice, pe coaja oului. Operaţia aceasta, după cum arată Clarke, e foarte dificilă, pentrucă trebueşte procedat în aşa fel ca membrana delicată, care se găseşte lipită de coaje, să nu fie găurită. Duzini de ouă sunt aruncate pentrucă mâna omenească poate doar cu mare greutate, să perforeze numai coaja.

Dacă operaţia de perforare dă un rezultat satisfăcător, se aşează deasupra găuricei o sticlă de ceasornic. Sticla se lipeşte cu colodion. Oul e plasat apoi într'un mic incubator, sub o lentilă microscopică, de putere modestă. Incubatorul, e încălzit automatic de nişte lămpi caustice speciale, care emit căldura necesară şi menţin aceeaş temperatură permanentă. Când temperatura se ridică, la un anumit punct, aparatul de încălzire interceptează în mod automat. Interceptarea camerei fotografice e astfel aranjată încât se produce numai la intervale de o oră, pentruca să evite filmarea repetată a aceloraş scene. Oul e lăsat în incubator timp de 21 de zile.

In ultima zi, maşina se opreşte în mod automat. Atunci se deschide incubatorul şi vom vedea apărând un puişor, care a părăsit găoacea de un minut. Iar fazele prin care a trecut, până să ia fiinţă şi formă, au fost prinse de către aparatul de filmat.

Microscopul a devenit un element de prima necesitate, în laboratoriile oamenilor de ştiinţă. Prevedem că 'n curând şi aparatele de filmări microscopice vor fi nelipsite.

Clarke a făcut prin microscop şi alte experienţe surprinzătoare. De pildă a analizat stropii de apă de mare, arătând apoi minunatele cristale formate de săruri, când apa se usca. Mai târziu le-a proectat pe ecran.

Numeroase experienţe s'au făcut prin microscop şi asupra unor părţi de plămâni omeneşti, cuiburi canceroase şi alte organe atacate de boli.

Dacă oamenii ar vedea la microscop, diferitele alimente cu care se hrănesc, e sigur că le-ar pieri pofta de mâncare. O bucată de brânză Roquefort, aşezată în faţa aparatului de filmare microscopică, va desvălui o massă de vietăţi care se mişcă, într'un tempo foarte repede. Chiar în oţet — pe care-l consumă orice om — se pot vedea înnotând o mulţime de creaturi de forma şerpilor.

Oameni pofticioşi: *Feriţi-vă de microscop.*

(N. L. R.)

Conflictul dintre un sat bogat şi altul sărac, în Rusia

INTRE satul Ludsit, din Rusia răsăriteană şi cel învecinat, Ludorwai, domnea încă de mai multă vreme, o zăzanie. Ludsit e locuit de ţărani bogaţi, pe când Ludorwai nu are decât locuitori săraci, cu pământ puţin şi vite slabe.

Cei din Ludsit se uitau de totdeauna cu dispreţ la sărăntocii din Ludorwai, aceştia însă deslănţuiră şi mai mult furia bogaţilor din Ludsit, când primii îşi lăsară vitele să păşuneze în voie, pe islazurile celor din urmă.

Certurile se ţineau lanţ. In sfârşit cei din Ludsit nu mai putură suporta această provocare. Zilele trecute, o bandă formată din ei, se duse pe câmpurile celor din Ludorwai, tăbărând asupra celor, ce munceau la câmp. Săracii au fost bătuţi măr, apoi au mai fost siliţi să dea înscris făgăduiala, că vor bate, din ordinul celor din Ludsit, pe consătenii lor, cari nu se aflaseră la câmp.

Şi într'adevăr, faptul acesta s'a şi întâmplat.

Acum s'a amestecat însă justiţia în războiul acesta, ordonând o anchetă.

Ţăranii mai bogaţi, cari nu se bucură de favoarea actualilor puternici ai zilei, din Rusia ,vor avea de răspuns în faţa tribunalului şi probabil, că nu vor scăpa fără pedepse.

Ursarul

CARMENCITELE spaniole când dansează **Sevilana,** înfăşurate în şaluri de mătase, baletele de refugiaţi ruşi când joacă în cizme roşii căzăceasca, ţigăncile-cadâne dela Moşi şi ţiganii cu ursul, utilizează tamburina cu mici tipsii de alamă, pe care o scutură în ropote sonore.

Martinică filosofează.

Erau trei ţigani şi un urs melancolic, dincolo de Herestrău. Veneau pe jos, dintr'un sat depărtat, în turneu spre Capitală. Aceşti artişti, — pentru cari music-hall-ul este mahalaua şi scenă strada, — se profilau într'o seară ca trei umbre chinezeşti pe ecranul cerului de toamnă — plus silueta dolofană a ursului.

Doi dintre ţigani cerşeau, repezindu-se cu pălăriile întinse spre automobilele, care treceau în viteză pe şosea. Cerşeau cu riscul vieţii, încercând să prindă din sbor moneda problematică, ce li se svârlea din maşină.

Cerşesc, cu insistenţa poşidicului mahomedan din Constantinopol, fiindcă numărul de vulgar varieteu al ursarilor, a căzut în disgraţie, de când cinematograful, a pătruns în toate periferiile. Şi apoi, e criză...

— Sărăcie mare, — se plânge unul din dănciuci: ne-am vândut şi tobiţa cu zurgăăii!...

Intr'adevăr, grupul acesta de ursari, cântă fără zornăitul tamburinei profesionale.

Cântec cu accente ce îndeamnă animalul să ţopăe greoiu, îmboldit de bâta ursarului şi tras de lanţ până la sugrumare. Mahalagii fac haz; dar în ochii animalului se citeşte încă, groaza de tabla de tinichea încinsă cu jar pe dedesubt, pe care ursul a fost dresat „să joace". Confrate de iarmaroc cu animalele din circ, ursul ţiganilor dela noi, ar trebui să se bucure şi el cândva de protecţia celor ce voiau, — emoţionaţi o clipă de felul cum Jack London înfăţişa calvarul acestor artişti cu patru picioare —, să înfiinţeze o societate pentru apărarea lor.

— Pe Martinică îl avem de mic, — spune dănciucul; — era cât un ghem de lână. L-am pus de copil pe jar şi d'aia joacă aşa...

O femee cu basma s'a lungit pe trotuar, cu faţa în jos. Ursarul îmboldeşte animalul, care se urcă pe spinarea femeei şi începe să ţopăe pe ea. Ce să fie acest spectacol inedit şi care pare fără rost?

Ei bine, o calcă ursul, **„ca să-i treacă durerile de şale"**; bizară superstiţie, — sau poate că masajul pe care-l face ursul ţopăind pe trupul bolnav, îşi face efectul.

Iar dacă te-ai speriat, obiceiul îţi impune să cumperi „păr de urs"; ţiganul va smulge din crupa ursului, câteva fire de păr, „pentru sperietură", şi ţi le va vinde cu un leu firul....

Un soldat american, curăţă ceapă pentru „cazan", cu mască împotriva gazelor, ca să-şi ferească ochii de usturime.

PARLATOS, campion de oratorie (45 ore)

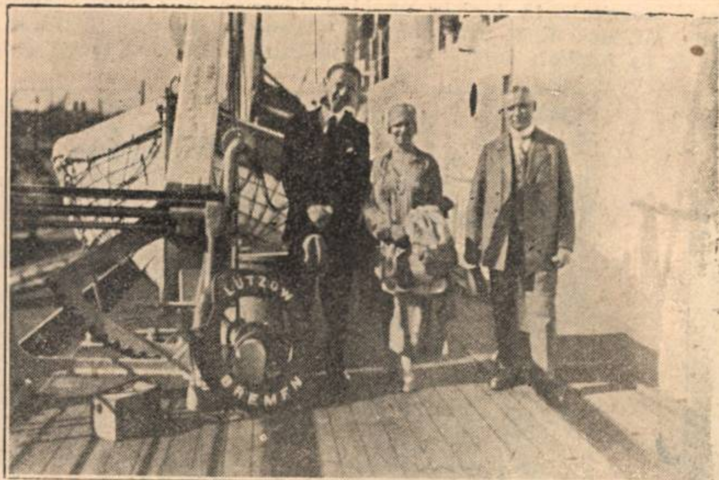
Cu fiul lui Harry Liedtke la Brema

IN ultima-mi călătorie, pornisem de dimineaţă cu trenul ce leagă oraşul Brema de portul propriu zis, iar ca să-mi fie agreabil, consulul general al României din localitate, d. Benasman, îmi dădu cea mai simpatică dintre călăuze, în persoana tânărului fiu al lui Harry Liedtke, artistul de cinema. Tânărul care a fost timp de doi ani în România, vorbea limba noastră cu un accent foarte drăguţ. Insă adânc lovit de moartea tragică a fratelui său, — tânărul Jan Liedtke, — îmi vorbi tot drumul de sărbătoritul lui tată, pe care îl adoră şi îl compătimeşte pentru gloria lui adesea atât de incomodă.

— „Tata nu m'a lăsat să fac film", zice zâmbind fiul marelui „star". „Spune că e o viaţă ucigătoare".

Şi modest, bine crescut **Hans Jan Liedtke** e funcţionar la consulatul României. Şi are cele mai bune amintiri, despre ţara noastră. Fumând câteva ţigarete fine, povestind multe şi de toate, ajungem într'o oră la Brema-port.

FULMEN

IN PLIMBARE CU FIUL LUI HARRY LIEDTKE

O INOVAŢIE: Publicul, urmărind o audiţie de gramofon, la o mare firmă comercială.

Cărţi nouă

Taina fiicei bancherului, *noul roman de N. Arcaş, nu este un simplu titlu, ci povestirea emoţionată a unei drame reale din zilele noastre. Cazul nu e unic când o logodnă, înfiripată sub auspicii frumoase, se rupe pe temeiul unei bănueli. Cu atât dar mai cu pasiune se va citi Taina fiicei bancherului, roman în care autorul: N. Arcaş, ne descrie zbuciumul unui fiu de boer pentru a se convinge dacă aceea pe care o adoră îi merită sau nu numele.*

Editura „Ancora". Preţul: lei 35.

O nuntă ţigănească în Capitală

O vastă centură de maidane acopere circumscripţiile de periferie ale Capitalei; sunt şi câteva oaze de căsuţe ţărăneşti, cu uliţe formând arabescuri rare, de drumuri desfundate, pline de gropi şi hopuri ca un tabogan orizontal.

Şirul de case se întrerupe din când în când, ca să facă loc unui nou maidan, pavat capricios cu gunoae, moloz, cenuşe şi orătanii moarte. Murdăria de pe aceşte maidane pare că se revarsă, inundând uliţele vecine.

Şi tot câmpul dintre periferia oraşului şi suburbane, nu este decât un astfel de maidan...

Maidanul bucureştean e un fel de republică a vagabonzilor şi „mardeiaşilor", o junglă pitorească cu legile ei proprii, ca şi jungla lui Kipling, un ring de îndrăsneţe asasinate, de sinistru desfrâu şi uneori de eroism.

Maidanul are culoarea lui locală foarte puternică; ţiganii sunt populaţia cu cele mai deosebite moravuri din această junglă cu vegetaţia calică.

O şatră s'a instalat la marginea Capitalei. Iată cortul, cu toată gospodăria, plus pisica râioasă cu care se joacă o fetiţă de faraonică descendenţă. Sora ei mai mare e în preajma nunţei, şi cu acest prilej familia a hotărît să facă... o bae. Mireasa ajută mamei sale bătrâne să se spele...

Campingul gospodăriilor ţigăneşti, duhneşte. Mizeria e uluitoare. Dar mireasa are 16 ani şi mirele 17: în tinereţea lor, fata râde sglobie, — spălându-şi picioarele pe

zat, accesoriu scos din cort, inseparabil de şatre, căci laţele au nevoe, la zile mari să fie disciplinate.

Spălatul picioarelor şi al părului. Singurele părţi „vizibile", sunt supuse unui tratament special

Mireasa se îmbracă. Şi-a pus cămaşa, în aer liber, — cortul e prea îngust, — îşi trage ciorapii albi, cu câteva ochiuri sărite din ţesătura putredă. Din trusou lipsesc însă

„*dessous*"-ul îmbrăcat la lumina soarelui: ciorapul s'a rupt haotic. Dar asta nu are importanţă. Moravurile ţigăneşti nu au ajuns la frivolitatea cucoanelor din lumea bună, căci rochia fetei este lungă, aproape de călcâe, şi piciorul nu se vede până la genunchi.

Rochie albă, pantofi albi cu barete şi gâlci. Pe frunte două benzi înflorite.

Toaleta exotică a miresei e gata. Soseşte mirele, escortat de taraful de lăutari consanguini, cari cântă un marş special. Sindrofia începe. Mama soacră invită asistenţa:

— Nu poftiţi în salon?

Salonul e un umbrar improvizat, acoperit cu stuf şi pae; câteva spice se apleacă în adiere: fac reverenţe oacheşei mirese a maidanului.

Dar rasa aceasta vânjoasă, preferă aerul liber. In faţa „salonului" se încinge hora ţigănească, cu tropăiri subliniate de deraerile arcuşului pe cele mai subţiri coarde ale viorii, de ţăcănitul sonor al ţambalului şi de fluerăturile disperate ale năierului, căruia nu i s'a arătat încă — în glumă — lămâia.

Cavalerii sunt în vestă, din care es învoalte mânecile cămăşilor brodate în arnici roşu. Soseşte vinul. Ochii tineretului scapără cu luciri diabolice, ca de crimă. Se dă şi lăutarilor o sticlă, care trece din mână în mână. Neam higienic, înainte de a bea, fiecare ţigan şterge gura sticlei de pielea gâtului său negru, într'un gest asemănător cu

„Orchestra", cu naşul în frunte, în marş, spre mireasă.

„Curăţenie generală"... la câţiva ani odată. Toată „famelia" face bae, în aer liber.

care s'a incrustat toată murdăria maidanului, iar mirele a plecat să angajeze lăutari.

obiecte de mare necesitate în toaleta unei femei: jartierele. Mireasa alege din maldărele de gunoae de pe maidan două fâş'i de

al sinucigaşului care-şi tae beregata...

Cheful se încinge. Şi nunta se termină c obiceiu printr'o încăerare generală, din car

Mireasa primeşte darurile.

„Mireasa, este dechisită de rude, în sunetele „orchestrei".

Conform ritualului, mama întinde miresei pachetul cu haine, — trusoul de zestre, — în timp ce dănciucii fac cerc în jurul lor. Toaleta miresei este complicată: viitoarea soacră îi încreţeşte părul cu fierul de fre-

cârpă, cu care-şi leagă ciorapii. Cu acest prilej, s'a întâmplat un mic accident în

mireasa ese cu frumoasele coşiţe devasta iar mirele cu un ochiu tumefiat, dacă i chiar cu o butonieră în plus, făcută de b

Onorata asistență, dansează în fața „salonului". (Verdeața din dreapta).

Mireasa e „frezată".

ceagul vre-unui cavaler de onoare, nu numai în stofa hainei, dar și în pielea celui căruia maidanul îi va servi în noaptea aceasta de pat nupțial.

* * *

Și aceasta se întâmplă în mahalaua Bucureștilor, la 3—4 klm. de centrul micului Paris.

DAN

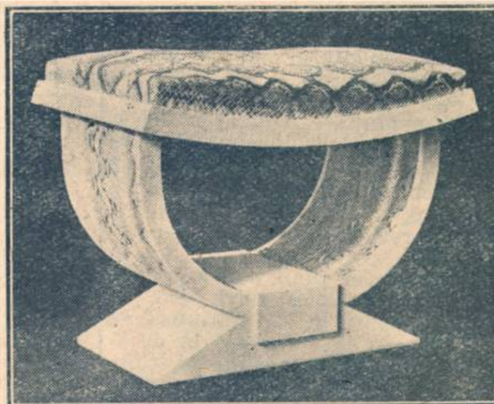
Expoziția de artă franceză contimporană

Stânga sus : **Vază cu statuete; jos : Legătură modernă de carte;** mijloc : **Pisicuță de porțelan ;** drepta sus: **Bibliotecă modernă; jos: scaun fantezie, curbat.**

SEZONUL artistic al anului acesta s'a inaugurat cu o extrem de instructivă expoziție de artă franceză la Pavilonul Artelor dela Șosea. Deschiderea ei s'a făcut în prezența directorului general al artelor franceze d. Paul Léon.

E o manifestare internațională menită să strângă relațiunile de amiciție dintre Franța și România. Este însă în acelaș timp, începutul unei noui orientări în preferințele publicului: spre modernismul în artă.

Din acest punct de vedere, ca și din acela al calității lucrărilor alese, meritul organizatorilor — d-nii Jean Baras, *autorul unei interesante lucrări asupra „Porțelanului"* și Jacques-Vienot-Dim *— este foarte mare: Ei vor fi făcut cunoscut publicului nostru realizările obținute în arta decorațiunii interioare. Căci ceiace domină în expoziția franceză dela Șosea e decorațiunea de ansamblu a interioarelor. Și, în această direcție, au contribuit maeștrii cei mai cu reputație în: mobilă, ceramică, tapiserie, feronerie, grafică, bijuterie, legătură de cărți dantelărie, covoare, pictură, sculptură, „vitraux"-uri, etc.*

FAMILIA REGALĂ LA EXPOZIȚIA ARTEI FRANCEZE

PAGINA SPORTIVĂ

Sportul în sprijinul progresului

DUPA cum arta, sau — pentru a fi mai prozaici—balanța comercială a unei țări, indică un anumit grad de desvoltare și de progres, tot astfel sportul, oglindește în sine gradul de concepțiune al unei națiuni, într'un domeniu limitat. Dar după modul de înțelegere al acestui domeniu, se pot lesne trage concluzii prin analogie, asupra sesizării tuturor problemelor, de către un stat. Să analizăm de pildă activitatea multilaterală a Statelor-Unite, a Marei Britanii, a Germaniei, să ne oprim cercetările asupra Cehoslovaciei, pentru a scurta în ultimă instanță activitatea sportivă a republicei poloneze.

Pe toate tărâmurile acestei țări, se denotă o desvoltare proporțională. Problemele de natură artistică, economică, socială, politică, fizică , beneficiază de aceiași neprecupețită și largă atențiune.

La concertul acestor activități, vedem deci locul de seamă pe care îl ocupă sportul, alături de ceilalți factori. de cultură și progres. Intr'adevăr, mișcarea în aer liber devine un element indispensabil bunei propășiri. Regresul fizic, înregistrat în ultimele secole, în favoarea celui psihic, în mod rațional va provoca și falimentul intelectului.

Individul cu trup minuscul și cap gigantic, visat de himerele utopiștilor, va fi în realitate o revenire la prima treaptă — fizică — a celei mai inferioare stări zoologice. Iată de ce actualmente se încearcă difuzarea cât mai intens, a sportului în masse, mai ales după măcelul popoarelor, când neputința fizică a eșit și mai accentuată în relief. Această generație — denumită ironic „a sportului" — este de fapt după toate aparențele ,o tranziție în marele proces al omenirii: tinde spre refacerea fizică pentru salvarea spiritului altfel menit pieirii. Insăși rasa galbenă, — al cărei regres exterior este remarcat de știință, practică, cu vădită asiduitate, educația fizică.

Pentru prima oară dela începuturile lumii lor poetice, iată că și fiii soarelui se vor adăpa la efectele salutare ale unei Olympiade sportive, a Chinei și Japoniei.

Intru salvgardarea minții, trupul își depune contribuția.

Când în concepțiunea unui popor, se cuprinde la loc cuvenit și acest mod de a vedea, deducția logică va fi că națiunea se străduește într'adevăr, a contribui la desăvârșirea rasei umane, la progresul ei. Cine se închide hermetic în hotarele egoismului, interesându-se esclusiv de starea sa, nu mai are rostul cuvenit alături de țările care se îndreaptă laolaltă spre aceeași țintă: prin progres, unirea tuturor popoarelor.

Iată de ce statele care ating și în sport un nivel superior beneficiază de cel mai larg credit în lume; este explicația pentru care numele unei țărișoare nordice neînsemnate, flutură pe buzele celor mai certați cu geografia.

Știți ce răspuns au dat americanii, acum trei ani, la solicitarea unui însemnat împrumut, făcut de guvernul Finlandei?

„Tara care a plămădit un Nurmi, poate plăti orice datorie....".

A. Vogel

Omul cel mai repede din lume

Se știe că Paddock, considerat vreme de zece ani ca neîntrecut, și-a găsit de curând nașul într'un student din Glendale (California): Franck Wykoff. Acesta a străbătut 100 m. în 10"3/5 și 200 m. în 20"4/5. Wykoff a fost primit în mod solemn de consiliul municipal al orașului său natal.

Săptămâna sportivă

ACTIVITATEA este în toiu. Intâlnirile oficiale ale tuturor sporturilor se dispută cu înverșunare.

Prima citare revine...

DELA CAMPIONATELE DE ATLETISM.

ALBRICH, **câștigă cursa de garduri pe 110 metri.**

CAMPIONATELOR naționale de atletism. Gospodărie poloneză. Lipsă de reclamă — nu aflăm nici măcar obișnuitele programe indicatoare și care servesc cel puțin, la compararea rezultatelor realizate cu perfor-

Săritură în înălțime, fără elan

manțele anterioare naționale și mondiale. Probabil teamă naturală de mediocritatea celor cari se vor abține și o împiedicare a unei eventuale scări de comparație. Pe toată linia, cel mai cras insucces. Anemia rezultatelor se oglindește din goliciunea tribunelor, din incompetența conducătorilor din slăbiciunea concurenților. Nu se doboară nici un record; ceva mai mult. Abea câteva probe reușesc, a fi cel mult la nivelul celor de anul trecut fără a fi la egalitate cu performanțele-recorduri. Rezultatele :

100 m. 1) **HERJEU** (Sp. St.) $11\,^{3}/_{5}$ sec.

200 m. 1) **CSEGEZI** (Ol. Br.) $23\,^{1}/_{5}$ sec.

800 m. 1) **KARDOS** (A. A. C.) 2 minute, 5 sec. $^{3}/_{5}$.

1500 m. 1)**SZILAGY** 4 min. 20 sec. $^{3}/_{10}$.

5000 m. 1) **PAVELINO** (D. V. C.) 16 min. 44 sec. $^{4}/_{5}$.

10.000 m. 1) **SÂRBU** (St. R.) 35 min. Sb. sec. $^{4}/_{5}$.

Disc: 1) DAVID (Jiul) 40.14 m.

Suliță: 1) **CIOBANU** (D. V. C.) 51,36 m.

Greutate: 1) **FRITZ** (C.-Br.) 13,43 m.

Ciocan: 1) **BODEA** C. Br.) 39 m.

Inălțime cu elan: 1) **PANAIOTH** (Tg. M.) 1,63 m.

Inălțime fără elan: 1) SCHLANDT (Ol. Br.) 1.36 m.

Lungimea cu elan: 1) **ONCIUL** (Sp. St.) 5.94 m.

Lungimea fără elan: 1) **KOENIG** (Ol. Buc.) 2.96 m.

Prăjină: 1) **OGRINJEA** (Sp. Stud.) 3,21 m.

Triplu salt: 1) **PANAIOT** (Tg. M.) 12.67 m.

110 m. garduri: 1) **ALBRICH** (Ol. Br.) 16 sec $^{4}/_{10}$.

400 m. garduri: 1) **KARDOS** (A. A. C.) 60 sec. $^{8}/_{10}$.

Stafeta 4×100 m. 1) **OLIMPIA-**Brașov, 45 sec. $^{2}/_{5}$.

Stafeta olympică: 1) **SP. STUDENȚESC-**Buc. 3 min. 53 sec. $^{2}/_{5}$.

FOOT-BALL-ul, în Capitală înregistrează o senzațională surpriză: **„Olympia"**, campioana regională cedează clubului **„Juventus"** cu 3—2 după ce a condus până la pauză detașat, cu 2—0.

„MACABI", debutant în categoria întâia, face o excelentă figură, dispunând de echipa **„universitarilor"** cu 2—0.

„Venus" înfrânge singur **„Unirea-Tricolor"** cu 3—0.

CLUJ: România-Haggibor 12—0; **„C. A. O"—„R. M. S."** 3—0.

ORADEA: „C. A. C. O" — Salonta 4—1 ; „Stăruința"—„Crișana" 4—1.

SATU-MARE: „Olympia"—„Unio" 3—0; **„Victoria"—„Tricolorul"** 3—1.

CRAIOVA: „Generala" — „Rovine-Grivița" 2—1.

ARAD: „Banatul" — „Gloria" C. F. R. 6-2.

TIMIȘOARA: „Chinezul" — „U. D. R." 3-0; **„T. M. T. E." — „Z. S. E."** 2—0; **„C. A. T." — „Fratelia"** 5—2.

RUGBY-ul în continuare înregistrează rezultatele...

„P. T. T." — „Stadiul Român" 16—0; **„T. C. R." — „Sp. Studențesc"** 9—6; **„R. C. B"— „Av. Sportiv"** 6—3.

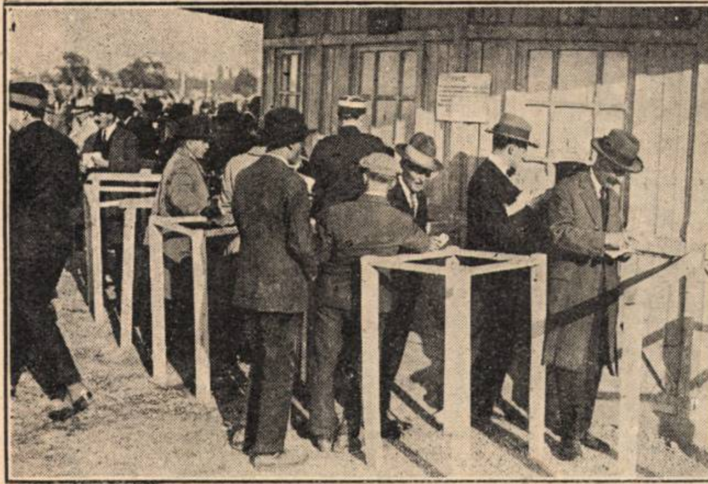
...și primul scandal de soiu, care marchează vitalitatea sportului cu balonul oval, în țară.

La Băneasa în fața unei asistențe foarte numeroase, în care toaletele elegante ale reprezentantelor sexului slab, pardon delicat, transformă câmpul într'o bogată expoziție, **GHIAUR** își adjudecă **Premiul Arcului de Triumf.** (485.000 mii lei, 2300 m.) precedând pe **Mușat.** Cota: 16.

Din umorul englez

— Spui că ceasul d-tale s'a oprit când ți-a căzut pe masă?

— Desigur, ce voiai să treacă printr'însa?

Pe la casele „plătitoare", nu trec decât cei alintați de șansă.

Afluența la tribuna hipodromului, la alergarea premiului „Arcul de Triumf".

Sosirea lui Ghiaur, în premiul „Arcul de Triumf".

D. CĂPITAN BORDEA, la aruncarea cu ciocanul.

E. S. Mareșalul Pilsudsky, urmărind explicațiunile sborurilor, organizate în onoarea sa, la aerodromul Pipera.

Sborul noului dirijabil „Graf Zeppelin", de-asupra Berlinului.

Intr'o localitate lângă Londra, s'a organizat un match de foot-ball umoristic, care s'a jucat în noroi.

Președintele „Hackenkreuz"-iștilor germani, trece în revistă, drapelele organizației, la o serbare din Berlin.

FESTIVITATEA DESVELIREI MONUMENTULUI EROILOR

DIN COMUNA PROVIŢA DE SUS JUDEŢUL PRAHOVA la 30 SEPT. 1928

Foto Olteanu-Câmpina

…P.S.S. …tropo…ul Pimen …Moldovei …ciind …ujba la …esvelirea monumentului

I.P.S.S Mitropolit Pimen, Generalul Presan şi prefectul jud. Mihailea-nu după festivitate

R.V. LECCA Câmpina

Primarul Oraşului Campina (x) şi organizatorii serbărei

Gral. Presan tae banta-ptru deschi=derea circulatiei pe noul pod.

Arhimandritul Ghenadie (x) - episcopul Buzăului care a luat parte la serbări.

GOLF!

Există sporturi populare și sport... ri no-... oate bile, adică sporturi pe care nu le ... pe-... face oricine căci necesită fie costum s... cial, cum e tenisul, fie rechizite costis-toare cum e golful hokey-ul pe ghiață și uscat, automobilismul și regatele.

Puțini știu că și la noi, pe lângă cele-lalte sporturi de lux, se joacă din ce în ce mai mult golful, sportul favorit al gent-leman-ilor englezi.

Pe terenul Country-clubului dela șosea (lângă casa Minovici) elita bucureșteană se desfată aproape în fiecare zi cu sportul ...i Lord Austen Chamberlain și al d-lui ...d George.

...orterul nostru fotografic a reușit să surprindă un grup de jucători pe teren.

Ilustrațiile noastre înfățișează pe d-ra Allievri, d. Nicola Lahovary și d. Crutes-cu în diferite faze ale jocului.

In numerele noastre ulterioare vom con-sacra câteva pagini acestui sport care se incetățenește la noi.

ÎNZESTRAREA

de Gh. Brăescu.

Dela biserică, oamenii se împrăștiară pe drumul încălzit de soare. Bărbații cu ciubote mari, istoviți de muncă, veniau câte doi, câte trei, cu minteanul pe umeri, cu mijlocul frânt de chimire late, fumând oțărându-se, mucuri de țigări ce le ardeau buzele. Femeile, veneau și ele pe urma lor, desbrobodite, călcând cu economie, în ghete noi prea mici, strângând la sân copii de țâță. învăluiți în scutece sărace. Toți se îndreptau să ciocnească la crâșmă ouă și păhărele, vorbind ca să scurteze drumul, exprimând cu aceleași gânduri, aprobându-se reciproc, împăciuitori, în ziua învierii, mai guralivi, pe măsură ce se apropiau de crâșmă.

Soarele răsărise demult. Oamenii se văitau de secetă. Scormonind grâul cu unghii groase, scoteau bobul înnegrit, arătându-și-l unul altuia că e neîncolțit, vorbind laolaltă, alintându-l ca pe un copil de lapte.

— Săracul, e crud, nu vezi? El ar vrea să se ridice, să crească, să-și dea drumul, da dacă n'are putere...

— Ar știi el cum să răsară, da n'are putere...

— Să aibă putere nu i-ar mai trebui nică.

— Da poate că s'o îndura sfântul și o da Dumnezeu de o ploua.

— Cât de puțin, să'l stropească măcar o leacă, ar ieși cum l'ai trage cu mâna.

Crâșma era deschisă. Oamenii se așezară pe lavițe sub umbrar, văetându-se de șale.

Flăcăii, abia răsăriți, cu pene de păuni la pălărie, cu haine largi, cu cisme încrețite, fumau cu patimă, strânși grămadă, luându-se peste picior, părăduind s'audă fetele care-i priviau râzând deoparte, cu mâna la gură, în rochii noi de stambă.

Lăutarii, o tobă mare și un contrabas de alamă, alăturati pe lângă o cobză și o vioară rămasă în două strune, prinseră a vuii adunând lumea de peste dealuri. Copiii se agățau de scrânciob. Băetanii începură să joace de probă, între ei și îmblânzindu-se, fetele roșii de plăcere se lăsară târâte cu silă prefăcută și jocul se încinse sub ochii bătrânilor, cari prăznuiau Invierea, închinând des, cum se cuvine de sfintele Paști.

Două femei desculțe, eșite par'că din boală, stau la o parte, jos, cu fustele întoarse pe dos și cinsteau îmbucând din cozonacul albicios, bând rachiu c'un singur păhărel ce și-l treceau din mână'n mână, silind să bea o fetișcană cu ochii plânși, ce făcea mofturi.

— Dă, iè și bè, fată hăi, să-ți mai treacă de inimă ră...

— Dacă mai ghini o strângea 'mnezeu de mică și mă lua și pe mine.

— Șăzi, nu mai vorghi așa, că-i zi mare. Las' mai ghini să trăești sănătoasă și să-ți dea 'mnezeu noroc și sănătate și zili bune.

— Și ție să-ți dea Dumnezeu zili, să trăești, să hii sănătoasă... Eu așa zic, să facă ce-i spun, că numai Dumnezeu știe cum am crescut-o... că bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte, dac'o fost un bețiv ș'o murit, m'o lăsat fără nici o palmă de loc și-s cinspăzeci ani

decând îs văduvă și alt om n'am știut, ș'am muncit vasăzică cum am putut, cu palmele, ș'am rupt dela gură și ne-am făcut casă cu ajutorul lui Dumnezeu...

— Când vrè Dumnezeu...

— La Dânsul îi tătă puterea... ci vră, ace'a face. De-o fi să se mărite s'o mărita... că iacăt-o că-i fată, mai mult de ce am spus nu-i dau: un suman, două rochii, cé albastră și aiasta care i-am făcut-o amu de Paști, o părechè de ciubotele, lăicerul cel vărgat, două perine, o icoană, un ceaun și trei oi...

— Amu nu te mai pune și 'mneata pentru o stârpitură de gită.

— Nu, cum o fost vorba dela început. Așa o zis, așa să fie.

— Ie mai bè un păhăruț... Las' să hie sănătoși. Că de or trăi ghini și le-o da Dumnezeu minte și noroc, și or faci di tăti, că eu ce am avut dela părinți când m'am măritat? Nica toată... Ș'acu, slavă Domnului, ni-i ograda plină de păsări... Dă-li, dă-li, așa zic și oamenii, să le dai gițica.

— Când m'oi potrigi eu lumii...

— Apăi că n'ai încotro, că cu lumea trăești.

— Di ci s'o învoit întâi ș'acu o întoarce?...

— Nu lua și d-ta toate di căpătâi. Câte nu zice omul la un pahar de gin!... Eu așa te sfătuesc cumătră, că n'am să zici vre-un interes, ori ceva, ferească Dumnezeu, inima mi-i curată ca cerul când se deschide el di Bobotează... da zic să se ducă și ei la casa lor... Dă-le gițica, că ți-o rămas fata grè, râde lumea și-i rușine.

— Dac'aista i-o fost, pisemne norocul ș'o fost proastă, și n'o avut minte, să-și tragă păcatul, da din casă dela mini, cu voia mè nu pleacă. L-o ajunge și pi dânsul păcatul, nu te teme, întoarce-i-s'ar pomana și n'ar mai avea zili, că mi-o nenorocit copchila, trăsni-o-ar Dumnezeu s'o trăznească...

— Șăzi cumătră, nu mai da într'însa... Amu digiaba dai... Șăzi că omori fata...

— Di râs m'o făcut...

— Ia mai ghini o leacă de rachiu să te răcorești.

— Oooof, of, of, of... Nimeni nu știe ce foc mă arde 'n chiept și la inimă. Auzi, să-mi trimeată el vorbă că-i fecior de cuc.

— Cum?

— Adică, vrea să zică, ouă în cuib străin.

— Așa o zis? ...sare fata mânioasă contenindu-și plânsul... Ardi-l-ar focu!.. gândești că-i al lui?... Atâta să trăiască el... E copchilu lui Surugiu, dacă vrea să știe...

— Spui drept?!

— Să n'am parte de lumina ochilor... Să nu mai ajung ziua de mâine și să mă usuc pe chicioare... Iar de unde nu, să-i săce lui mâna...

— Vezi, cumătră, ce mă'nvățai să fac...

— D'apoi dă, eu am știut... Eu spun ce mi-o spus Croitoru: Deie-mi gițica, ș'o ieu, că Surugiu zice, nici nu vrea s'audă.

— Nu-i dau gițica, măcar de-as muri. Atâta gită am ș'am crescut-o de mică... Ș'acu s'o dau lui, dar'ar boala într'însul!...

— Par'că i-o dai lui?... Ori pisemne, nu-ți-i milă de fată.

— Cum să nu-mi fie milă... Nu-i să chiamă copchilu meu.

— Dacă-i așa, di ci să n'o ajuți să intre și ea în rândul oamenilor?

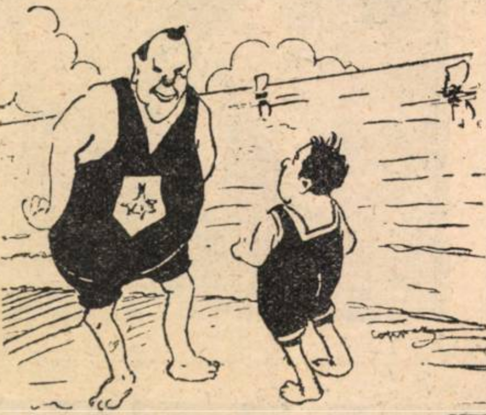
— Mai ghini o strâng de gât... încaltea să știu c'o murit de mâna mea.

— Arăca'n de mine cumătră, nu vorghi așa că-i Duminica cè mare, și-i păcat.

— Da dă-mi bună pace, fimee hăi, n'auzi că nu-i copchilu lui...? Gândești că's proastă să-i dau gițica degeaba?

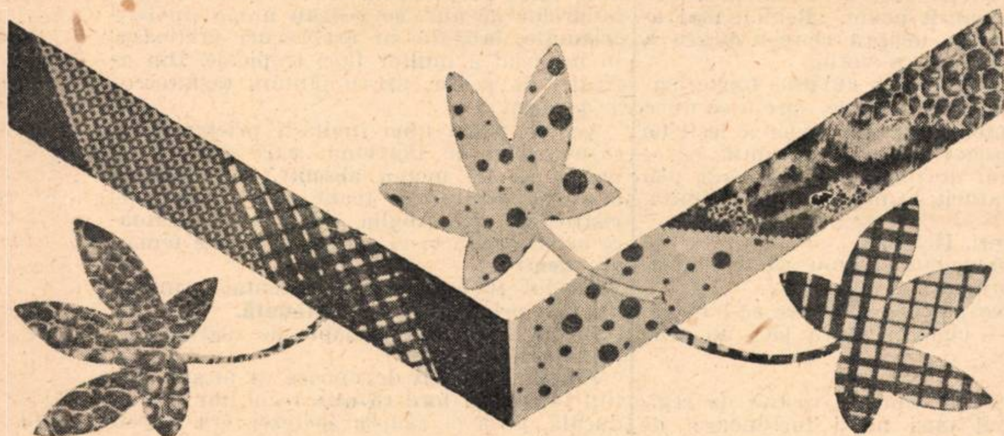

— 60 lei bucățica asta? Atunci cât s'o pun eu cucoanei?

— Dacă ești așa de bun innotător, de ce nu încerci să treci canalul Mânecei?...
— Foarte simplu: eu mă conserv pentru Atlantic...

Moda de Iarnă
Catifeaua, regina sezonului

CATIFEAUA, supla, mătăsoasa catifea, care seamănă mai mult cu o musselină decât cu o stofă, va fi regina saloanelor din iarna aceasta. Transformată, subțiată, ea are totuș o origine clasică. In vremurile înfloritoare ale împăraților romani, fabricația catifelei era la înălțime.

Patricianii și matroanele întrebuințau prețioasa stofă ca podoabă principală.

Ea se țesea din mătase și metal, în modele reliefate. Dogii Veneției, se drapau în strălucitoarea ei purpură.

Mai târziu, în Franța, fabricile Lyonului se așează cu cinste în fruntea creatoarelor de modele, ale acestui țesut unic. „Brochés" „velours de Genes" „velours du Nord" „velours Gregoire" toate denumiri ale catifelei delicate la pipăit ca pielița unei piersici au fost lansate de suverana Modă și femeia se înamoră cu pasiune de regala stofă, pe când fabricanții, căutară din an în an alte noutăți în desenuri și finețe.

Arta decorativă a secolului nostru, ale cărui preocupări se ramifică în toate podoabele femeii de azi, nu putea să lase neutilizată splendoarea catifelei.

Iar fiindcă elegantei din zilele noastre, îi este cu neputință să se drapeze în broche-urile grele ale frumoaselor bunice, din vremile apuse, creeatorii gătelilor, transformară stofa grea, în catifea minunată, pictată, ouvrajată, imprimată, care face deliciul frumoaselor.

In toate casele mari ale Parisului, la expozițiile ce am văzut la sfârșitul verei, eleganța, variația rochiilor de catifea m'au uimit.

La Jeanne Lauvin, furnisoarea caselor suverane, rochiile „style" de catifea, minunat pictate cu jerbe de flori, sunt adevărate capo d'opere, pe când marele Paul Poiret, triumfa cu rochiile de ceai, „d'après-midi". în „velours chiffon" imprimate alb și negru.

Această împerechere de nuanțe, în catifea mousseline, îmbracă femeia ca în niște zale de argint.

Catifeaua „blanc et noir" face ape, ondulează ca un argint viu topit pe corpurile suple și ochiul e fermecat.

Dar arbitrii modei nu se mulțumesc anul acesta a înfrumuseța femeia numai în anumite ocazii. Pentru ori ce oră a zilei ei au țesut catifele potrivite.

Luciosul „velours anglais", în tonuri de gris, marron, paiu builé, beige, formează sobre sau elegante mantouri, rochițe de trottat, și femeia în învăluirea mătăsoasă care-i mulează formele, pare sculpturală și mândră, grație catifelei, decretată regina stofelor la modă.

LAURA

Ce nu știe orice gospodină

CASTRAVEȚI MURAȚI, CARI NU SE STRICĂ

CÂT de neplăcut e, — mai ales spre primăvară, — căci atunci catastrofa se întâmplă mai des — când voim să scoatem castraveții murați din borcan spre a-i servi la friptură, și suntem silite să-i aruncăm, unul după altul, deoarece s'au muiat. Iată o rețetă, care ne scutește de această neplăcere:

Spălăm și curățim castraveții și-i lăsăm să stea o noapte cu sare. A doua zi de dimineață, îi punem pe o sită să se usuce apoi îi ștergem bine și-i așezăm în borcanul curat. Când borcanul e plin, turnăm oțet slab, vechiu, fiert dinainte peste castraveți și legăm borcanul. Lăsăm murăturile astfel până avem trebuință de ele. Atunci scoatem borcanul, îndepărtăm stratul de mucegai ce s'a format de-asupra și răsturnăm castraveții într'un castron curat.

Ii spălăm, îi punem iar pe sită, și apoi îi punem din nou la murat cu verdețurile obișnuite, în borcanul spălat cu apă clocotită. Turnăm oțet proaspăt, fiert și răcit peste ei. După 36 ore, castraveții sunt buni de mâncat. Nu se moaie niciodată, oțetul rămâne curat, și murăturile țin luni și luni. Când am terminat un borcan, filtrăm oțetul și-l păstrăm în sticle ermetic închise. Il întrebuințăm mai târziu spre a pregăti castraveții cum am descris la început.

DUCELE DE PORTLAND

de **Villiers de l'Isle-Adam**

NU demult, la înapoerea sa din Orient, Richard, duce de Portland, tânărul ord altădată celebru în toată Anglia prin erbările sale de noapte, prin caii săi victo-oşi, prin ştiinţa sa de boxeur, prin vână-rile sale de vulpi, castelele sale, bogăţia a fabuloasă, călătoriile sale aventuroase şi ıbirile sale, dispăruse brusc.

O singură dată într'o seară, fusese văzu-ı aurita sa trăsură seculară, străbătând în ılop, cu storurile lăsate şi înconjurată de ılăreţi, cu torţe în mână, Hyde-Parkul.

Apoi, — schivnicie neaşteptată şi stranie -, ducele se retrăsese în vechiul castel al ımiliei sale. Se făcuse locuitorul castelu-ıi acela masiv, construit în două epoci, în ıijlocul unor grădini sumbre şi pajişti um-rite de pomi, pe mica peninsulă a Portlan-ului.

Drept orice vecinătate ,avea aci numai n foc mare, roşu, luminând în fiecare cli-ă, vapoarele grele, bălăbănindu-se în larg încrucişându-şi linia fumului lor, pe ori-ont.

Un fel de cărare, în panta spre mare, o lee întortochiată, săpată între două întin-eri de stâncă şi împrejmuite, în tot lungul i, de pini sălbatici, îşi deschide jos porţile rele, aurite, pe chiar nisipul plăjii, poto-it de apă, în ceasurile refluxului.

Sub domnia lui Henric al IV-lea, din a-est castel întărit, s'au împrăştiat în lume ıgende multe. In lăuntrul lui, sub jocul de ımini al vitraliilor, strălucesc bogăţii feo-ale.

Pe platforma, care leagă între ele cele ıpte turnuri, veghiază încă, în fiecare olt de ziduri, aici, un grup de arcaşi, din-olo un cavaler de piatră, sculptaţi de pe remea cruciadelor, în atitudini de luptă.

Noaptea, aceste statui, — ale căror chi-uri acum şterse de ploile grele, de furtuni de bruma a sute de ierni, au expresia chimbată de multe ori, prin retuşa pe care -a dat'o trăznetul, — oferea un aspect ag pretândú-se uşor celor mai superstiţi-ase viziuni. Iar când, ridicate în masse ıultiforme de vreo furtună, valurile se a-ıncă, în întuneric, împotriva malului în-lt dela Portland, închipuirea trecătorului ătăcit, care îşi grăbeşte pasul pe drumu-ile de stâncă, — ajutată mai cu seamă de ăcările revărsate de lună asupra acestor mbre granitice —, poate să gândească, în ıţa acestui castel, la vreun asalt veşnic, usţinut vitejeşte de către o eroică garni-oană de soldaţi fantome, împotriva unei ıgiuni de spirite rele.

Ce însemna oare schivnicia acestui senior nglez, până mai eri atât de fără griji? Era ocmai în toiul unei crize de spleen? El, cu uflet atât de voios, din naştere chiar. Im-osibil... Vre-o influenţă mistică adusă cu l, din Orient? Poate.

Curtea se îngrijorase şi ea de această dis-ariţie. Regina trimisese, dela Westminster, scrisoare, lordului invizibil.

Rezemată în apropierea unui candelabru, egina Victoria, întârziase în seara aceia, ntr'o audienţă extraordinară. Alături de a, pe un taburet de fildeş, sta tânăr sa lec-riţă, miss Helena H...

Un răspuns, pecetluit cu negru, sosi din artea ducelui de Portland.

Copila, după ce deschisese plicul ducal, trăbătu cu ochii ei albaştri — zâmbitoare umini de cer — puţinele linii, ce continea. \poi, fără nici un cuvânt, cu pleoapele în-hise, o prezentă Majestăţii sale.

Regina citi şi ea în tăcere.

La primele cuvinte, chipul său, de obicei mpasibil, păru să fie intipărit de o uimire nare şi tristă, tresări chiar apoi, tăcută, a-ropie hârtia de lumânările aprinse. Lă-ând să cadă pe lespezi, scrisoarea, care rdea, se adresă celor ce se aflau la câţiva aşi de ea:

— Mylords, nu veţi mai revedea pe scum-ul nostru duce de Portland. Nu va mai ua parte la desbaterile parlamentului. Il lispensăm de aceasta, printr'un privilegiu ıecesar. Taina lui va fi păstrată! Nu vă mai îngrijiţi de persoana sa şi nimeni din oaspeţii săi să nu caute vreodată a-i vorbi.

Apoi se adresă bătrânului curier al castelului:

— „Vei spune ducelui de Portland, ceeace ai văzut şi ai auzit acum. „Regina mai aruncase o privire asupra cenuşii negre a scrisorii, înainte de a vorbi.

După rostirea acestor cuvinte misterioase, majestatea sa se ridicase, spre a se duce în apartamentele sale. La vederea lectriţei rămasă nemişcată şi parcă adormită, cu obrazul sprijinit de tânărul ei braţ alb, pus pe moarul prafuriu al mesii, regina, uimită, şoptii încet.

— Mă urmezi, Helena?

Tânăra fată nedând niciun semn de viaţă, toţi se apropiară de ea.

Fără ca vreo paloare oarecare să-i fi trădat emoţia, — cum ar putea păli un crin, — leşinase.

* * *

La un an după sentinţa rostită de regină, în timpul unei nopţi furtunoase de toamnă, vapoarele care treceau la depărtare de câteva mile, văzură castelul Portland luminat.

Nu era prima din serbările pe care lordul **absent**, le oferia în fiecare anotimp.

Se vorbia mult despre aceste serbări, deoarece sumbra lor excentricitate atingea aproape fantasticul.

Ducele nu lua parte la ele. El, locuia numai în turnul principal.

De cum se înapoiase, dăduse ordin să fie acoperite cu oglinzi mari de Veneţia, zidurile şi bolţile vastelor subterane ale castelului. Pe jos se aflau lespezi de marmoră şi mozaic. Draperii splendide, deschise puţin de-asupra unui nod mare, despărţeau un şir întreg de minunate săli, legate una de alta, unde sub lumina strălucitoare a policandrelor de aur, se vedeau numai mobile orientale, brodate cu arabescuri preţioase, în mijlocul a multor flori tropicale. Din avuzuri de porfir, urcau fântâni ţâşnitoare, de parfum.

Aci, în urma unei invitaţii prieteneşti a castelanului de Portland „care regreta că trebue să fie mereu absent", se aduna o mulţime strălucită, toată elita tinerei aristrocraţii din Anglia, cele mai seducătoare artiste, cum şi cele mai frumoase femei, din **gentry**.

Lordul Richard era reprezentat printr'unul din prietenii săi de **altădată**.

Incepea atunci o noapte de sărbătoare princiară.

Singur, la locul de onoare al mesii fotoliul tânărului lord rămânea gol, iar marca ducală, pusă de-asupra spetezei, era mereu învăluită într'un zăbranic de doliu.

Privirile încurând înveselite de beţie şi plăcere, se înturnau bucuroase, spre vedenii mai frumoase.

Astfel, la miezul nopţii se înăbuşiau la Portland, sub pământ, în voluptoasele săli în mijlocul aromelor ameţitoare ale florilor exotice, hohotele de râs, sărutările, sgomotul paharelor, cântecele şi muzicele!

* * *

Dar dacă vreunul din oaspeţi s'ar fi ridicat dela masă la ora aceia, şi s'ar fi dus afară, pe plajă, spre a respira un aer mai

Zece minute zilnic pentru frumuseţe!

MUNCA menţine pe om tânăr, asta e sigur. Această cură de întreţinere trebue însă sprijinită, pentru a fi şi mai

eficace, pe un adevărat tratament al frumuseţii. Nuanţa de tristeţe, cu care femeia care are o profesiune sau o meserie extracasnică se uită în oglindă gândindu-se: „O cum aş arăta, dacă aş avea destulă vreme pentru mine", e cu totul nemotivată.

Căci tocmai această categorie de femei au învăţat cum să-şi împartă vremea, şi dacă vor, pot sigur să-şi economisească vreo câteva minute, pe care să le dedice exteriorului.

Să începem cu trezirea din somn, dimineaţa. Pe măsuţa de noapte se află un borcănel cu cremă bună de obraz. Repede, vârful degetelor e muiat în ea şi cu bătăi uşoare sunt alungate apoi ridurile făcute de somn. Pielea începe numai decât să lucreze, obrazul se roşeşte, capătă viaţă şi frăgezime. (Nu uitaţi fruntea, în timpul acestui uşor masaj!) Durata lui: un minut.

Vă duceţi apoi la fereastra deschisă şi aspiraţi de câteva ori adânc. Cât mai adânc, cât mai intens posibil. Respiraţi astfel cam de vre-o cinci-şase ori. Durata: un minut. Plămânii şi-au luat în felul acesta baia lor de aer înviorătoare.

Acum vine rândul băii reci sau căldicele. Cel care vrea să se simtă împrospătat şi bine dispus pentru muncă, acela trebue să învingă odată pentru totdeauna orice aversiune împotriva apei reci şi să se obicinuiască cu ea. Faţa, umerii, braţele, gâtul, trebuesc spălate, pe cât posibil, sub apă curgătoare. Se ia un praf se udă bine (în apă rece!) se stoarce şi se pune apoi pe faţă cu vârfurile degetelor (peste prosop fireşte!) se bate tărişor obrajii, fruntea şi ridurile ce merg de la rădăcina nasului spre colţurile gurii. Crema, care a mai rămas totuşi pe faţă, e ştearsă uşor cu o bucată de vată. Se urmează apoi cu fricţionarea corpului întreg, cu apă rece, cu ajutorul unui burete sau perii speciale dacă suportaţi şi dacă aveţi posibilitatea, terminaţi cu un duş.

Durata fricţionării: şase minute.

Pentru întreţinerea corpului e nevoie în primul rând de un săpun bun, el condiţionând funcţionarea unei epiderme impecabile, prima necesitate pentru sănătate. Un pic de alcool, sub formă de colonie, apă de levănţică, etc., dă stimulentul acela, de care are nevoie pielea, pentru a rămâne cât mai îndelungată vreme ezistentă şi elastică.

De la corp se trece din nou la faţă.

Obrazul, fruntea, nasul, bărbia, cum şi gâtul sunt uşor pudrate. Principalul este ca pudra să fie egal dată. Sprâncenele şi genele sunt periate uşor cu o periuţă, pe care s'a intins un pic de cremă grasă. Cine nu obicinueşte fard pentru buze, poate să-şi şteargă buzele cu puţină colonie.

Şi tratamentul frumuseţii corporale e gata!

Plăcuta operaţie a durat exact şase mnute!

Specialiştii

Un colonel întreabă pe soldaţii săi:
— Care dintre voi e muzicant?
Patru oameni ies din rând.
— Bine, să-mi mutaţi pianul dela etaju de jos în cel de sus.

curat, ar fi dat de un spectacol, în stare să-i turbure buna dispoziţie, cel puţin pentru restul nopţii.

Pe aleea ce scobora spre ocean, un gentleman, învăluit într'o mantie, cu obrazul acoperit cu o mască de stofă neagră, mergea, spre plajă, drept lumină având în mâna înmănuşată, o ţigară.

Doi servitori cu părul alb, îmbrăcaţi în negru îl precedau, alţi doi îl urmau la câţiva paşi, cu torţe fumegânde în mână.

Inaintea lor mergea un copil, de asemenea în îmbrăcăminte de doliu. Pajul acesta suna, tot la câte-un minut, dintr'un clopoţel, pentru a vesti de departe lumea, să se dea la o parte, din calea celui, ce se plimba.

Infăţişarea acestui grup, lăsa o impresie tot atât de îngrozitoare ca aceea produsă de cortegiul unui condamnat.

Singur, se ducea apoi în faţa valurilor. Aci, pierdut într'o desnădejde gânditoare şi îmbătându-se de nesfârşitul spaţiului, rămânea tăcut, asemeni spectrelor de piatră, de pe platformă, în vânt, în ploaie şi fulgere, în faţa urletului Oceanului.

După un ceas de gânduri, se înapoia la castel în acelaş chip cum venise. Adesea, se clătina în drum, şi se sprijinea de stânca aspră.

* * *

Dimineaţa, care urmase serbărei de toamnă, tânăra lectriţă a reginii, în doliu mare dela aflarea primei veşti, se ruga în capela Maiestăţii sale, când îi fu adus un bilet, scris de unul din secretarii ducelui. Nu conţinea decât aceste două cuvinte, pe care le citi înfiorându-se: „Astă seară!"

Pe la miezul nopţii, un vapor regal atinse Portlandul. O formă tinerească, feminină, în haină închisă, coborîse, singură.

După ce se îndreptă spre plaja cufundată în întuneric, se grăbi, fugind spre torţele, ce se vedeau într'acolo, de unde veneau aduse de vânt sunetele clopoţelului.

Pe nisip, răzemat de o piatră, şi, din când în când tresărind de o înfiorare mortală, omul cu masca misterioasă, era întins, acoperit cu mantia sa.

— O, nenorocitule! strigă plângând femeia, ascunzându-şi faţa.

— Adio, adio! răspunse fantoma.

In depărtare se auziau cântece şi râsete, venite din subteranele locuinţei senioriale.

— Eşti liberă! adăugă cel întors, lăsându-şi capul să cadă pe piatră.

— Eşti liberat! răspunese alba apariţie care sosise, ridicând o cruce mică de aur, spre cerurile pline de stele, în faţa privirei aceluia, care tăcuse.

După o lungă pauză, şi pe când femeea sta mereu în faţa lui, cu ochii închişi, nemişcată, se auzi: „La revedere, Helena", cu vinte spuse într'un suspin adânc.

Când după o oră de aşteptare, servitorii se apropiară, ei găsiră pe tânăra fată în genunchi pe nisip, rugându-se lângă stăpânul lor.

— Ducele de Portland a murit! zise ea.

Şi sprijinindu-se de umărul unuia din bătrâni, se urcă din nou pe vasul, ce o adusese.

După trei zile, în **Ziarul Curţii**, se puteau citi următoarele:

„Miss Helena H. logodnica ducelui de Portland, convertită la religia catolică, a intrat în ordinul carmelitelor din L".

CE TAINĂ OMORÂSE AŞA DAR, PE PUTERNICUL LORD?

Intr'o zi, pe când se găsia într'una din lungile sale călătorii din Orient, depărtându-se de caravana sa, prin apropiere de Antiochia, tânărul duce află din vorba călăuzelor, că pe acolo trăeşte în nişte ruine, un cerşetor, de care toată lumea fuge îngrozită.

Ii veni în gând să-l viziteze. — deoarece Or, acest Lazăr funebru, era ultimul moştenitor pe lumea aceasta, al marei l pre antice, al **Leprei uscate** şi fără lea

Moştenitor al acelei boale nemiloase d care numai un Dumnezeu putea vindec aşa cum făcuse altădată cu biblicul Iov.

Singur, Portland, cu toate rugăminţi călăuzelor sale îngrozite, îndrăzni să br veze molipsirea, în pestera aceia, unde z cea nefericitul paria al omenirii.

Ajuns acolo, printr'o rammaonadă de s nior, îndrăzneţ până la nebunie, dând u pumn de bani de aur acelui nenorocit m ribund, palidul senior ţinuse **să-i strâng mâna.**

In chiar clipa aceia un nour îi trecu peste ochi. Seara, simţindu-se pierdut, p răsise oraşul şi interiorul ţării, iar de primele simptome, se suise pe un vapo spre a veni să se vindece, sau să moară, î vechiul său castel.

In faţa ravagiilor îngrozitoare, cari declarase încă pe când se afla pe vapo ducele înţelese, că nu mai putea avea al nădejde, decât aceia a unei morţi grabnic

Se sfârşise totul! Adio tinereţe, străluc re a vechiului neme, logodnică iubito re, copii! Adio puteri, bucurii, bogăţii nen mărate, frumuseţe, viitor! Nădejdea toa se prăbuşise în strângerea mânii îngroz toare. Lordul moştenise pe cerşetor. O cl pă de bravadă — un gest prea nobil şi întreaga existenţă luminoasă fusă luată taina unei morţi desnădăjduite....

Astfel pieri ducele Richard de Portlan ultimul lepros din lume.

nimeni nu scapă de ursita sa.

Rubrica Cinematografică

Sala şi spectatorul

Către cititori

Problema legăturilor dintre spectatori şi sala de spectacol este mult mai importantă decât îşi închipuiesc unii.

Din ziua în care omul de toate zilele a decretat că cinematograful este o atracţie, iar frecventarea lui un act normal, adică în clipa când i s'a acordat artei tăcute dreptul de cetate, legătura între cele două elemente s'a întărit. Cu vremea, în acele centre ce dau în deobşte tonul, lucrurile au căpătat un aspect de organizare aşa precum se obişnuia în celelalte domenii de activitate umană.

S'au reglementat atâtea lucruri; s'au organizat atâtea idei. De ce nu s'ar ocupa unii oameni, dintre acei ce cred că-şi pot da importanţă, de noua artă?

Dintre ţăriile noului venit, în afară de atmosfera de vis ce aducea, asemeni unui balsam exotic; în afară de posibilităţile lui de prezentare, era faptul frecventării lui, de oricine şi la orice oră.

In zadar vracii artei tăcute au afirmat că este necesară pregătirea maselor pentru o mai potrivită şi necesară legătură. In zadar s'a afirmat că un film, precum orice spectacol pierde că nu e urmărit, cronologic, în desfăşurarea lui, dela inceput spre sfârşit. In zadar s'a vorbit de ceeace pierde spectatorul prin continua mişcare pe care o face, spre a permite întârziaţilor să-şi ocupe locurile.

Toate s'au dovedit zadarnice.

Nici publicul, rebel, anarhic, iubitor de cinematograf pentrucă îi înlesnea un spectacol, o uitare vremelnică în vis, acelaş public ce nu mai iubea teatrul, din pricina atâtor convenţii: ora fixă, haina specială, în fine toată acea pregătire ce nu mai cadrează cu veacul nostru; nici proprietarul de sală chemat să mediteze la problemă, dar care evită acest lucru, nu s'au hotărît să încerce sistemul reprezentaţiilor cu oră fixă.

*Totuş, în acel Occident dătător de exemple, chestiunea a **fost** rezolvată. Se intră la oră fixă, cu **avantajul** asupra teatrului, că ora fixă nu înseamnă ora 9 seara; miezul nopţii cum e la unele teatre; sau 6 cum e la Viena, ci ora 3 şi jumătate, 5 şi jumătate, 7 jumătate, 9 jumătate. Toate, precum se vede, ore convenabile.*

Ca unii chemaţi să urmărim desfăşurarea cinematografului, legăturile cu spectatorii, mersul lui, avem dreptul să anticipăm, prin discuţie o formulă ce poate curând să se înfăptuiască, pentrucă devine o necesitate.

Şi asta cu cât mai repede, cu cât, în timp ce marile filme reprezentate în străinătate săptămâni încontinuu, luni şi chiar mai mult, în ciuda faimei cu care vin înconjurate la noi, cad lamentabil.

Este oarecum explicabil fenomenul. Nu se poate judeca un film: un film nu poate impresiona suficient dacă spectatorul nu-l urmăreşte metodic, aşa cum acest film a fost făcut. Scenele tari, momentele impresionante pot fi semănate dealungul filmului, în locuri diferite: toate coordonate, văzute în plan general creiază o altfel de emoţie decât aceia ce resimţim, văzând aceste scene izolate.

Or în momentul când o grea şi apăsătoare criză macină cinematograful, este necesar să recurgem la soluţii aidoma.

Filme scump plătite, pentrucă sunt valoroase, grevate de taxe grele; filme reprezentate în săli de primul rang cu orchestre conduse de artişti cu renume; filme nuanţate cu mijloace de reclamă scumpe, nu reuşesc să ţie afişul decât maximum 12—15 zile.

Unde este punctul nevralgic al chestiunii?

Poate că, precum am spus, în această lipsă de organizaţie ce nu permite spectatorului să-şi facă justă impresie asupra operii de artă ce i se prezintă... pentru a realiza însă un astfel de deziderat, este necesară, absolut necesară unirea tuturor proprietarilor sau conducătorilor de săli.

In acest chip, interesele nimănui nu vor mai fi lezate. Iar publicul se va obişnui încetul cu încetul să-şi aranjeze astfel treburile încât să poată fi la oră fixă.

Conducătorii de cinematograf, vor aranja astfel programele încât să poată avea jurnal şi comedie.

Cum aceste două elemente sunt socotite ca de valoare secundară, prezentarea lor va permite spectatorului să poată câştiga acest timp, dacă a întârziat.

Vor intra deci în sală, cei cari au venit la inceputul spectacolului, şi cei cari au venit în timpul jurnalului şi al comediei. In momentul începerii dramei, nimeni nu mai poate pătrunde în sală.

In acest chip, filmele bune vor influenta spectatorul în măsura lor justă. Spectatorul e un agent de reclamă de care trebuie să ţinem seamă, va comunica tuturor cunoscuţilor săi, emoţia ce a resimţit la vederea filmului. Şi astfel, poate vor veni mai mulţi spectatori să urmărească un spectacol.

In plus, după fiecare spectacol, sala se va goli. Sistemul rămânerii la reprezentaţii va dispare.

Aceasta este una din laturile crizei cinematografice.

Pentru că e vorba de o problemă ce priveşte de aproape pe spectatori, cerem cititorilor să participe la discuţie. Primim cu plăcere scrisori care se vor ocupa de chestiune. Dorim însă o analiză atentă a ei.

Cel mai bun răspuns, în aceaşi direcţie, va fi premiat cu lei 1000. MÉNALQUE

Ecouri cinematografice

UNELE statistici relevau că Ungaria are cei mai mulţi cinefili: în raport cu densitatea populaţiei, revine un loc de cinematograf la 16 persoane; dar după ultimele socoteli Belgia este trecută în frunte cu un loc la 12 persoane. Ce să mai spunem de ţara noastră care are aproximativ un loc pentru 60 de persoane, întrucât avem locuri mai puţine.

* * *

DUPĂ cum vestesc ziarele americane, Douglas Fairbanks Junior s'a căsătorit acum cinci săptămâni cu frumoasa artistă Joan Crawford.

Căsătoria s'a celebrat la Hollywood, într'un cerc intim.

* * *

COMANDANTUL Byrd, a cărui călătorie am anunţat-o detailat în numărul nostru trecut, — a angajat un bun operator, pentru a filma toate fazele importante ale expediţiei sale. Deci, să sperăm că în curând vom putea vedea un frumos şi interesant film documentar.

Poşta Cinefililor

Herosen. — 1) Greta Garbo are 23 de ani. 2) Karl Dane: The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Cal., U. S. A. 3) In majoritatea cazurilor răspunde. 4 Vivian Gibson: Berlin Babelsbergerstrasse 18.

Lilly-Iaşi. — Lux-film, strada Sărindar 16 şi Metro-Goldwyn -Mayer, B-dul Domniţei, 3.

Lya Otti. — 1) Cu Agnes Petersen. 2) Cam 35 de ani. 3) Jean Forest: Paris (XVIII-e), 9, Place du Tertre. 4) Francez. 5) Lilly Flohr: Berlin Babelsbergerstrasse 6.

Julica Diamandescu. — Suzy Vernon: c/o Universum film Berlin S. W. 8 Kochstrasse 6—7. Vom publica în curând o mică biografie a acestei simpatice artiste.

La Hollywood, a apărut o nouă stea: Estelle Mayor.

Unde mergem?

La Cinema Odeon, unde se reprezintă mult aşteptatul film „Song" cu celebra Ana May Wong (Sascha Film).

La Cinema Trianon, unde spectacolul „Carnavalul din Veneţia", cu Maria Jacobini şi Malcolm Todd va fi complectat de un concert de mandolină şi de celebrul tenor José Agrillo dela Manhattan Oper din New-York.

La Cinema Select unde va rula Dama mascată" cu Wladimir Gaidaroff şi Arlette Marchall.

La Cinema Bulevard Pallace unde „Moştenirea lui Sami Weinstein". Comedie în 7 acte cu celebrul Max Davidsohn, face serie.

Activitatea regisorilor

HENRY KING...

...va realiza pentru „Inspiration Pictures Corporation" She goes to war, un film care glorifică purtarea femeii franceze în timpul răsboiului mondial.

ERICH WASCHNECK...

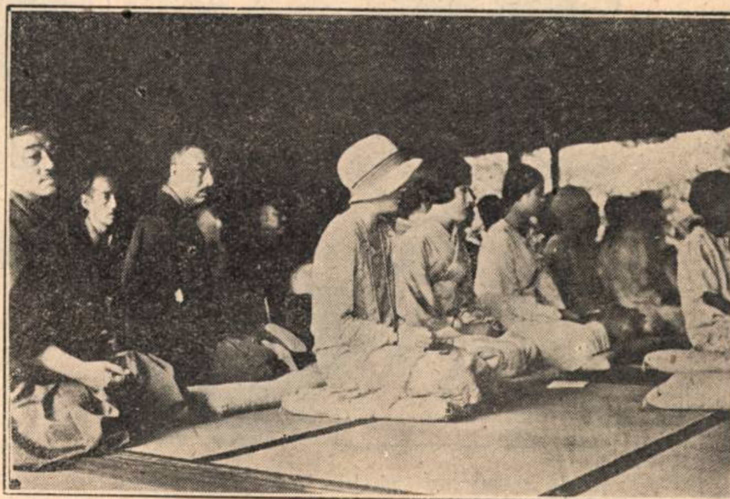
...a fost însărcinat de „Ufa" să realizeze noul film al societăţii: Un scandal la Baden-Baden. Alături de Brigitte Helm, care va fi vedeta acestui film, vor mai apare Henry Stuart şi Lilly Alexandra.

THOMAS BENTLEY...

...a început săptămâna trecută să realizeze la Elstree Young Woodley, film extras dintr'o piesă de mare succes. Rolul principal: Robert Irvine.

Collen Moore, într'un nou film, care va fi reprezentat la noi.

Noul „Lordmayor" (Primar) la căsătoria împreună cu ajutorii săi, în costumele tradiţionale.

O fotografie caracteristică, prinsă în căsătoria principelui moştenitor al Japoniei.

Manii regale

REGINEI Mary a Angliei, îi place foarte mult turismul. Un larg şi confortabil automobil urmat de alte două în care ia loc suita şi sunt transportate bagajele, o plimbă dintr'o localitate într'alta.

In luna aceasta, după ce a stat câtva timp împreună cu regalul ei soţ în splendida reşedinţă scoţiană, castelul Balmoral, a plecat să-şi facă obicinuitele vizite, la nu mai puţin de 40 de familii prietene.

Tot ca de obicei, şi anul acesta, regina a făcut cumpărături, prin toate locurile, prin care a trecut, pentru a-şi îmbogăţi respectabila-i colecţie de lucruri şi mobile, vase şi stofe vechi.

De altfel, se spune, că regina Mary posedă cea mai mare colecţie de antichităţi din lume.

Ii plac în primul rând picturile vechi şi în buduarul ei dela Buckingham Palace, nici unul din faimoşii „pereţi de aur", nu se mai vede, fiind acoperiţi de nenumărate tablouri.

Cea mai bogată staţiune balneară din lume

EDESIGUR aceia, care e amenajată la fiecare douăzeci şi cinci sau treizeci de ani,—după soare sau după planeta Jupiter, de către brahmani, în cinstea statuii zeului Venus Gummata, înaltă de treizeci de picioare — la Kanara.

Statuii acesteia i-se face o baie, la intervalul de mai sus. Anul acesta îşi poate revendica cinstea, de a fi văzut şi el o asemenea ceremonie. Preoţii au adus vre-o sută de funzi de safran, o sută cincizeci de prafuri parfumate, o mare cantitate de ulei de trandafiri şi o sută treizeci şi cinci funzi de alte uleiuri, bine mirositoare.

Toate aceste ingrediente au fost amestecate şi apoi închinate statuii, adică a fost unsă cu ele.

Aromatele mirosuri se simţeau de la o depărtare de zece mile. Poporul, care se adunase la ceremonie, cam vre-o sută de mii de persoane, au primit apoi să bea şi să mănânce pe gratis.

Moda actuală în ... Papuasia.

Tocmai din îndepărtatele jungle papusiene ale Nouei Guinee (insule) din Oceanul Pacific, aflăm lucruri interesante asupra progreselor înfăptuite acolo de modă. Şi mai ales ni se comunică un fapt care înseamnă o adevărată revoluţie faţă de tradiţia păstrată de generaţii, la aceste triburi sălbatice. E vorba de tunsul părului la fete, care mai înainte era oprit cu străşnicie.

Se vede că şi 'n jungle a ajuns vestea că fetele din lumea întreagă poartă astăzi părul scurt. Aşa că, înfruntând toate riscurile, fetele papuasiene au hotărât să se pue de acord cu ritmul vremii şi au purces la retezarea codiţelor. Altădată tunsul cozilor la o fată, avea o deosebită însemnătate. Acest fapt arăta că fata s'a căsătorit. Fetele ne-

măritate purtau părul lung şi aceasta însemna că sunt în căutarea soţilor.

Inainte vreme, când vreun bărbat din trib voia să-şi manifeste dorinţa de a lua o fată de nevastă, trebuia mai întâiu să facă o serie de vizite de etichetă la locuinţa viitorilor socri. Se schimbau daruri. Apoi i se încredinţa fata, care era condusă la coliba mirelui. Aci se proceda la... rasul părului de pe cap. Operaţia era de obiceiu săvârşită cu ajutorul unor bucăţi de sticlă spartă.

Operaţia odată terminată, fata putea să fie socotită nevastă. Dacă din întâmplare murea soţul, femeia se retrăgea pentru câtăva vreme din lume, lăsa să-i crească părul din nou şi'n urmă îşi făcea iară intrarea în „societatea" tribului. Asta însemna că e din nou în căutarea unui bărbat.

Dar astăzi după cum se pare, tradiţia a fost părăsită şi atât fetele cât şi nevestele poartă părul tăiat scurt.

Fotografia pe care o reproducem (1) arată o fată din Papausia, împodobită pentru dans. Are faţa măsgălită cu'n fel de cocă albicioasă, — ca să imite probabil crema sau pudra cucoanelor noastre — pletele scurte, date peste cap cu graţie şi capul împodobit cu pene. In urechi îşi atârnă de obiceiu sticle colorate, care dau chipului o mai completă strălucire. La prilejuri mai puţin importante, frumuseţile negre poartă numai câteva brăţări din iarbă verde iar la gât un şirag de ... dinţi de câine.

In coliba unde locuesc, în spaţiul care le este rezervat, ţin într'un colţişor, arsenalul de înfrumuseţare. Aceasta a alcătuit în totdeauna în acelaş fel, o pastă albicioasă, un şirag de dinţi de câine, sticle de mărimi şi culori diferite, brăţări din iarbă etc.

La fel cu suratele lor europene sau americane, fetele din Papuasia fumează.

Dar se'nţelege că nu elegantele şi delicatele ţigarete pe cari le savurează femeile noastre. Femeile de-acolo fumează nişte suluri făcute din frunze de tutun, care se asemănă întrucâtva cu ţigările de foi. Mai fumează şi pipă. Dar pipa la dânsele înseamnă o tulpină-tub de plantă sau rămurea de bambus găurită.

Bărbaţii „dandy" îşi înzorzonează şi dânşii chipul. Se ung pe obraz cu acelaş fel de cocă albă, îşi pun pene în cap şi-şi atârnă de urechi sticle multicolore. Fotografia noastră (2) arată pe un „Don Juan" papuas, gătit în ţinută de ceremonie.

După cum se vede, în Papuasia, moda progresează, pe calea cea bună.

Pagina scrisă de cititori

Incepând cu No. 40 al revistei noastre, vom înfiinţa o nouă rubrică a „Realităţii Ilustrate": Pagina scrisă de cititori.

Foarte mulţi cititori doresc să-şi scrie observaţiunile, sunt alţii cari în momente de inspiraţie şi-au notat, pe un colţ de hârtie, câteva versuri, sunt în sfârşit numeroşi acei cari au observaţii interesante de făcut. Pentru toţi aceştia „Realitatea Ilustrată" rezervă o pagină.

O pagină este alcătuită din trei coloane. O coloană va cuprinde versuri, alta va fi rezervată notiţelor diverse şi a treia e destinată istoriei populare.

Suntem încredinţaţi că cititorii noştri vor acorda atenţia cuvenită acestei noui rubrici.

Concursurile noastr

Extraordinarele aventur ale lui Svante Perenius

SVANTE Perenius înţelegea perfect d bine că traiul în lumea aceasta, cu tc tul nouă pentru dânsul, e lipsită de înţeles

El nici nu putea pricepe pe cei din veacu în care se trezise şi era şi socotit de către a ceştia, ca o fiinţă inferioară. Cunoştinţel sale, de care cu două mii de ani înainte er mândru, acum apăreau ca naivităţi sau a devăruri elementare. Ce rost ar fi avut via ţa pentru el? Şi la ce i-ar mai fi folosit s continue — în răstimpuri — o existenţă ca re ar fi avut ca efect să-l îndepărteze to mai mult, de oamenii viitorului?

Dac'ar fi primit să-şi trăiască anii, prin tre oamenii aceştia obosiţi de viaţă, lipsit de curiozitate, dânsul, în care trăia înc sentimentalismul mileniilor trecute, ar f suferit, s'ar fi simţit străin şi viaţa i-ar f fost de neîndurat.

Dac'ar fi admis să-şi prelungiască dir nou viaţa, pentru un alt şir de ani, ar f riscat ca deosebirea între el şi oamenii de mai târziu să devină mai mare decât era îr vremea lui, între dânsul, profesorul dela Stockholm şi un urangutan din pădurile Australiei.

Desigur nu-i rămânea altă cale de ales decât să urmeze pe predecesori, pe toţi ace câţi dispăruseră, după o viaţă mai lung sau mai scurtă.

Svante Perenius făcu un semn. Cele două manechine se apropiară şi în urma lor ven şi omul cu trupul de copil şi capul enorm

— Te înţeleg — îi spuse acesta lui Svante Perenius, înainte ca savantul să fi articulat un cuvânt , — te înţeleg şi lucrul va fi cât se poate de uşor. Mărturisesc că te dovedeşti mai civilizat decât aş fi putut crede"

Dânsul fixă cu privirea manechinele timp de câteva clipe, şi înăuntrul acestora o serie de aparate electrice începură să vibreze. Se înclină apoi în faţa lui Svante Perenius şi plecă.

Unul dintre manechine legă de creştetul şi de picioarele lui Svante Perenius, un fir de platin, în vreme ce celălalt era ocupat la un aparat de legătură. Un scurt circuit şi Svante Perenius era transformat în bioxid de carbon, vapori de apă şi acid azotic. Mirosul penetrant al acestuia din urmă se simţi câtăva vreme, în aerul încăperei.

Şi astfel se isprăvi viaţa marelui savant dela Stockholm, Svante Perenius.

N. CORMEANU

* * *

S'au primit următoarele răspunsuri, din care publicăm pe cel mai bun, al d-lui N. Cormeanu din Bucureşti, căruia i s'a acordat premiul de Lei 3000.—

AU CERUT CA VIAŢA SĂ-I FIE DIN NOU SUSPENDATĂ

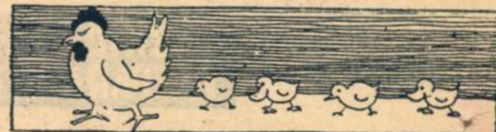
Maurice Herşcovici-Tg.-Ocna; I. Cotrocea-Cluj; Martin Pierre; Josif G. Fihman-Fălesti; Zell C. Carol, Craiova; Synaf-Bucureşti, str. Jon Maiorescu,59.

TRAEŞTE

Samuil Goertz-Stefăneşti, jud. Botoşani; Petre T. Iliescu-Focşani; S. Avram-Bacău; E. Şaraga, Bucureşti; Cicerone Ath. Palade-Regastens-Galaţi;S. Weisman-Iaşi.

A MURIT

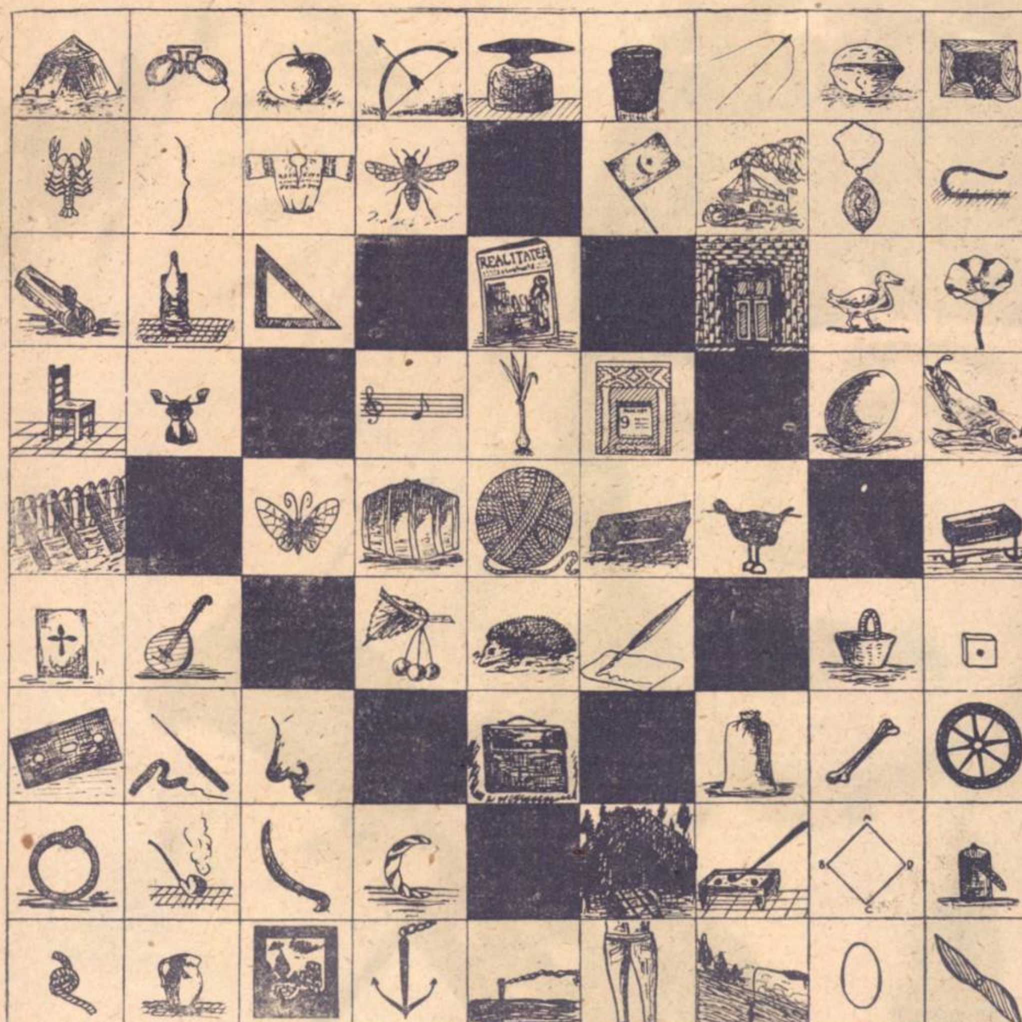
S. Capeleanu, Bucureşti; Loulou Damienescu; Gh. C. Dumitrescu, Loco; Const. Răduinea; E. L. Sf. Nicolae, Călăraşi Jud. Ialomiţa; I. Aronovici, Galaţi; Gh. Minciunescu, Bucureşti; Hirschsohn I. Heinrich, Bucureşti; Nicu I. Dimitriu-Galaţi; Constantin A. Fotescu, Călăraşi, Jud. Ialomiţa; Virgil Popa-Făgăraş; Ionescu Eftimie, Bucureşti; Jonel Cohen, Bucureşti; Ferman Carol-Bucureşti; Aurel Marin-Ruginoasa; Joan J. Vasiliu-Jaşi str. Arcu No. 3; Hascalovici Stroe-Mircea El. Niculescu, Tulcea; Armescu Luca-Brăila; Cornescu A. Loco.

Joc No. 1 de cuvinte încrucişate ilustrate de GRIGORE ROMANESCU

(10 puncte)

Orizontal: 1) Şef de batalion; 2) Cetate supusă de Turci — Posedă; 3) Rău în Asia — Mosdrean (Tr).; 4) Pronume — Boală de cai — Operă literară; 5) Rutină (fig); 6) Posed — Etaj — Conjuncţie; 7) Peşte — Rudă (pop); 8) Haină ţărănească — Impăraţi; 9) Reprezentare prin semne convenite.

Vertical: 1) Străvăzător; Vas-Insulă grecească; 3) Pronume-Cuiu; 4) Rău în Franţa-Plantă-Conjuncţie; 5) Implorăm; 6) Afirmaţie-Durată cantitativă-Interjecţie; 7) Posedă-Ori; 8) Impărat roman-Instrument muzical; 9) Atelier de lucrări în lemn.

Joc No. 2 Logogrif

(5 puncte) de **V. Turculescu**

Din cinci litere sunt format,
Şi-s arie de treerat...
Din coadă dacă îmi luaţi voiu
O literă, sunt războiu.
De-mi mai faceţi o tăetură
Sunt la braţ, încheietură
O ultimă de-mi suprimaţi
Peste o măsură daţi —
Astfel deci mă deslegaţi.

Joc No. 3 Metagramă

(5 puncte) de **V. Turculescu**

Cu D, de mă pronunţaţi
Oraş românesc aflaţi.
Cu S sunt în ori ce plantă
Cu L servesc pentru plată
Cu N dacă mă cetiţi
Râu în Rusia găsiţi.

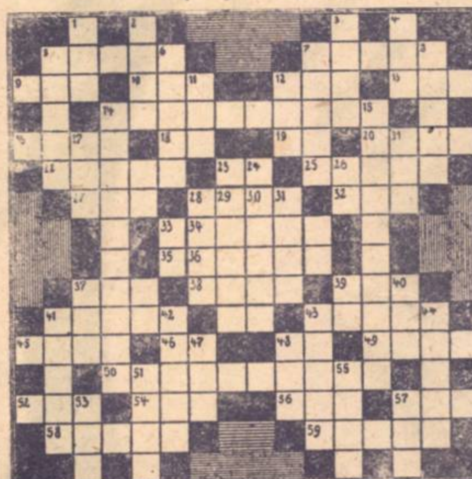
Joc No. 4 Anagramă

(5 puncte) de **V. Turculescu**

Direct dacă mă cetiţi,
Râu în Asia găsiţi.
Insă de mă inversaţi,
Personagiu biblic aflaţi:

Joc No. 5 de cuvinte încrucişate

(10 puncte)

Orizontal: 5) Oraş în Europa; 7) Animal; 9) Fluviu în Europa; 10) Parte a corpului; 12) Ginerile lui Mahomed; 13) Arbore; 14) A repara o clădire; 16) Ceaşcă; 18) Interjecţie; 19) Posed; 20) Plantă medicinală; 22) od. suită; 23) Articol; 25) Oraş în Europa; 27) Crustaceu; 28) Fluviu în Franţa; 32) Interjecţie; 33) Alipit; 35) A împrăştia; 37) Adverb; 38) Namal; 39) od. Luntre; 41) Arătare; 43) Munte în Siria; 45) Plantă; 46) Particulă; 48) Interjecţie; 49) Rău în Franţa; 50) Care insuflă groază; 52) Personagiu mitologic; 54) Adverb; 56) Arbore; 57) Figură geometrică; 58) A fi de aceeaş părere; 59) Uriaş.

Vertical: 1) Personagiu mitologic; 2) Pronume; 3) Zeiţă Egipteană; 4) Regina Angliei; 5) Hoţ de Mare; 6) Dregeru (fig.); 7) Rău în Africa; 8) Specie de grâu; 11) Grăsime; 12) Soarta (fig.); 14) A pava o stradă; 15) Ce nu poate fi ertat; 17) Arsenic (mold); Numeral; 23) Ucigaş; 24) A-ţi pierde cunoştinţa; 26) Numeral; 28) Ivit; 31) Deal prăpăstios: 33) Măsură agrară; 34) a) Interjecţie; 37) Interjecţie; 37a) Oraş în Chaldeea; 39) Conjucţie; 40) Fecior; 41) Nume femenin; 42) A chema cu farmece; 43) Personagiu mitologic; 44) Şansă: 47) Adverb; 48) Mănânc (fam); 51) Piedică (fig.); 55) Rege Iudeu; 53) Epopee; 57) Etaj.

Rectificare

La jocul No. 3 din No. 38 s'a dat semnificaţiile de la un alt joc. Dăm mai jos semnificaţiile corecte:

Orizontal: 1) Clădire; 4) Imbrăcăminte; 8) Zăpadă; 9) Deal prăpăstios; 10) Impozit; 2) Povară de porumb; 14) Vehicul; 15) Plantă; 17 a) Conjucţie; 18) Care necăjeşte; 19 a) Zeu; 20) Nume masculin; 22) Cel ce poartă greutăţi în spinare; 24) Departament în Algeria; 25) Oraş în Europa; 28) A produce; 29) Port în Arabia; 30) Personagiu mitologic; 31) Aburi; 33) Indurare; 34) Ce are formă de ou; 37) Plantă; 39) Bubuii; 42) Noroi; 44) Mic; 46) Localitate în România; 46 a) Posed; 47) Brutaliza; 49 a) Conjucţie; 50) Bărbierit; 52) Adverb; 53) Meteor; 54) Stofă de lână fină; 55) Plumb; 56) Târguşor în Maramureş; 57) Popor barbar; 58) Substanţă ce se întrebuinţează la tăbăcitul pieilor.

Vertical: 1) Deschizături în piele; 2) Popor; 3) Oftică; 5) Explic; 6) Preot; 7) Personagiu biblic; 10) In muzică; 11) Pantaloni; 13) Durere (fig.); 14) A înegri; 16) Oraş în România; 17) Decolorat; 18) Mărginit; 19) Caracterul celor rare; 21) Cracă; 23) Om în vârstă; 25) Pardosit; 26) Boală; 27) O monedă; 36) Supus; 38) A face versuri; 40) Odios (fig.); 41 Interjecţie; 43) Oraş în Franţa; 45) Instruit; 46) In faţa gării; 48) Stâncă; 49) Rudă; 51) Comună; 54) Golf: 55) a) Notă muzicală; 56 a) Interjecţie.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Noembrie cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 37, 38, 39 şi 40, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Noembrie 1928.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti str. Sărindar 7-9-11
Telefon 306/67

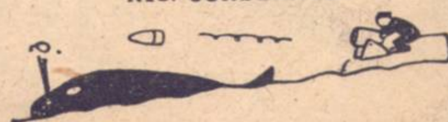
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg . . . . . . Lei 300
Pe o jumătate an . . . . „ 160
Pe trei luni . . . . „ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America . . . . „ 800
Jugoslavia şi Cehoslovacia . . . „ 360

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN

REALITATEA ilustrată

ANUL II No. 39
13 Octombrie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

SERENADA AMURGULUI

REALITATEA ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

ANUL II, No. 40
20 Octombrie 1928

Foto M. G. M.

Dragoste într'aripată

Prețul 8 Lei

Cuvinte despre film

Cu prilejul unei anchete, Charlie Chaplin a fost declarat binefăcător al omenirii.

N'a fost in decretarea aceasta intenția unei glume ori aceea a unui paradox. Charlot înveselește milioane de suflete și înseninează milioane de frunți, altminteri încruntate. Alungând o oră tristețea din suflet și scăpărarea dușmăniei din ochi, marele comic săvârșește o faptă bună.

Peste proza vieții el presară praful de aur al voioșiei, care-i face pe oameni să se simtă iarăș cu suflet candid.

E cert, — și constatarea a fost făcută cu melancolie în multe rânduri, — omenirea nu mai știe să râdă. Omenirea e crispată in poziția de luptă care nu amintește splendida atitudine a luptătorului din arenă, ci pânda lipsită de bravură și eleganță, a fiarelor poltrone.

Omenirea este nefericită, pentrucă a uitat să privească spre cer si pentrucă privirile, ii sunt pironite 'n pământ. Și e nefericită pentrucă nu mai râde. Râsul e o baie din care sufletul ese mai curat, mai ușor, mai senin. Sufletul contemporan e 'nvăluit in zgură. Prin carapacea care l'a impietrit nu mai poate răzbate sufletul adevărat, reconfortant, al vieții.

De aceea, o pagină care comunică veselia, o lucrare de teatru, un film și un desen care descrețesc fruntea, care provoacă spontan hohotul râsului, sunt tot atâtea fapte bune, iar autorii si interpreții lor sunt binefăcători, cu drept la obstească recunoștință.

In adunarea pe care marii industriasi ai filmului, au ținut-o de curând la New-York, reprezentantul unei case americane, a propus o moțiune a cărei însemnătate nu a fost în deajuns relevată. Și totuș gândul care a prezidat la redactarea ei, a urmărit o țintă lăudabilă, după cum aprobarea hotărîrii de către adunare, dovedeste o concepție superioară, în ce privește rolul pe care filmul urmează să-l aibe de astăzi înainte.

Inputarea cea mai frecvent făcută cinematografului, pe deplin întemeiată, era că el constitue o primejdie gravă pentru tineretul care, urmărind perindarea unui film de aventuri, pe pânză, reține latura de senzațional a dramei.

Luptele cu banditii, crimele în care otrava, pumnalul, revolverul și dinamita erau mânuite de gentilomi cu mască, toate acele înșiruiri de întâmplări care fac să se zburlească părul pe cap, nu erau si nu sunt indicate ca hrană sufletească pentru tineret și nici pentru spectatorul matur.

Mai mult: filmele acestea s'au dovedit profund vătămătoare, si nu rare ori imprejurările în care s'a comis o crimă sau un furt, erau întru totul identice situațiilor dintr'un film, cu nobili scelerați.

Dar iată, in rezumat, cuprinsul moțiunei votată de cinematografiștii americani: să fie suprimate din film„ scenele cu furturi, cu spargeri, cu atentate, scenele cu etalări de trupuri goale, cu traficuri de stupefiante, cu incendieri, fraude, contrabande, scenele prin care s'ar aduce ofense oricărei națiuni și oricărei credinte.

Semnificativ, — nu?

Industriașii cinematografului, au luat o hotărîre bravă, au indeplinit mai mult decât un act frumos: o faptă bună. Și o faptă inteligentă. Pentrucă astfel dau celei de-a șaptea artă, o justificare morală, ferind-o in acelaș timp de-o gravă imputare, de multe ori și cu temei adusă.

ION PAS

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

S'A deschis Prlamentul, cu obișnuitul ceremonial. La ordinea zilei câteva alegeri parțiale, cu incriminări dintr'o tabără și cealaltă. La ordinea zilei, răfuelile provocate de chestiunea fraudelor petrolifere. La ordinea zilei, foametea din Basarabia. La ordinea zilei, împrumutul...

Și mai sunt pe tapet câteva chestiuni.

E cert însă, că hotărîrile luminate si autorizate nu pot decurge, decât dintr'o armonioasă colaborare a forțelor, care compun Parlamentul.

Deaceea se impune, mai mult decât oricând, normalizarea raporturilor dintre taberele politice și concentrarea tuturor energiilor, în direcția consolidării țării.

* * *

A IMPRESIONAT nenorocirea dela Praga, unde un palat în construcție, s'a prăbușit, omorând sub dărămături vre-o patruzeci de muncitori.

Cauza?

Materialul întrebuințat de antrepenori, a fost de calitate proastă.

Se impune să tragem învățăminte, din nenorocirile altora. Căci se construește pe o scară întinsă și la noi.

Sunt autoritățile noastre în gardă, asupra condițiunilor în care este ridicat un imobil?

Prezintă aceste condițiuni chezășia soliditătii?

Dealtminteri, cu câțiva ani în urmă, s'a întâmplat și în București o nenorocire: prăbușirea Palatului Băncii de Scont.

Nenorocirea aceasta și cele întâmplate acum la Praga sunt de natură să deschidă ochii forurilor în drept.

* * *

IN numărul trecut al revistei noastre, în acest loc, am semnalat tragica situație din Basarabia. Foametea a întins aripi îndoliate asupra încercatei provincii. Foametea anemiază, dezasperează.

Oficialitatea s'a sesizat si ea și, într'un recent consiliu de miniștri, guvernul a hotărât alocarea unei sume de 80 milioane lei, pentru ajutorarea populației. „Crucea Roșie" a apelat la rându-i, la caritatea publică.

Să nădăjduim că măsurile luate, vor alina cu un ceas mai de vreme, suferințele nefericiților muncitori ai pământului — ai pământului care, în vara aceasta, n'a rodit, n'a dat pâinea și nici măcar mămăliga de toate zilele.

* * *

AU fost urmărite cu interes și emoție fazele traversării Oceanului de către Zeppelinul german. In lupta dintre om și natură, omul suferă și înfrângeri, dar înregistrează și biruințe care constituesc chezășia triumfului definitiv al omenirii.

* * *

A fost întâmpinat cu ovații ofițerul aviator Burduloiu, care a făcut un raid strălucit prin mai toate capitalele europene. Sunt de relevat, succesele realizate în ultimul timp de aviația română, ale cărei elemente au dovedit o pricepere si un curaj, care au stârnit admirația cercurilor streine.

* * *

AM pomenit de ravagiile foametei în Basarabia. Foametea face ravagii și în Rusia. Spectrul ei, întinde brațe hidoase, în lungul și în latul republicei Sovietice. Au avut loc scene de impresionantă durere reținută și de rebeliune.

Căci foamea e, — se știe, — un sfetnic subersiv.

* * *

CONTINUĂ discuțiile în jurul furtului de documente din arhiva ministerului de externe francez. Documentele, priveau acordul naval secret, franco-englez, — iar furtul a fost săvârșit de ziaristul american Horan, — reprezentantul unui trust de ziare conduse de ziaristul Hearst, ale cărui legături cu Germania, în timpul războiului, au fost dovedite cu prisosință.

AVIAȚIA ROMÂNĂ: Inapoierea din „raidul Varșovia".

Fotografia noastră reprezintă o mică părticică, din dezastrul cauzat de recentul ciclon, în Florida (America).

Oameni fapte și idei

Două surori, d-rele Wanderwell, cari fac ocolul lumii în mașină. Au străbătut până acum 22 țări.

Un nou instrument medical pentru diagnosticarea boalelor de ochi.

Automobilul rachetă a lui Valliers a făcut o probă care a reușit.

O statue originală a Madonei, executată de sculptorul M. Lambert

Tinerii recruți din Kenia (Africa) la exerciții

Satsouko, soția principelui japonez, Tchicibou.-

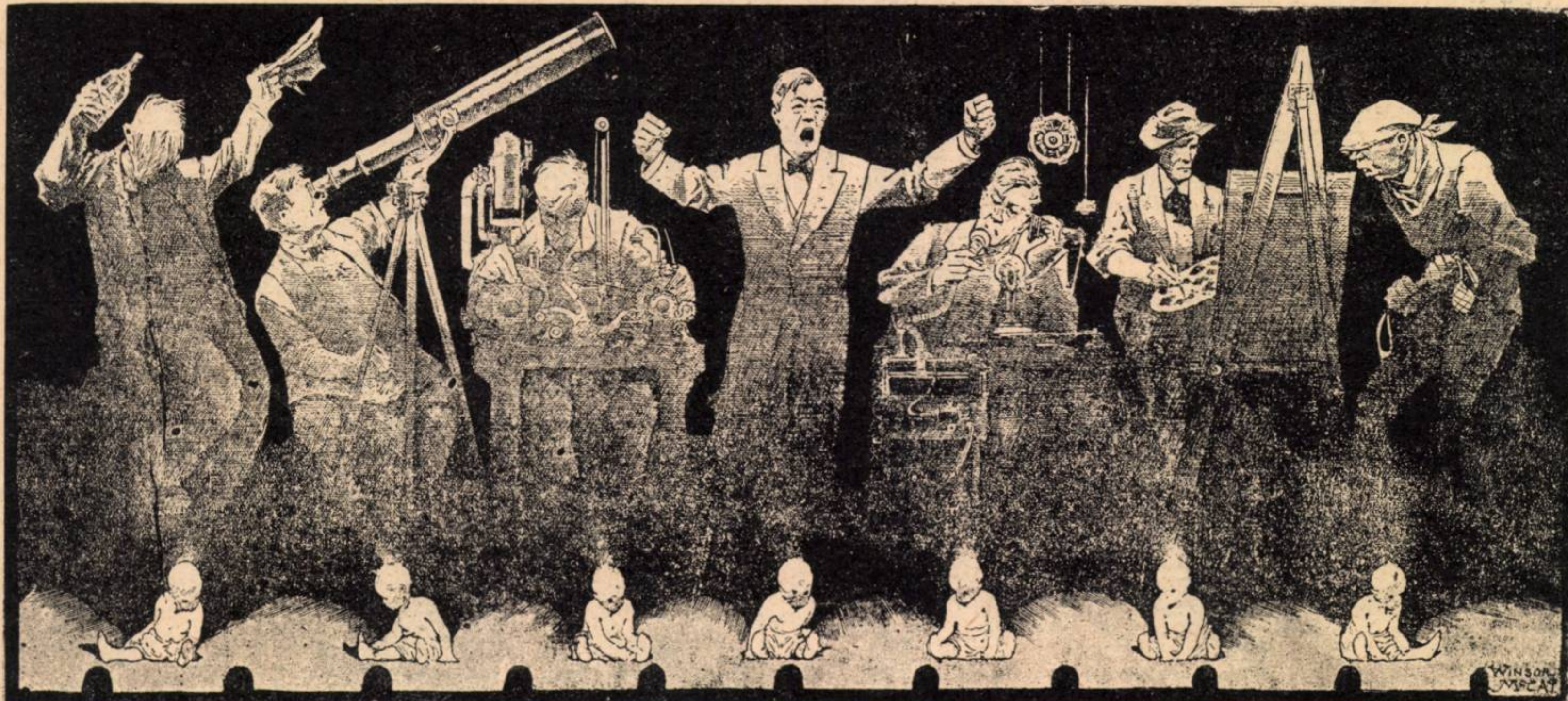
Prințul Tchitchibou, fratele moștenitorului tronului japonez s'a căsătorit cu fiica ambasadorului japonez din Londra.

Marele scriitor și spiritist Conan Doyle la masa sa de scris.

KINDLER

Norocul, destinul, sau ce?

Dece se aseamănă atât de bine copilaşii între ei şi apoi devin oameni atât de feluriţi?

Dece omul care se naşte într'un umil bordei, poate ajunge stăpânul unui strălucitor palat, pe când altul, pornit dintr'o casă boerească, poate nimeri la închisoare?

Dece un copil care vine pe lume în „condiţiunile cele mai norocoase", se pierde în neştire, pe când altul sosit cât se poate de urgisit atinge culmile situaţiilor sociale? In copil vedem un punct de întrebare, o problemă pentru deslegare, o incertitudine. Dece?

Milioane de mame îşi privesc copilaşii cu nădejdea şi încrederea că aceste mici fiinţe vor creşte şi deveni oameni, de pe urma cărora vor avea numai satisfacţii şi bucurii.

Şi aceşti copii, negri, albi, galbeni, pe cari îi vedeţi prezentaţi în desen, seamănă foarte bine între ei.

Pe întreaga suprafaţă a pământului se găsesc aproape două miliarde de oameni. Jumătate din copii mor înainte de a începe să facă primii paşi. Populaţia va întrece totuş curând două miliarde şi va atinge chiar trei. Ştiinţa se luptă cu moartea, prelungeşte vieţile debile.

In fiecare minut din zi, vin pe lume noui regimente de copii, şi 'n fiece clipă fiinţe omeneşti în vârstă dela un ceas la o sută de ani, pornesc spre meleagurile necunoscute ale morţii.

Şi asta, după cum arată filozofii, va dura încă sute de milioane de ani.

Toţi copiii, când se nasc, sunt frumoşi şi mamele au pentru dânşii o negrăită dragoste. Ce face oare, ca mai târziu, în viaţa adultă, să fie diferenţiaţi atât de mult?

Privind desenul de mai sus, este foarte greu să ne convingem că nu există absolut nimic, care ar fi în stare să abată pe oameni dela greşitele căi spre care au alunecat dela tragicele lor destinuri.

Ce viaţă, ce soartă ne-a fost hărăzită sau impusă, înainte de a fi sosit pe lume? Ce pedeapsă sau recompensă ne aşteaptă când vom părăsi această lume? Nu ştim şi nu înţelegem nimic. Toate acestea sunt lăsate pe seama religiei. Dânsa le hotărăşte.

Dar simbolul înfăţişat în desen este totuş o problemă a noastră, a omenirei.

E problema guvernului, a şcoalei, a patriotismului şi, mai presus de toate problema părinţilor.

Studii ştiinţifice asupra ereditătii au ajuns la concluzia că un copil e ceeace părinţii fac dintr'însul.

Copiii moştenesc dela părinţi jumătate din personalitatea morală şi fizică a acestora. Moştenesc şi un sfert din aceea a bunicilor. Iar tot drumul înapoi, în cantitate descrescândă, moştenesc elemente dela ascendenţă, până la epoca de piatră.

Marea răspundere o poartă însă tata şi mama.

După aceştia vine şcoala. Şi apoi guvernul, care îngădue să se găsiască locuri rele, unde copiii, lipsiţi de lumina soarelui şi aerul curat, trăesc înconjuraţi de viciu, în murdăria mahalelor, pe străzi, în mijlocul primejdiei circulaţiei, nehrăniţi şi ofiliţi din cauza sărăciei în care li se află părinţii.

E greu pentru o mamă să lupte împotriva unor asemenea condiţiuni, milioane de mame sunt totuş angajate în această crâncenă luptă.

Influenţa cea mai de seamă care determină calea unui om în lume este EREDITATEA. Dintr'o mină de fier se scoate fier, dintr'una de aur se scoate aur. Oricât am ciocăni nu vom reuşi să facem aur din fier şi nici fier din aur.

Aşa şi cu fiinţele omeneşti. Lăsând la o parte minunile, niciun copil nu poate întrece cu mult nivelul intelectual al tatălui sau mamei sale. Ereditatea e aceea care ne limitează.

Din generaţie în generaţie se fac progrese. Dacă n'ar fi fost aşa, rasa noastră s'ar fi găsit în starea în care se găsia acum 500.000 ani, trăind în bârlog, vânând animale sălbatice omorând şi mâncând pe semenii lor.

Ce a cauzat oare continua îmbunătăţire?

Ce a schimbat oare pe oamenii cari alergau odinioară sălbatici prin munţi, în indivizi culţi de tipul unui Titulescu?

Totul se datoreşte, în primul rând mamelor. Proteguind copiii, insuflându-le blândeţe, ele au reuşit să schimbe canibalii în oameni civilizaţi.

Ele au cultivat câmpiile sălbatice, au stabilit căminuri permanente pentru a-şi adăposti copiii şi aceasta a schimbat rasa noastră, din nişte hoarde nomade, în comunităţi civilizate. Oamenii s'au schimbat mulţumită mamelor, în timpul unui milion de ani de progrese omeneşti.

Dar deosebiri mari există totuşi, aşa cum le vedem în desenul de mai sus.

Un copil trăeşte ca să cinstiască pe tatăl şi mama sa, iar altul trăeşte ca să amărască viaţa mamei sale în aşa fel ca ruşinea şi durerea s'o ducă la mormânt.

Dece? Primul răspuns este: ereditatea e de vină; în al doilea rând de vină e împrejurarea, în care se cuprinde şi educaţia.

Oamenii nu sunt beţivi, murdari, necinstiţi pentrucă vor să fie. Se îmbată pentrucă se află în mizerie şi caută astfel să uite de dânsa.

Sunt beţivi şi necinstiţi — amândouă împreună — din pricină că sunt descurajaţi, şi nu ştiu dacă viaţa mai are vreo valoare.

Există beţivi nefericiţi, cari moştenesc o tendinţă fizică şi morală spre viciul acesta.

Există unii oameni cari moştenesc, într'o minte dezechilibrată, o tendinţă spre acţiuni criminale.

Dar nu există moştenire dintre acestea, care să nu poată fi îndreptată, sau redusă la neputinţă, prin mediu bun, prin învăţătură aleasă, prin tratament drăgostos şi eliberare din ghiarele sărăciei.

Maşinile au înlăturat sclavia, făcând-o fără de folos. Grecii vechi credeau că acest lucru nu va fi niciodată cu putinţă. Unii — după a lor credinţă — trebuiau să fie sclavi, ca să uşureze viaţa celor înţelepţi.

O singură maşină de astăzi produce tot atât cât 10000 de oameni altădată.

O singură locomotivă duce o încărcutră pe care o duceau odinioară zece mii de cai.

O singură idee transpusă în acţiune într'o industrie, poate fi de milioane de ori mai de preţ decât opintirea unei ţări întregi.

Nimic nu îndreptăţeşte existenţa sărăciei. Când, într'o bună zi — şi asta va trebui să se întâmple — emulaţia va înlocui invidia, oamenii vor fi mai procupaţi cu distrugerea sărăciei decât de gândul de a se îmbogăţi ei însăşi.

Am lăsat cu mult în urmă acele zile când oamenii se desfătau spânzurându-se.

A trecut vremea când oamenii se urau între dânşii.

Inlăturaţi sărăcia, înlocuind-o cu educaţia sufletească şi veţi scăpa de crime, prin înlăturarea elementului care conduce la aceasta.

Industria şi ştiinţa, înfrăţite, vor dobori domnia sărăciei care a ţinut în ghiară, de un milion de ani, această rasă omenească.

Mi se va obiecta că fiinţele omeneşti n'ar fi destul de coapte pentru ca sărăcia să dispară; cum că unii n'ar lucra fără stimularea şi biciuirea sărăciei, care-i mână.

E oarecare adevăr în aceste obiecţiuni. Nimic nu se face deodată.

Dar tot atât de adevărat este şi faptul că oamenii se cristalizează în măsura în care se îmbunătăţesc condiţiile.

Veţi admite că beţivul din desenul nostru ar fi putut să fie salvat prin îngrijire, bunăvoinţă şi învăţătură.

Daţi fiecărui om posibilitatea, daţi fiecărui copil prilejul, razele soarelui, aer curat, alimentaţie bună, educaţie şi o pildă bună.

Atunci fiecare mamă va şti, când vine un copil pe lume, că acesta va deveni un bărbat bun sau o femee bună. (N. L. R.)

Deschiderea Parlamentului

Luni 15 Octombrie 1928, a avut lo: cu o deosebită solemnitate, deschiderea Parlamentului. Fotografiile noastre au fost luate în incinta Adunărei Deputaţilor şi reprezintă (la stânga) cetirea Mesagiului Rgal, de către A. S. R. Principele-Regent Nicolae şi loja diplomatică (sus).

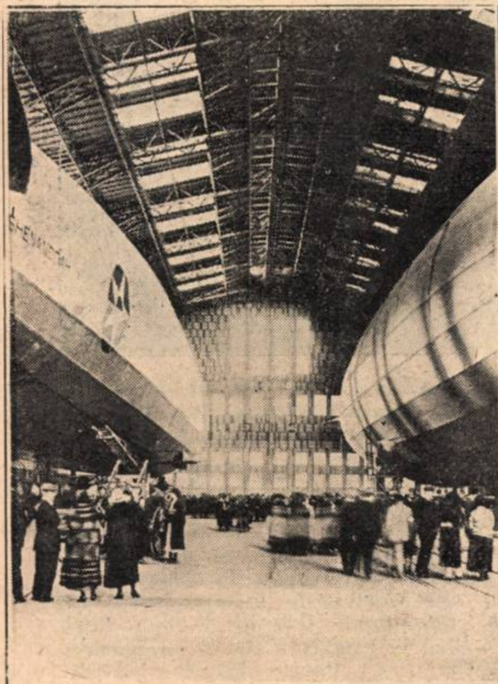
D. Wilson, noul ministru al Americei la Bucureşti.

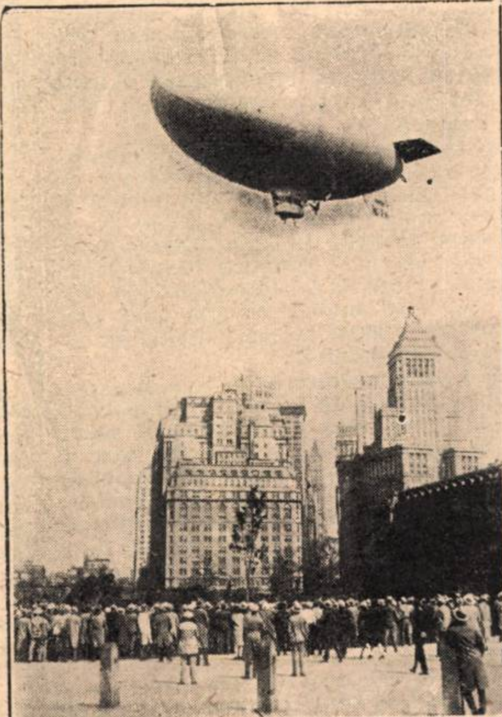
Dela manevra militară cu gaze.

Duminică 14 Octombrie 1928, a avut loc la cimitirul Bellu, parastasul pentru odihna de veci, a neuitatului Corneliu Botez. Au luat parte la această ceremonie, toate figurile marcante, din magistratură, barou şi politică.

Hangarul din Lakehurst, unde va fi adăpostit dirijabilul „Graf Zeppelin", în timpul rămânerei în America. Cele două dirijabile, care figurează în clişeul nostru, („Los-Angeles" şi „Shenandoah") au fost evacuate din hangar.

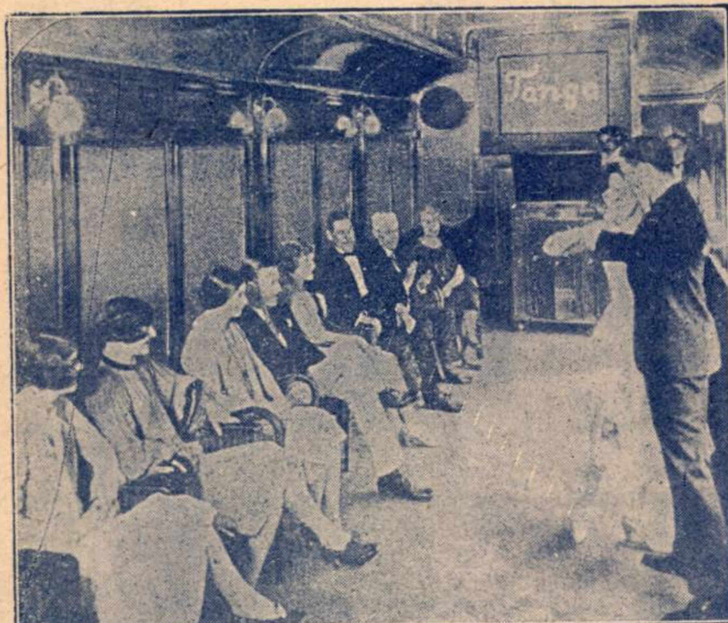
Cel mai mic dirijabil din lume (aparţinând firmei „Goodyear"), care şi-a întâmpinat fratele mai mare, dirijabilul „Graf Zeppelin" la sosirea în New-York.

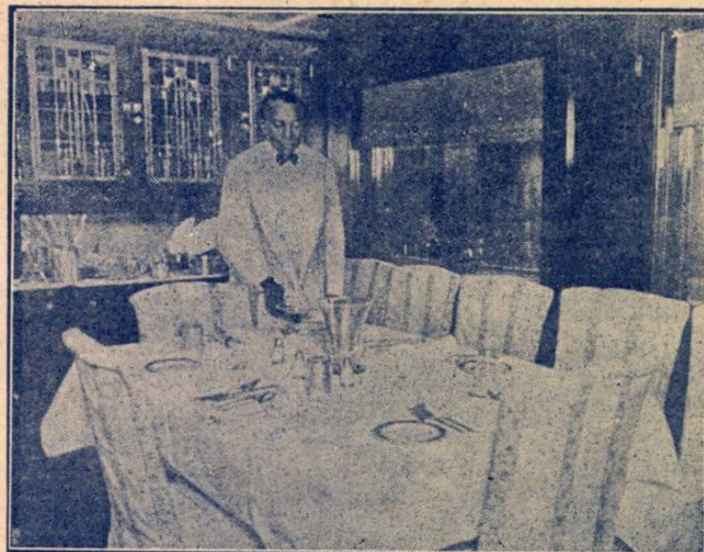
Pilotul Cramer, unul din aviatorii cari au încercat trecerea Oceanului din Groenlanda în Europa şi cari dispăruseră un timp, au amerizat forţat lângă Copenhaga, unde au fost primiţi cu entuziasm.

Călătoriile de lux
sau hotelurile pe roate

Spicuiri de Liviu Miron

Salon de dans, într'un express englez (Londra-Edimburgh).

Cabină-restaurant, într'un tren american de lux, pe distanța New-York—Los Angelos.

HOTĂRÎT lucru! Pământul a devenit mic, pentru cei obicinuiți să-și plimbe spleen-ul sau curiozitatea, între cele 4 puncte cardinale ale globului. Nimic nu se mai împotrivește azi omului, când vrea să calce prin cele mai necunoscute regiuni. Acolo însă, unde mijloacele de locomoțiune, sunt mai accesibile, mii de turiști vin să-și completeze cunoștințele ori să se impresioneze de măreția sau ciudățeniile naturei. Sunt oameni, cari au văzut răsăritul soarelui la Nagasaki, apusul la Lisabona, aurora boreală în oceanele arctice, Piramidele și New-York-ul, au dansat la Paris și au mâncat la Capetown, au cutreerat pampasurile Argentinei și s'au plimbat printre furnalele Ruhr-ului, au colindat Pacificul, din Hawai până'n Ceylon și au mâncat portocale. din grădinile Andaluziei.

Dar pentru a intreprinde asemenea călătorii, turistul modern are nevoe de un confort special. Fie pe yacht, pachebot, în hotel, auto sau avion, confortul nu-i lipsește, căci societățile de călătorie au în vedere toate exigențele unei călătorii plăcute. Dar acolo unde confortul este pus la dispoziția pasagerilor, în cea mai largă măsură, sunt căile ferate internaționale.

Ca să ne facem o idee de modul perfect, în care se poate călători azi pe căile ferate, vom încerca să trecem în revistă, toate minunile de confortabilitate, pe care diferitele companii, le-au introdus în trenurile lor.

Vom începe — natural, — cu America, țara tuturor minunilor.

O călătorie într'un tren rapid de lux, dela New-York la San-Francisco, este tot ce poate fi mai delicios. Să străbați ținuturile civilizate, apoi imensele pampasuri din Far-West, munții stâncoși, cu abisele și vâltorile lor îngrozitoare și să debarci în California, paradisul pământesc, călătorind 7 zile, într'un hotel de primul rang, luxos și eftin, este tot ce-și poate dori un amator de trai bun.

Căci aceste trenuri, sunt veritabile hoteluri de lux, montate pe roate solide, grație cărora, decorul e totdeauna altul.

Fiecare tren, are vagoane salon, pentru jocuri diferite, vagon cinema și sală de dans, canapele transformate apoi în paturi moi, pentru fiecare călător. Restaurant admirabil, separé-uri pentru tinerii căsătoriți, bae modernă, radio în haut-parleur sau cască, în salon sau în pat, bibliotecă și sală de gimnastică, frizer și coafor pentru domni și doamne și un serviciu ireproșabil, cu negrii și japoneze sau chineze tinere (acestea, pentru doamne care călătoresc singure).

Apoi, sunt vagoane, ale căror compartimente, rivalizează cu cele mai luxoase camere, ale marilor hoteluri din metropole sau stațiuni. Lumină electrică, apă caldă, sau rece la discreție în baia atașată. Compartimente speciale, rezervate pentru masă, în intimitate, apartamente complete, cu dormitor, salon și fumoir comun, sunt puse la dispoziția amatorilor cari doresc să călătorească „en famille".

Apoi, fiecare garnitură de tren, are câte un vagon terasă, de unde turiștii pot admira, în toată voia — tolăniți în fotolii largi și moi, — perspectivele pe care le străbate trenul. Și pentru ca în nopțile fără lună sau cu cerul înnorat, acei cari suferă de insomnie sau sunt îndrăgostiți de frumusețile naturei, să nu fie privați de această distracție, s'a instalat la fiecare vagon-terasă un reflector puternic, care luminează peisagiul.

Aceste garnituri de tren ideale, brăzdează toată întinderea Statelor Unite, cu 100 km. pe oră, — în cele mai variate direcțiuni și trenurile de lux, sunt compuse exclusiv din vagoane „Pullmann". Dar nici rapidele obicinuite, — căci în Statele Unite, nu există tren personal sau accelerat, — nu lasă nimic de dorit. Acelaș confort, pretutindeni.

La noi, în Europa, s'a încercat, după război, a se introduce mai mult confort în vagoanele de cale ferată și companiile apusene, au isbutit întru cât-va. Expresele Paris—Marseille, Paris—Bordeaux, Paris—Berlin, etc., așa numite „trains-bleus", asigură călătorilor un confort aproape analog celor din America. Tot așa, expresele de lux. Londra-Edinburgh, Londra-Dublin, etc. Germania și Italia, stau și ele, în fruntea statelor, care au înțeles, că rețeaua de cale ferată, este o arteră importantă a organismului vital. In Germania, în special, țăranii și lucrătorii, călătoresc în cl. IV-a, ca în cel mai luxos vagon de tramvay.

Salonul de frizerie

Vagonul-platformă, în timpul nopței, cu farul pentru luminarea peisagiilor.

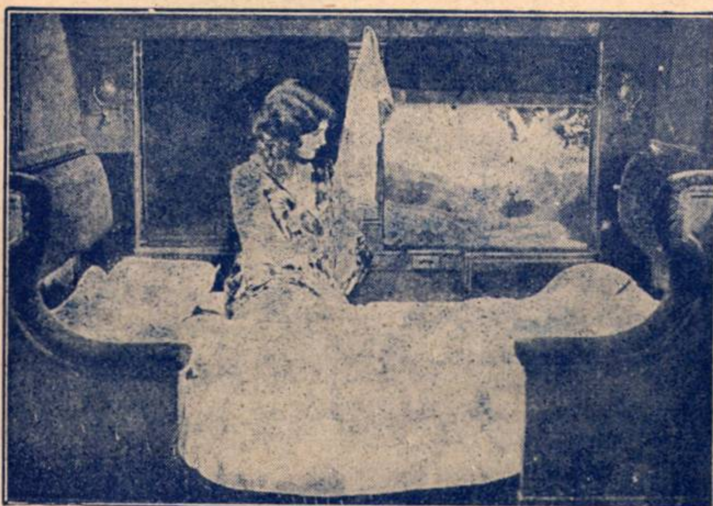
Sunt apoi, expresele internaționale ale vestitei *„Compagnie G-le de Wagons-Lits"*, Paris — Madrid, Paris — Berlin — Moscova, Paris — București, Paris — Roma — Neapoli, Paris—Constantinopole, în care călătorii se simt tot atât de perfect, ca și acasă.

Nici Japonia, Nipponul extremului Ori-

Sus la stânga: Rezervat" pentru 'inerii căsătoriţi.

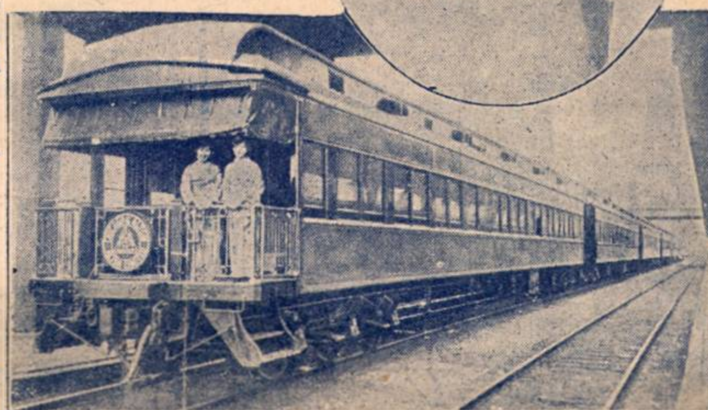
La mijloc: Salonul de lectură.

La dreapta: In cabina de bae.

Jos la stânga: Apartament cl. I.

La dreapta: Subretele japoneze ale rapidelor americane.

Câteva din splendorile trenurilor de lux americane.

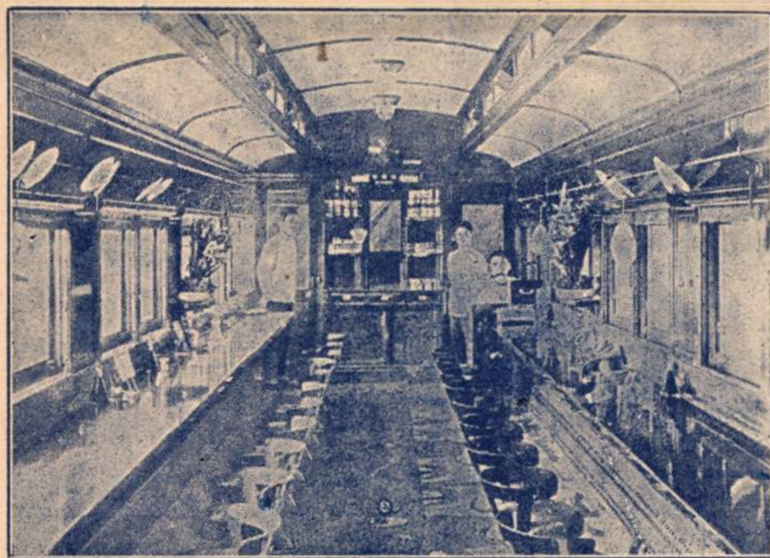

ent, n'a rămas înnapoi, cu organizaţiile sale de căi ferate. Acelaş lux, aceeaşi confortabilitate, cu singura diferenţă că vagoanele sunt mai lungi şi au un aranjament original.

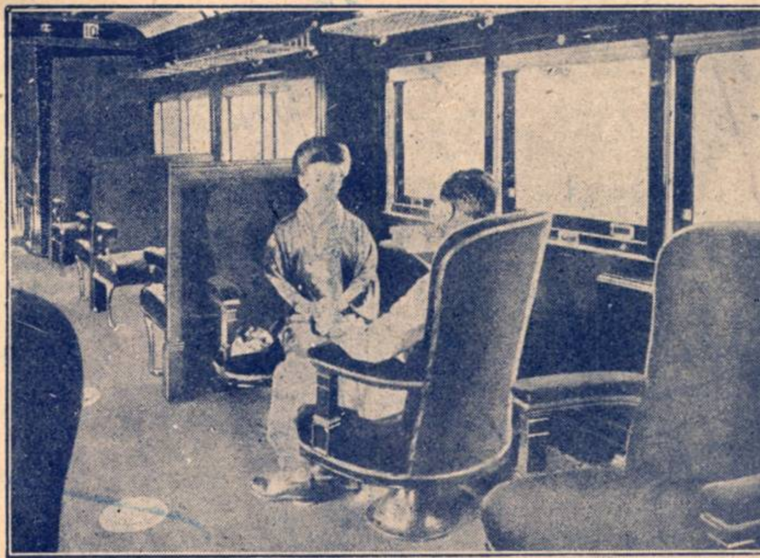
De curând s'a introdus în toate trenurile din Occident şi America, telefonul fără fir. Iată dar, că un comerciant sau industriaş în călătorie, poate să dea ordine funcţionarilor săi şi din depărtare....

...Şi ca să nu alterăm impresiile bune, pe care cele de mai sus, le-au lăsat asupra cititorilor, vom renunţa la o comparaţie cu C. F. R., menţionând însă, un singur lucru:

Cu surle, trâmbiţe, tobe, miniştrii şi alte obiceiuri originale, s'au făcut inaugurările expreselor, cu locurile *numerotate*. Cu toate acestea, se călătoreşte în ele, tot în vechiul nostru stil: „cutii de sardele" pe roate.

Wagon-Restaurant într'un tren japonez.

Cl. I Yokohama — Tokio (Japonia).

Moda, razele ultra-violete şi origina vieţii

Razele ultra-violete sunt la modă. Ce sunt oare aceste raze? Radiaţiile, cari în lumină, se află dincolo de aceia, pe care o descrie atât de frumos celebrul vers alexandrin:

„Violet, indigo, bleu, vert, jaune, orange, rouge " (sau pe româneşte: „Violet, indigo, albastru, verde, galben, portocaliu, roşu.")

Culorile acestea se găsesc, descompunând lumina vizibilă. După razele roşii există însă razele supra-roşii, invizibile, şi înaintea celor violete, sunt razele ultra-violete, de asemeni invizibile, dar nu insensibile.

Ele sunt moderne vara, fiindcă sunt cauza acelei frumoase carnaţiuni brune, care schimbă pe toate frumoasele plajei, în statuete de Tanagra.

Vai însă, atunci, când se çomite imprudenţa, de a se expune vreme prea îndelungată epiderma acestor mângâeri fierbinţi.

Şi iată încă un motiv — filosofic de data aceasta —, de a fi la modă: de aceste raze depinde poate soluţionarea pasionantei probleme a originei vieţii.

Marele fizician suedez, Arrhenius, mort nu demult, susţinuse că germenii vieţii, microbii, mucegaiurile, pot fi transportate de la o planetă la cealaltă, graţie faptului că razele soarelui şi ale stelelor, când se izbesc de obiecte destul de mici (de câteva miimi de milimetri), le resfrâng, şi în consecinţă pot să le facă să călătorească de-a largul spaţiului.

Temperaturile joase şi vidul, spaţiul celest nu sunt deloc, — experienţa o demonstrează, — condiţiuni reedibitoare, deoarece rezistă foarte bine unele faţă de altele.

IN MAGAZINUL DE ARTĂ

„...Cum asta e artă modernă? Nu-i decât un portret greţos".

— „Scuzaţi doamnă, aţi luat din întâmplare o oglindă".

O minune a științei moderne

Cum au fost „ajustate" picioarele unei tinere americane, prin retezarea unei bucăți de os de doi centimetri, dintr'un picior, care era mai lung decât celălalt.

Clișeul nostru reprezintă extraordinara operațiune, așa cum a fost făcută pe osul „femur". Se poate distinge bine, bucata care a fost tăiată, grație cărei intervenții chirurgicale, piciorul a luat o formă normală.

In aproape tot timpul celor optsprezece ani ai vieții, tânăra americană **Miss Frances O'Brien din Omaha, statul Nebraska (America),** a fost urmărită de o soartă nemiloasă. Incă din fragedă copilărie, s'a constatat că unul din picioarele ei, era mai lung decât celălalt. Și asta a fost deajuns, pentruca să fie lipsită de plăcerile care împodobesc tinerețea unei fete.

Deși la început se părea că acest caz nu e atât de grav, s'a văzut însă mai târziu, că fetița nu era în stare să umble, așa cum umblau celelalte fetițe de o vârstă cu ea.

Când crescu mai mare, și-a dat seama că nu poate să'nnoate, nici să danseze, nici să joace tennis sau să participe la alte jocuri, care făceau deliciul colegelor ei.

Frances avea oarecare farmec, era bine educată, inteligentă. Avea o constituție pentru o viață normală, pentru o viață fericită. Acest mare isvor de neplăceri, — avea un picior cu aproape doi centimetri mai lung decât celălalt — îi producea desiluzii. Umbla șchiopătând cu un șold mai jos decât celălalt. Asta i-a întunecat tinerețea și amărăciunea avea poate să-i cuprindă și maturitatea. După ce toate încercările de îndreptare, s'au dovedit fără nici un folos, Frances O'Brien a luat o hotărâre eroică. Să-și egaleze lungimea picioarelor cu orice preț. Pentru aceasta exista însă o singură și foarte periculoasă cale : să i se reteze din osul gambei, o bucată în mărime de aproape doi centimetri.

In felul acesta, piciorul ei drept care a crescut mai lung, va căpăta „ajustarea" necesară. Operațiunea nu se prezintă deloc, ca un proect plăcut. Nu era nici o garanție, pentru o reușită completă. Se putea foarte bine să i se nenorocească piciorul și mai mult. Dar dacă operațiunea reușea, avea speranța că va fi egală cu celelalte fete.

Operația s'a făcut. Și s'a dovedit că a însemnat o adevărată aventură chirurgicală. Aproape doi centimetri din osul gambei au fost tăiați, iar capetele osului tăiat au fost din nou împreunate. Astăzi, Frances O'Brien e perfect normală. Umblă frumos cu ambele picioare. Infirmitatea a pierit. Are acum pasul drept, înnoată, dansează, joacă tenis și ia parte și la alte sporturi. Mulțumirea a-tât de mult dorită a căpătat-o în sfârșit.

Socotim că merită să istorisim cum a decurs operația; de aceea vom face și un mic istoric al întâmplărilor.

Mis Frances O'Brien

Cam pe la vârsta de 5—6 ani, a fost observat pentru întâia oare defectul ce-l prezentau picioarele fetiței. Nu putea să umble cum trebue. Părinții ei au devenit foarte îngrijorați și atribuiau faptul unei slăbiciuni generale. Dar lucrurile nu puteau fi mult timp socotite în acest fel, pentrucă din toate celelalte puncte de vedere Frances arăta a fi normală și în perfectă sănătate.

Cu cât creștea, cu atât se evidenția și defectul piciorului, care la urmă căpătă o formă definitivă. Dânsa și-a dat seama de infirmitate. Mamă-sa văzând-o că umblă în vârful ghetelor nu încetă să spere că e ceva trecător și se datorează mersului anormal, către care e atrasă fetița. Dar de trecut, n'a trecut. Ba mergea chiar spre mai rău.

Când Frances avu vârsta de 10 ani a fost trimisă la o școală de dans. Acolo, profesorul, urmărind-o, a făcut cel dintâiu constatarea că neplăcerea copilului era o problemă pentru un chirurg.

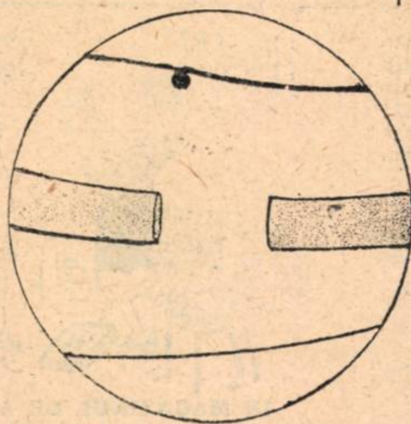
Prima diagnoză bună a fost aceea a profesorului de dans. A avut loc un consiliu de familie, și s'a căutat acolo explicarea problemei. Atât tatăl cât și mama, și-au amintit atunci de câteva căzături grele pe care le-a suferit fetița în copilărie. Mai ales una, depe o scară destul de înaltă. A fost consultat un medic vecin, care însă n'a putut face altceva, decât să-i prescrie un anumit regim.

Abia când Frances a împlinit 12 ani și infirmitatea era bine pronunțată, a fost consultat un chirurg cu renume, d-rul **W. L. Sucha** din Omaha. Acesta a luat mai multe fotografii la razele X și apoi s'a pronunțat în felul următor:

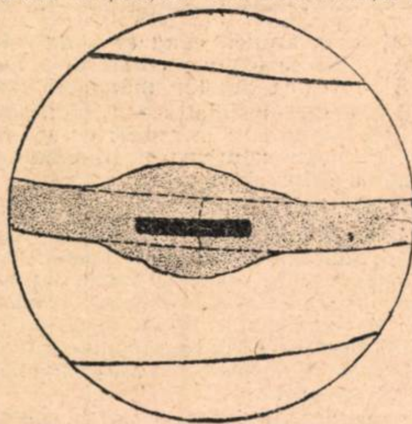
„Cazul este foarte curios. Nu mi s'a prezentat încă niciunul de acest fel. Frances n'a avut să sufere nimic, depe urma căzăturilor. Ambele picioare sunt prfect normale. Asta, dacă le examinăm separat. Dar privite împreună există o diferență. Gamba dreaptă e mai lungă decât cea stângă cu vreo doi centimetri".

Doctorul Sucha n'a putut găsi o explicație a faptului. Probabil că vreun neînțeles proces natural a făcut în așa fel, ca gamba dreaptă să crească mai repede decât cea stângă. Cazul a dat loc unui consult general al chirurgilor din Omaha și întregul grup de doctori n'a putut să se abată dela constatările lui Sucha.

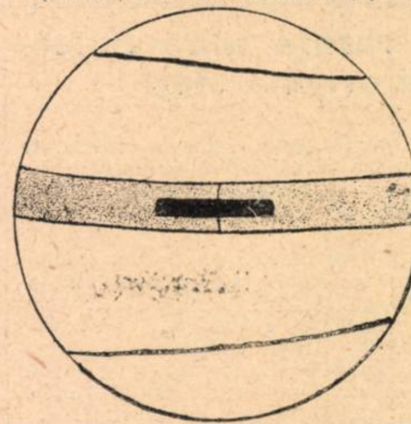
Frances, care a prins o mare încredere în chirurg, l'a rugat să-i găsească vreun remediu. Doctorul Sucha a spus însă, că e nevoe să se aștepte, până când fata va atinge completa înălțime. Dacă s'ar fi operat atunci, gamba, care era anormală, putea deveni pe neașteptate normală și ar fi avut să lupte cu serioase complicațiuni. Ar fi fost nevoe de alte două sau trei operații. Soluția era așteptarea.

Osul tăiat

„Agrafa" aplicată pe osul operat

„Agrafa" pe os, în actuala stare

Sf. Dumitru 1928

Ne mutăm!

LIGHEANUL s'a crăpat; oglinda s'a spart...

Mutatul, marele coşmar de după războiu şi totdeauna, revine implacabil de două ori pe an, ca să ne deterioreze mobilierul, să dea crize de nervi soţiei şi să secătuiască punga chiriaşilor.

Şi e ciudat: la ce bun atâtea boarfe, când s'ar putea naşte şi la noi o industrie a pensiunilor, cu case în care o familie să găsească, totul deagata, mobilier comod, masa curată, slugi educate, şofaj central, tout-à-l'égout şi tot confortul modern?

Dacă nu ar fi acel „ataşament de cămin", acea „intimitate a căminului", reminiscenţă a sensibilităţii societăţii statice de eri, desigur că în dinamismul secolului prezent, mulţi ar renunţa la oglinda vastă „în care s'a privit mama mare", la dulapul cu rochia de mireasă a soţiei şi la alte boarfe sentimentale. Mutatul ar fi mai puţin penibil dacă am renunţa nu numai la ceeace este sentimentalitate absurdă pentru obiectele inutile, dar şi la lucrurile nepractice, la acele coteţe de pildă în care creşterea păsărilor costă mai scump decât pasărea tăiată din piaţă. Sunt obiceiuri gospodăreşti perimate, faţă de industrializarea modernă.

Şi poate că civlizaţia merge în sensul unei astfel de simplificări. Căsniciile de azi îşi pierd tot mai mult atributele gospodăreşti. Mari cuburi de beton armat, cu sute de apartamente în pensiune, vor adăposti poate populaţia viitoare a oraşelor. Omul de mâine se va debarasa de tot restul inutil al gospodăriei. O trusă de voiaj şi valize uşor maniabile, vor constitui gospodăria celor ce nu au palate în care să-şi instaleze muzeul de artă familiară. Căci ne covârşeşte curentul actual atât de favorabil voiajului.

Domiciliul viitorului este marele palace pentru toate pungile, transatlanticul haotic, pullmannurile ce nu sunt decât vaste dormitoare rulante, avionul uriaş sau poate uzina zburătoare.

Ne vom desfiinţa deci domiciliul. Şi vom scăpa astfel de mutat... trăind într'un mutat perpetuu.

Cazul a deşteptat interesul întregului corp medical. Publicaţiunile de specialitate, conţineau lungi articole descriptive. Operaţiunea era aşeptată cu încordare.

Răbdătoare, Frances O'Brien aştepta ziua, când eminentul chirurg se va decide să-i facă operaţia.

Acum de curând, Frances a absolvit liceul. Avea vârsta de aproape 18 ani şi era gata să intre în vâltoarea vieţii. Speranţa ei, într'o schimbare în bine, a rămas neînfrântă. Avea atâtea încredere în doctorul Sucha şi'n izbânda finală, încât era oricând gata să se urce pe masa de operaţii, cu riscul de a coborî cu o invaliditate şi mai evidentă.

Doctorul Sucha a făcut tot timpul preparative pentru greaua operaţie. Concluzia la care ajuns, era că trebue să tae doi centimetri din piciorul drept.

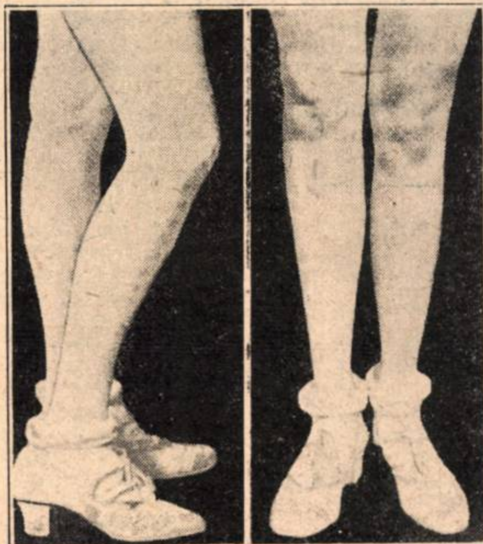
Dar din ce parte să reteze aceşti doi centimetri? Deasupra sau dedesuptul genunchiului? Problema aceasta, a fost rezolvată rapid. Dacă tăetura s'ar face mai jos de genunchi ar fi fost de tăiat două oase. Mai sus de genunchi era de tăiat numai un singur os. S'a decis, aşa dar, tăerea a doi centimetri din osul gambei drepte, deasupra genunchiului.

Frances a fost internată la spitalul „Sf. Iosif" din Omaha. A primit să se supună operaţiei, cu destulă tărie. După ce au fost luate ultimele radioscopii, fata a fost urcată pe masa de operaţie.

„Fi curagioasă", îi spuse doctorul Sucha.

„Sunt" îi răspunse surâzând Frances, în timp ce-i se fixa masca de eter pe faţă. Şi operaţia începu. O tăetură adâncă, în piciorul drept şi o bucată de os în lungime de doi centimetri a fost tăiată din „femur" şi scoasă afară. Apoi, piciorul a fost tratat întocmai cum se tratează o fractură obişnuită a osului.

Dintr'o bucată a osului scos s'a făcut un fel de agrafă, cu care s'au împreunat capetele tăiate ale osului femur. Rana a fost cusută şi tot piciorul a fost pus în gips,

Picioarele înainte de operaţie (stânga) **şi după** dreapta).

pentru a preîntâmpina cea mai uşoară mişcare.

Timp de şapte săptămâni, Frances a rămas la spital cu piciorul în gips. După acest timp, s'a făcut o radioscopie a piciorului operat. Fotografia a arătat că procesul cicatrizării se înfăptueşte în mod mulţumitor. Arăta în acelaş timp, cum locul unde a fost tăiat osul, s'a îngroşat simţitor. Asta a fost recompensa naturii pentru osul care a suferit atât de mult în urma bisturiului chirurgului.

După a opta săptămână, Frances a părăsit spitalul, ducându-se acasă. A rămas însă în pat încă timp de opt luni. Abia după acest timp a fost în stare să umble prin cameră cu ajutorul cârjelor. Intr'o zi căzu şi a fost nevoe să-i se pună din nou piciorul în gips. Dar de astădată a stat numai puţină vreme. Când, după ce i s'a scos gipsul, picioarele i-au fost măsurate, s'a văzut că amândouă au o lungime perfect egală. Nu mai era nici o îndoitură a vertebrei. Şoldurile erau drepte şi ce-i mai mult, a căpătat o stare de spirit admirabilă.

In timpul lungei convalescenţe, dânsa, încrezătoare în izbânda finală, a fost liniştită şi veselă.

Cu o lună de zile înainte de a merge la dans, a fost sfătuită să nu-şi obosească prea mult piciorul drept. A încercat de aceea un vals şi s'a distrat atât de bine încât a dansat şi al doilea....

Astăzi Miss Frances dansează charleston, face toate sporturile, e normală, sănătoasă, voinică şi nemărginit de fericită.

Cât despre triumful obţinut de chirurgia modernă, credem că nu trebue să mai insistăm.

(din englezeşte de N. L. ROTEANU)

Bucureşti noaptea

LUMINĂ.... Felinar cu stâlpul verde, cu verticalitatea vagă, în unghiu ca o spunzurătoare, cotet de sticlă pentru lampa suspendată. Aţi ghicit: suntem la Bucureşti.

Seara lampagiul trece, propteşte scara de felinar şi şterge lampa afumată. La un nou turneu, mai spre noapte, cu prăjina lungă în vârful căreia arde o iască, aprinde felinarul miop. Geamurile coteţului de lumină se îngălbenesc cu o strălucire stinsă, ca obrajii adolescenţilor ftizici. O frunză moartă, izbită de vânt în geamul felinarului, cade.

Noaptea pe uliţele bucureştene.... Colţuri ascunse în beznă, fictiv fior de crimă. Pe bulevard, platanii iau în întuneric forme fabuloase. Calea Victoriei, în groasă penumbră, cu obloanele trase, pleoape de fer închizând ochii vitrinelor cu prea firave reclame luminoase, pare o arteră provincială, de oraş mort.

Animaţia produsă de eşirea dela teatre se stinge repede, canalizată, difuzată de ultimele tramvae cu taxa dublă, spre periferii. Oraşul adoarme.....

Pe bulevard, se scot din puineze fotografiile de pe faţada cinematografelor ce se închid. Cişmigiu, parc cu alei de umbră, intens populate de îndrăgostiţi. Reflexe pe apa verde a lacului, mărgele de becuri electrice înşirate deaungul ţărmului. Monte Carlo şi patinajul luminoase; afară, florile par şi ele candele colorate. E o minunată grădină; o barcă alunecă în gura arcuită a podului; într'un colţ discret de lac, doui îndrăgostiţi în barcă, se sărută după paravanul pălăriei mari, de pae, a femeei....

Pe o alee secundară, dorm chinuite pe un buştean tăiat, o babă vagabondă şi o fată de stradă, fără client. Inceput friguros de toamnă.... Tresăriri în cele două trupuri sgribulite, neodihnite nici în somn.

Faţadă de reclame luminoase, şerpuind consecutiv în noapte: becurile aleargă unul după altul, fără să se prindă nici odată. Bloc de beton armat în care se deschide tunelul ce coboară la varieteu. In gangul acesta cu tapete mov, afişe anunţă succesele stagiunei.

Inăuntru jazz. Sunete ce par'că sar în ţăndări. Reflexe de lumină crudă în oglinzi şi în cupele de cristal, — ţăndări de raze în boxele roşii cu aur de poleială.

De pe scena-estradă a cabaretului noc-

turn, coboară uneori artistele, ca să schițeze printre mese, travestite în gitane, pași de Sevillană degenerată, de charleston vulgar, sau să joace în ritmul unui valse chaloupée, *cu un partener brun, un* danse d'apaches *demodat, fără mlădieri și fără promptă violență.*

Injecție discretă cu morfină, sub masă, deasupra jartierei....

Afară, șofeurul fără client a adormit la volanul taxiului...

Scăpărări de violentă lumină albăstrue. Se sudează autogen capetele șinelor de tramvai. Jerbă neastâmpărată de scântei albe, pe mănușa de piele groasă ca o mănușe de box a mecanicului ce privește operația prin enormi ochelari negrii. Două motoare duduie alături. Lângă zid, echipa următoare doarme.

Se deschid bulevarde occidentale. Capitala se civilizează într'o mare grabă de alinieri. Se lucrează și noaptea la pavaj. Iată grupul de pavatori desculți dormind pe hainele întinse, cu pălăria pe cap.

Munca de noapte.... In tipografiile marilor cotidiane rotativa nu-și întrerupe uruitul de cilindrii și roți dințate, până în zori. Din gangul garajelor ziarului „Dimineața", *es automobilele-dube, încărcate cu pachete de ziare, ce se vor desface mâine dimineață în gări provinciale.*

Mare construcție de beton armat. Din jghiaburile verticale de lemn, es capetele sârmelor îndoite, cârlige ca niște litere ciudate de stenografi, profilându-se pe cer. Schela e luminată cu un potop de lumină electrică. Pe esafodaj se lucrează intens: febra construcțiilor. O mașină de amestecat ciment, cât o locomotivă, deșartă automatic creuzete, ca într'o uzină, în vagonetul „Decauville" *ce circulă la al cincilea etaj.*

Munca de noapte, muncă extenuantă.... Zgomot și siluete vagi de artilerie grea pe pavaj: cisternele societății barometrice ne curmă scurt reflexiunile asupra muncei nocturne....

3 dimineața. Halele centrale, siluete cubice, palate de tablă ondulată în bezna subțiată de cenușiul matinal. Iarmaroc de căruțe pe toate străzile. Mișcare febrilă de fantome negustorești. Au sosit căruțele cu zarzavat din satele vecine, cu carne dela abator. Oltenii, covârșiți sub cobilițe, adormiți pe jumătate, se aprovizionează. Hamali cari au dormit sub cerul liber sau prin gangurile din dosul pieții, se întind ca arcuri vânjoase și cască. Porțile halei de carne se deschid cu zgomot. Câinii dau târcoale, se luptă pe oase.

Pe marfa așezată, pe maldăre de legume, s'au întins să mai tragă un pui de somn, până la ziuă, căruțașii....

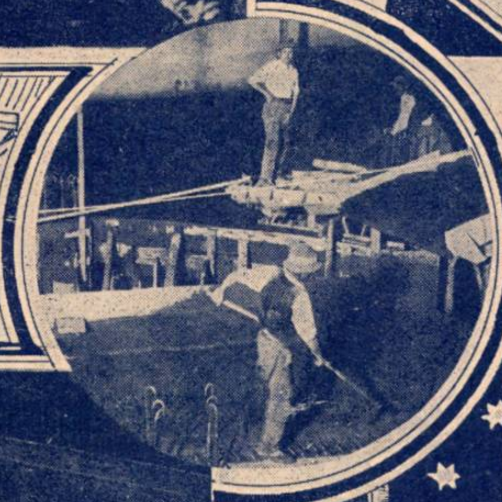
Un grup de cheflii es dela „ciorbă de burtă" cu lăutarii după ei:

Paris, oraș de viață,
Paris, ah, te răsfață!....

Și când grupul trece pe bulevard, un moș în zdrențe se ridică înțepenit de frig de pe banca pe care a dormit toată noaptea, și mormăe bosumflat o înjurătură la adresa celor ce l'au deranjat, trezindu-l. Zorile umede sunt murdare ca fața acestui vagabond.

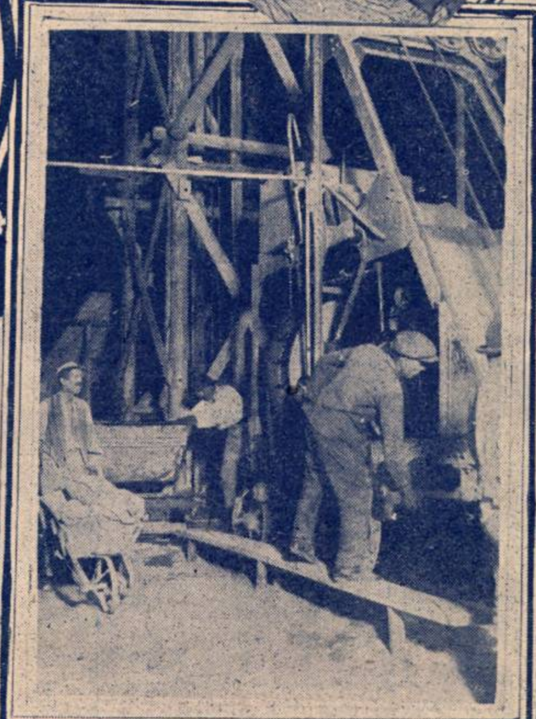

Rudolf Valentino
Hoollywood

Femeia visurilor mele.

Rudolph Valentino

INSEAMNA oare fetele, femeile, cel mai mare eveniment în viaţa şeicului din deşert?

— „Slavă Domnului, nu! Incet, încet, scumpele mele blondine şi adorabile brunete — fetele nu-l emoţionează atât de rău pe şeic. Sărăcuţele de ele nici nu's măcar bine desvoltate!!!”

Cu aceste cuvinte Rudolf Valentino ridică ochii, zărind în faţa lui — nu un lagăr de corturi sub toridul soare african, nici haremuri voluptoase, — ci un automobil excelent, un armăsar de rassă şi o luptă de box — cele trei idealuri ale lui.

— „Fetele, femeile? Le lipseşte încă personalitatea, simţul casnic”.

Critic femeia americană — fără indoială foarte atrăgătoare — pentru faptul că din moment ce-şi desvoltă personalitatea e hotărâtă să fie independentă. Nu-i mai pasă de chestiuni de gospodărie, ci are grijă doar de carieră. Eu sunt un partizan al ideii europene, cum că femeia îşi are locul şi rostul ei, *în casă.*

Din punct de vedere personal, îmi plac toate tipurile. Dar nici culoarea ochilor, nici a părului, nici statura nici tenul nu joacă un rol covârşitor. In genere, fizicul nu are o importanţă atât de mare. Lucrul de căpetenie e personalitatea”.

— „Vezi dumneata“, — continuă el, aprinzându-şi o ţigară, — „bărbatul voinic, „bine”, s'a plictisit de chipul lui, a fost supraalimentat cu acest fizic plăcut, ca să zic aşa. O femeie nostimă pretinde în deobşte toate aceste lucruri de care el s'a săturat până în gât. De aceia se vor vedea adesea bărbaţi frumoşi, însuraţi cu fete fără nici o atracţiune fizică, dar înzestrate cu spirit casnic şi bune gospodine.

In căsniciile, în care bărbatul şi femeia sunt deopotrivă de frumoşi, se va ivi în curând concurenţa, deoarece fiecare din parteneri, caută admiraţia publicului, din acelaş motiv.

In viaţa socială, această luptă poate fi de folos şi chiar necesară; în căsnicie, ea distruge înotdeauna fericirea.

Dacă o femee ar reuşi să-şi desvolte personalitatea, devenind „cineva” foarte atractiv, rămânând însă în acelaş timp casnică şi păstrând farmecul ei de femee, atunci voiu spune că ea este idealul visat.

Douglas Fairbanks
Hollywood

Femeia visurilor mele.

PRIMA *constatare, pe care aş vrea s'o fac asupra acestei teme e următoarea: Femeia visurilor mele, nu e femeia desăvârşită. Ader, la punctul de vedere al Japonezilor, cari susţin, că nimic n'ar trebui să fie desăvârşit, pentru că altfel ai stârni invidia zeilor.*

Ia să ne inchipuim un bărbat, silit să convieţuiască ani de zile cu un inger, de sex feminin, fireşte. De cincizeci de ori pe zi, ar fi mustrat. Douăzeci şi patru de ore in şir ar trăi sub teroare, că iar a făcut ceva deandoaselea. N'ar fi chip de trăit. Eu prefer o femee agreabilă, cu defecte.

Ce 'nseamnă asta? Am să mă refer la mine insumi. De pildă, femeia să se indrăgostească de mine, sau să poată pricepe, pentru ce nu fac intotdeauna la timp ceiace trebue să fac. Când eşti insă căsătorit cu o femee ideală, desăvârşită, ea nu va putea inţelege niciodată slăbiciunile şi defectele, pe care le au şi cei mai buni dintre noi.

Aşa dar, femeea visurilor mele, este femeia inţelegătoare, care face concesiuni, faţă de greşelile mele Şi mai cu seamă la film, poţi face greşeli. Aci e vorba de muncă zi şi noapte, şi asta nu inseamnă numai tensiune fizică, dar şi intelectuală. Atunci simţi, mai mult nevoia unei fiinţe, care să te inţeleagă, care să simtă cu tine, care să te imbărbăteze, când nervii se pun in grevă, când curajul şi nădejdea de succes ameninţă să te părăsească.

Am auzit adesea zicând, că doi oameni, cari exercită una si aceiaşi profesiune, n'ar trebui să se căsătorească. Să luăm de pildă pe Mary Pikford *şi umila mea persoană. Suntem ambii in aceiaşi „branşă“. Dar nu există om pe lume, care ar putea să'mi fie un tovarăş de viaţă mai ideal ca ea care ar putea să-mi inteleagă mai bine firea si felul meu de a fi, mai cu seamă când joc.*

Imi e in acelaş timp şi critic, dar nu-mi pot aminti de nici o ceartă, ce ar fi izbucnit intre noi, de pe urma acestei critice. Ne străduim să fim cât se poate de obiectivi, când ne judecăm reciproc. Mary are o răbdare admirabilă, dar nici odată nu s'ar abţine dela o critică justă. Ştie, că eu nu pot să mă supăr pentru asta.

Dar eu nu cer unei femei, numai simpatie; trebue să aibă si inteligenţă şi o judecată proprie. Trebue să ştie, ce vrea. Ei bine, Mary e inteligentă si ştie să uzeze de inteligenţa ei, de aceea putem conlucra de minune. Eu, sunt inzestrat cu putere creatoare, Mary are darul rar de a judeca valoarea unui lucru. Ea editează toate operele mele.

Lucrurile se petrec cam astfel: Eu am o idee, o elaborez, o desvolt, aproape complet. Dar deoarece stau sub inrăurirea operei mele, imi lipseşte obiectivitatea, de aceia mă adresez Mary-ei şi accept aproape in mod automat critica ei, căci ştiu, că ea recunoaşte greşelile in chip mult mai clar decât aş putea s'o fac eu. In acelaş timp mă poate sfătui, cum aş putea corecta erorile mele.

In ce priveşte frumuseţea fizică a femeii ce o visez? Am intâlnit multe „frumuseţi reci“, foarte atrăgătoare, insă vei găsi intotdeauna in chipul unei femei, reflexul mentalităţii sale, si o femee cu o expresie inteligentă va avea intotdeauna farmec si va părea interesantă. Cred deci, că nu te poţi mulţumi cu frumuseţea fizică; afară de cazul, când spiritul a innobilat corpul.

Răspunzând, la astfel de intrebări, intâmpini fireşte impotriviri si contraziceri. Din fericire insă, fiecare om isi are idealul lui şi, după cum zic latinii:

„De gustibus non disputandum est“.

Douglas Fairbanks

Femeia visurilor mele.

Buster Keaton
Hollywood

FATA ideală, aşa cum o visez, nu e posacă şi plicticoasă; pune în ambiţie pe bărbat şi are grijă, ca eroului premiat în match, să nu-i vie deodată ideea de a se aşeza comod acasă, în fotoliu, la gura sobei.

Fata ideală, adoră covorul presărat cu cenuşe de ţigări, aşa ca nici să nu-i vezi culoarea originală, şi se bucură, găsind p' jos mucuri. Ba ar trebui să golească ea însăşi conţinutul câtorva scrumiere pe covor, în aşteptarea prietenului, pentru ca acesta să se găsească dela început, într'o atmosferă simpatică.

Dacă se duce la un restaurant, fata ideală ia lista de bucate şi acopere partea dreaptă cu mâna, apoi comandă, aşa ca stânga să nu ştie, ce va avea de plătit dreapta.

Apoi, nu-şi târăşte soţul sau logodnicul la concerte, unde sugacii fac primele lor mişcări ambulatorii muzicale şi chiamă poliţia, îndată ce oaspeţii ei, încep să devină sentimentali.

Muzica de jazz, o lasă pe seama Radioului şi se bucură când soţul urlă de entuziasm, la matchul de box. Apoi, fata ideală e de părere, că foaia sportivă e tot atât de importantă, ca şi jurnalul de mode, şi se conformează prescripţiilor ei.

Femeia visurilor mele, va mărturisi fără nici o jenă, că se duce la Operă, nu pentrucă îi place muzica, ci pentrucă vrea să vadă toaletele celorlalte femei. Când e să mergem undeva, împreună, nu mă lasă să aştept două ceasuri, până îşi face toaleta ci e îmbrăcată, coafată, pudrată la timp.

Nu pune întrebări idioate la foot-bail, fireşte că nici la tennis, polo, etc.

De altfel nu întrebuinţează expresii de felul acesta, „Vai ce adorabil, ce delicios, ce dulce!" Nici nu mă va striga: „Puiule" sau „Micule".

Fata ideală trebue să se opună în a vedea un geniu, în d. Marcel, deşi toate fetişcanele moderne, îl proslăvesc ca atare. Nici nu trebue să crează, cum că Beethoven a fost inventatorul bombei de îngheţată.

Trebue să poată mărturisi senină, că toate rudele ei sunt mai urâte decât Rudolf Valentino, că ea însăşi nu are talentul Mary-ei Pickford, că vărul ei, nu e nici de cum mai abil decât Douglas Fairbanks şi că îi lipseşte doar protecţia, spre a da gata pe toţi ceilalţi din lumea filmului.

Ca încheere, am să vă mai spun unde se găseşte această femee ideală. Trăeşte în oraşul, unde plăteşti benzina douăzeci şi cinci de bani kilogramul, unde eşti aruncat în ulei clocotitor pentru delictul de a vorbi la cinema, unde domnişoara dela telefon îţi dă totdeauna legătura dorită, unde trenurile sosesc şi pleacă fără întârziere şi unde rişti un proces de insultă, oferind unui chelner sau unei garderobiere un bacşiş.

Poşta Cinefililor

„Das Ende" — Sunt mai multe societăţi producătoare şi toate de aceeaş putere aşa că iau una la întâmplare: United Artists studio, 7200 Santa Monica Bd. Hollywood, Cal., U. S. A. Preşedinte Joseph W. Schenck.

Pussy. — Lya Mara, Marcela Albani şi Mady Cristians sunt de naţionalitate germană; Vilma Banky, maghiară, iar Billie Dove americană. 2) Wladimir Gaidaroff, Berl'n-Halensee, Friedrichstrasse, 55. 3. Ramon Novarro are 28 ani. 4) Da, e chiar fiul lui.

Victoria. — Ion Sagh'an, regisor. T. National, Bucureşti, Cal. Victoriei. Adresa lui Jean Miha'l mi-e necuonscută. De Bagrat'de e francez şi îi puteţi scrie pe adresa: Paris (VI-e), 45, rue Monsieur-le-Prince.

Gaby. — George K. Arthur: c/o The Standard Casting Directory 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Cal. U. S. A. Lillian Harvey: Berlin-Friedenau, Dusseldorferstrasse, 47, Adalbert Schlettow: Berlin O., Grosse Frankfurterstrasse 4. Mady Crist'ans: Berlin-Charlottenburg, Bismarckstrasse 67. Da, adresa lui Harry Halm e exactă.

LOLA. — Ciné-Alliance-film, Paris (IX-e), 14, avenue Trudaine. Universum-film A. G., Berlin SW 68, Kochstrasse 6—7.

NORA. — Hans Adalbert Schlettow, Berlin O., Grosse Frankfurterstrasse, 4; Mary Kid, Berlin-Charl., Kurfurstendamm, 25; Willy Kaiser, Berlin-W., Kaiserallee, 31-a. Celelalte adrese în No. viitor.

BUCICOV. — Lya Mara, Berlin-Charl., Pommernallee, 1.

B. B. — Charlie Chaplin, 1416, La Brea Avenue, Hollywood, Calif., U. S. A.

SONIA ROMANOVSKI. — Greta Garbo, 23; Lya Mara, 31; Ramon Novarro, 30, Collen Moore nu-i căsătorită.

La Santa Monica este încă vară

Surorile Crawford, **pe plaje la Santa Monica.**

Unde mergem?

La Cinema „Odeon", unde filmul **„Song"**, cu Ana May Wong şi Georg Heinrich, îşi continuă succesul.

La Cinema „Trianon", unde rulează interesanta adaptare după romanul lui Lew Tolstoi: **„Anna Karenina"**. In rolurile principale frumoasa pereche Greta Garbo şi John Gilbert. La pupitru maestrul Eg. Massini.

La Cinema „Capitol" unde putem vedea filmul **„Buze otrăvite" (Venenosa).**

La Cinema „Elite" unde putem vedea **„Romanţa Iubirei"** cu Werner Fuetterer şi Vera Schmiterloew.

La Cinematografele „Select" şi „Boulevard" putem vedea frumosul film **„Suzi Saxofon"** cu Anny Ondra.

Activitatea regisorilor

F. — W. MURNAU...

...a început să realizeze la Hollywood noul său film **Our Daily Bread,** cu David Torrence, Mary Duncan şi Charles Farrell.

LOUIS MERCANTON...

...a luat la Nice, Oran şi Genes, exterioarele ultimului său film: **Venus.** Primii interpreţi: Constance Talmadge, Jean Murat, André Roanne, Maxudian şi Micul Jean Mercanton. Filmul e lucrat pentru „Artists Associes".

JEAN BERTIN şi **ANDRE TINCHANT...**

...au stabilit definitiv distribuţia pentru filmul ce-l realizează: **Vocation.** Ea cuprinde pe Jaques Catelain, Eric Barclay, Marcel Vibert, Rachel Devirys.

FRED NIBLO...

...realizatorul lui Ben-Hur a fost însărcinat de M. — G. — M. cu regia noului film: „Adrienne Lecouvreur". Joan Crawford şi Nils Asther interpretează primele roluri.

EDVIN CAREWE...

...a angajat pe Romald Drew pentru a fi partenerul lui Dolores Del Rio, în actualul său film: **Evageline.**

In a doua jumătate a lunei Noembrie a. c., apare CINE-MONDIAL, revistă lunară de propagandă cinegrafică.

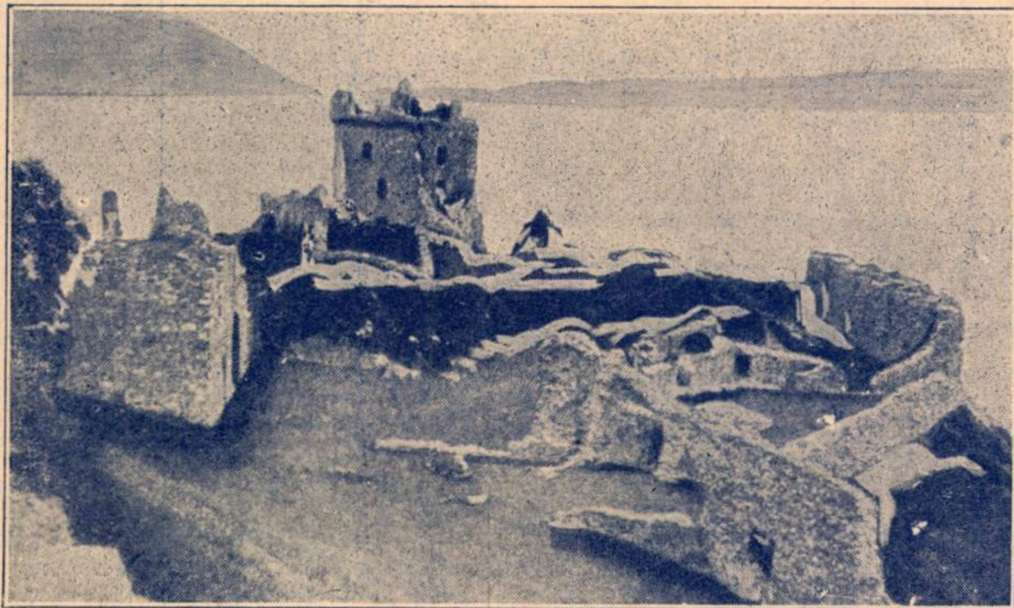
Cruzimile reginei Medeea

O regină vrăjitoare, care a ordonat ca propriul ei frate să fie aruncat în mare și care-și prepară fierturile vrăjite, cu sânge luat din trupul propriilor ei copii. Extraordinare descoperiri archeologice.

EXPEDIȚIE Americană, sub conducerea eminentului archelog dr. *T. Leslie Shear*, a făcut de curând niște lucrări cari au dus la desgroparea anticului oraș Corinth. Acesta, era unul dintre cele mai bogate orașe ale Greciei antice și faima lui e 'n strânsă legătură cu aceea a crudei regine Medeea, care a fost pe vremuri acolo, o sinistră domnitoare.

După o muncă îndelungată, orientată după norme științifice, s'a descoperit un mare număr de clădiri și obiecte de artă. Dar cele mai importante au fost desigur acele obiecte desgropate, care au legătură și dau indicații asupra misterioasei Medee, soția legendarului erou Iason. Ea era vrăjitoarea pe care, mitologia, o acuză de crime înfiorătoare.

Teatrul antic din Corinth, așa cum a fost desgropat.

In apropierea marelui templu al Athenei, desgropat la Corinth, s'a dat de fântâna *Glaucei*, care are o deosebită însemnătate în legenda lui Iason.

Răpirea lânei de aur de către acest erou — legendă universal cunoscută — reprezintă, fără îndoială, unul dintre cele mai dramatice episoade ale mitologiei.

Iason era urmaș de drept la tronul din Iolcus, ținut în Thesalia. Dar un frate vitreg, prin intrigi și infamii, i-a uzurpat tronul. Dezamăgit de vitregia soartei, Iason se plânse zeilor. Aceștia — spune legenda — l-au povățuit să încerce readucerea lânei de aur, care se găsia la Colchis (probabil Caucazia de astăzi) și în caz de reușită, își va recăpăta tronul.

Dând ascultare sfatului zeilor, Iason își construi o corabie pe care o boteză cu numele de *Argo* și îmbarcă pe dânsa un puternic echipagiu. Din echipagiu făceau parte și Hercule, Castor, Pollux, Theseu — în tovărășia cărora Iason se aventură în căutarea lânei de aur.

După numele corabiei, cei îmbarcați, căpătară numele de *argonauți*. Corabia, după o serie de tragice peripeții, a reușit în sfârșit să ajungă la Colchis. Aci, Iason porni să răpească lâna de aur, care era atârnată de un stejar și păzită de un paznic monstruos. Medeea, fiica regelui din Colchis, îndrăgostindu-se de Iason, îi dete acestuia o fiertură vrăjită, care-l apăra de foc și sabie. Iason răpi lâna de aur, luă și pe Medeea și împreună cu argonauții, plecară spre patrie. Tatăl Medeei, regele *Aetius*, porni însă în urmărire. Medea, văzând că urmăritorii se apropie, ca să zăpăcească pe Aetius, și să-l oprească, dădu poruncă argonauților, ca propriul ei frate care o însoțise — să fie aruncat în mare — în văzul urmăritorilor.

Promisiunea zeilor se adeveri, căci nu după multă vreme Iason, ajuns acasă, recăpătă tronul din Iolcus împreună cu acel al Corinthului.

Dar perechea regală n'a trăit multă vreme în liniște. Groaznice întâmplări le turburară căsnicia. Fiindcă Iason arăta o deosebită afecțiune frumoasei Glance, pe care o întâlnise în Corinth, Medeea, care locuia în acelaș oraș, era stăpânită de o gelozie grozavă. Intrebuințând toată arta vrăjitului pe care o poseda, Medeea otrăvi o minunată rochie și o trimise în dar rivalei sale. Moartea acesteia a fost îngrozitoare. Fiind atinsă de fiorii morții, Glauce se aruncă în fântâna care-i poartă numele și care a fost acum desgropată la Corinth, de către americani.

După cum spune legenda, cruda Medee, a trimis pe proprii ei copii să ducă darul care a cauzat moartea Glaucei. Poporul din Corinth, care iubea mult pe Glauce, omorî pe cei doi copii ai Medeei, cu pietre — și se spune că au fost îngropați în preajma fântânei unde se aruncase Glauce.

După o altă versiune, Medeea e arătată în nemernica ipostază, de a fi luat sânge din trupurile copiilor ei, ca să prepare fiertura vrăjită, care a imunizat pe Iason în fața tuturor loviturilor.

Căutând urme despre Medeea și alte relicve, dr. Shear scrie următoarele:

„Pe deasupra acestei fântâni a fost clădit *Odeum-ul* (sala de muzică), alături de care se găsește mormântul celor doi copii ai Medeei. Ei se numeau *Mermerus* și *Pheres* și se spune că au fost linșați de către Corinthieni, când aceștia au aflat că ei au fost purtătorii darului morții. Totuș, pentru că moartea copiilor a fost violentă, după porunca Oracolului, au fost stabilite sacrificii anuale în cinstea lor și li s'a ridicat o statue a teroarei. Statuia aceasta există încă și reprezintă o femeie înfiorătoare la vedere".

Exploratorul american, căutând acest Odeum, a dat întâmplător și de fântâna Glaucei. Odeumul din Corith era o casă publică, în care aveau loc audițiile muzicale. A fost probabil clădit cam pe la mijlocul secolului al doilea înainte de Christos. Era un dar al lui *Herodes Atticus* un sofist și retorician cu renume.

Descoperirea marelui drum alb al Corinthului, prezintă pentru archeologi un foarte mare interes. Pentrucă acesta cuprinde, la sud: *Templul lui Apollo, fântâna Glaucei, Odeumul și sanctuarul chaliniților*, ale căror ruine au fost desgropate, unele în întregime și altele parțial. Iar la nord, trebue să conducă spre *Gymnasium, Fântâna din Lerna* și marile temple ale lui *Zeus* și *Asclepias*.

Când Corinthul a fost invadat de romani, sub *Mummius*, în anul 146 înainte de Christos, soldații năvălitori se amuzau cu predilecție, distrugând obiectele de artă. Lucrul s'a dovedit perfect adevărat, în cazul sanctuarului Athenei Chalinitis. Acest templu, care-și avea zeița construită din lemn, cu fața mâinile și picioarele din marmoră albă, era cel mai sacru din oraș.

Foarte interesant era și teatrul din Corinth care putea să adăpostească 20.000 persoane. Era decorat cu picturi, în culori strălucitoare. Cu vreo 1500 de ani în urmă, ruinele desgropate astăzi de americani, au fost vizitate și descrise de către marele călător și istoric Pausanias. Până la descoperirea de acum însă, descrierile acestuia erau asemenea unor șarade cari trebuiau să fie deslegate.

Anticul Rialto, așa cum a fost desgropat de exploratori, aruncă o lumină asupra impresionantului spectacol care a fost altădată. Dela intrarea spre teatru și mergând în jos spre golf, se'ntinde o stradă albă și largă. La o oarecare depărtare se găsește o piață. Strada e pavată cu blocuri de piatră uniformă și are margini mai înălțate, care amintesc trotuarele de astăzi. Teatrul era clădit pe un teren mai ridicat, un fel de deal al orașului, în apropierea centrului unde viața pulsa mai activ. Cele 20.000 de locuri ce cuprindea Rialto, permiteau o vedere perfectă a orchestrei și a scenei. In spatele teatrului, ochiul putea cuprinde apele albastre ale golfului de Corinth și vârful pleșuv al muntelui Helicon.

Câteva dintre cele mai de seamă evenimente istorice ale orașului sunt în strânsă legătură cu teatrul desgropat. De pildă, aci au fost prinși și decapitați ucigașii poetului *Ibycus*, cam prin veacul al șaselea înainte de Christos.

Archeologii, cercetând estrada rezervată pentru orchestră, au observat că aceasta era construită din ciment și acoperită cu plăci de marmoră. Unele din ele au rămas încă în stare bună. S'au găsit și câteva coifuri romane, din secolul al patrulea după Christos și faptul acesta face să se deducă, că teatrul n'a mai fost reconstruit după ce generalul Alaric a cucerit orașul în anul 396.

In centrul orchestrei, s'a dat de un altar foarte minuțios decorat, iar în interior s'a găsit portretul unui mândru roman. Portretul reprezintă pe împăratul *Galba*, care a domnit numai un an, după moartea lui Nerone.

Dintre noile inscripții fragmentare descoperite, cea mai interesantă este desigur aceea a numelui lui *Iulius Caesar*, săpată în piatră. Mania superstiției de care suferea

Regina Medeea, poruncind ca propriul ei frate, să fie aruncat în mare.
(După un tablou celebru al pictorului englez H. I. Draper).

Caesar, a jucat un rol determinant în colonizarea și reconstruirea Corinthului după ce orașul a fost lăsat în stare de ruină timp de aproape un secol. Istoria spune, că într'o noapte, pe când Caesar poposise în apropierea ruinelor Carthaginei — care a fost distrusă în acelaș an când Mummius a invadat Corinthul — a fost încolțit de voci misterioase cari îi șopteau că ele sunt femeile și copiii cari și-au pierdut căminul din cauza distrugerei orașului. Și veniau să se răzbune. A doua zi dimineața, îngrozit de perspectiva de a fi mereu hărțuit de vedenii, luă măsurile necesare pentru reconstruirea ambelor orașe.

Medeea, luând sânge dela proprii ei copii, ca să prepare fiertura fermecată.
(Pictură de Eugene Delacroix)

Când s'a desgropat orchestra teatrului, s'a găsit și un perete care era acoperit cu scene de gladiatori. Deși zugrăveala era păstrată numai pe o porțiune de doi metri, s'a putut totuși să se tragă concluzii asupra frumuseții coloritului ce-l avea acest perete. Una dintre scene, care a rezistat în fața atâtor veacuri, reprezintă pe un comandant, de armată. Inalta sa funcțiune, e indicată prin aceea că poartă o lungă mantie împurpurată și cisme roșii foarte înalte. Portul acesta era permis numai înalților ofițeri ai statului Roman. Iulius Caesar era încântat, atunci când la procesiuni triumfale se îmbrăca într'un astfel de costum. Alți împărați, au adoptat și dânșii mai târziu portul lui Caesar. Singurul exemplu sigur, care păstrează încă o culoare intactă, vine dela această pictură.

O statue fără cap, desgropată în împrejurimile vechiului teatru din Corinth.

Comandantul se luptă cu'n leu și este asistat de un om îmbrăcat în haine scurte de gladiator.

Din nefericire, picturile acestea de preț, de îndată ce au fost desgropate, începură să-și piardă culoarea și claritatea. Au fost însă luate un mare număr de fotografii așa că întrucâtva, descoperirea a fost salvată.

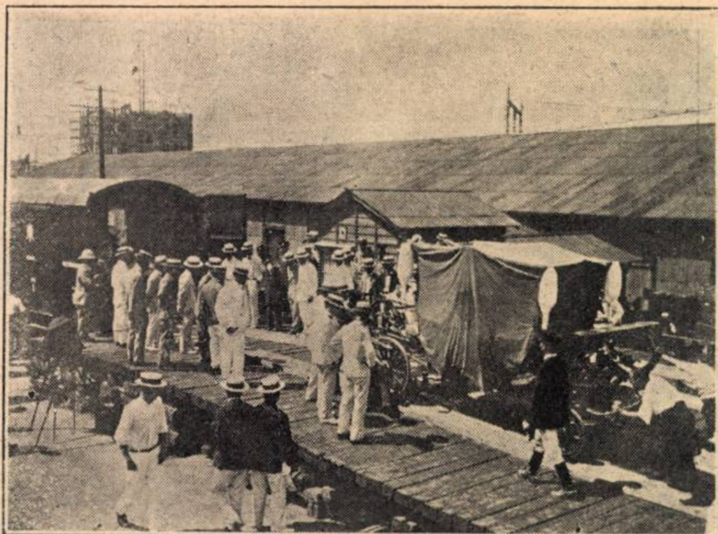
Numărul și diversitatea coifurilor ce s'au găsit în teatru, arată că schimbările de costume la actorii de pe acele vremuri trebuiau să constitue o adevărată artă. In interiorul teatrului au fost găsite 27 coifuri romane din bronz, în stilul acelora al împăraților Antonius Pius și Marcus Aurelius. Intr'o groapă, s'a dat de un adevărat depozit de zale, arme și coifuri, toate datând din vremurile glorioase ale împăratului Augustus.

Iată atâtea fapte și lucruri date la iveală de hărnicia archeologilor americani, — care vor îmbogăți muzeele și vor arunca lumini noui asupra istoriei depărtatului trecut.

(din englezește de N. L. ROTEANU)

Daniel Cutean ,un gospodar din comuna Sebeş (jud. Alba) e un om norocos. Vaca lui i-a fătat trei viţei deodată şi omul în loc de o vită are acum două perechi...
Fenomenul e interesant şi din punct de vedere ştiinţific şi deaceea suntem mulţumitori d-lui medic veterinar primar din circumscripţie, care ne-a remis fotografia.

Trăsura de gală, cu care se va duce Mikado-ul Japoniei, la încoronare, în Noembrie a. c.

Desgroparea unei statui antice

UN ţăran din Kyntrae, insula Cipru, săpând nişte cartofi, a dat peste un cap de bronz şi alte rămăşiţe dintr'o statue. Capul a fost găsit în bună stare. Guvernatorul englez fiind pus în curent cu cele descoperite, luă de îndată diferite fotografii ale relicvelor şi le trimise muzeului britanic din Londra.

Cunoscătorii de acolo, după o atentă examinare a fotografiilor, sunt de părere că acest cap reprezintă pe împăratul roman **Lucius Septimus Severus,** născut în anul 146 înainte de Christos şi mort în anul 111. Acesta e împăratul care, contrar predecesorilor săi, îşi adăugase titulatura **„Dominus".**

In timpul domniei lui Septimus Severus, senatul roman era ca şi inexistent. Dânsul avea în mâini întreaga putere executivă şi se credea că aspiră la o autoritate care să întreacă pe aceea a unui împărat.

Se pare că din acest motiv statuia ce a fost găsită, are asemănarea unui zeu.

Savanţii dela muzeul britanic, aşteaptă sosirea bucăţilor din statue, pe care le vor împreuna, putând astfel determina caracterul statuei descoperite.

Istoria nu ne spune dacă s'au făcut progrese în vremea domniei lui Septimus Severus.. Progrese sau binefaceri cari l'ar fi îndreptăţit la asemuirea cu zeii atotputernici. Avea însă unele calităţi neobişnuite: o minte limpede, promptitudine, hotărâre, tenacitate şi o considerabilă putere de organizare. N'avea însă geniu.

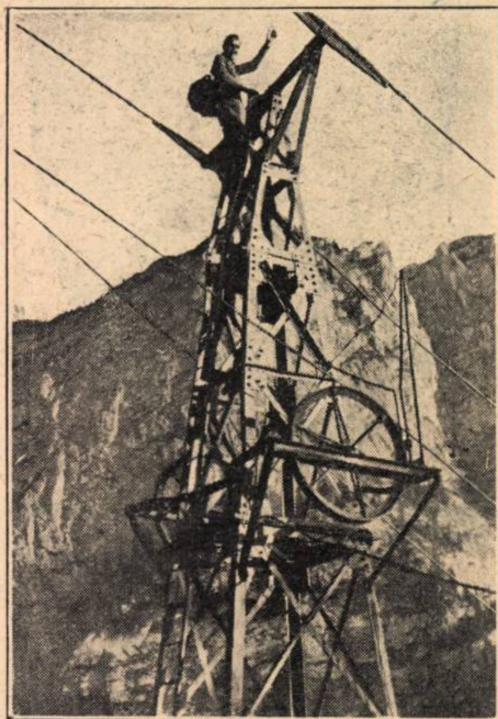
Un nou aparat, pentru salvarea echipagiilor submarinelor scufundate. Poate fi deocamdată utilizat, până la o adâncime de 50—60 m.

PROPAGANDA ELECTORALĂ IN AMERICA. Un tren complet, este pus la dispoziţia propagandiştilor. Vedem mai sus, un vagon de poştă, transformat în depozit de manifeste.

Ornamentaţie arhitectonică indiană pe faţada palatului maharadjahului de Patiala, la Bombay.

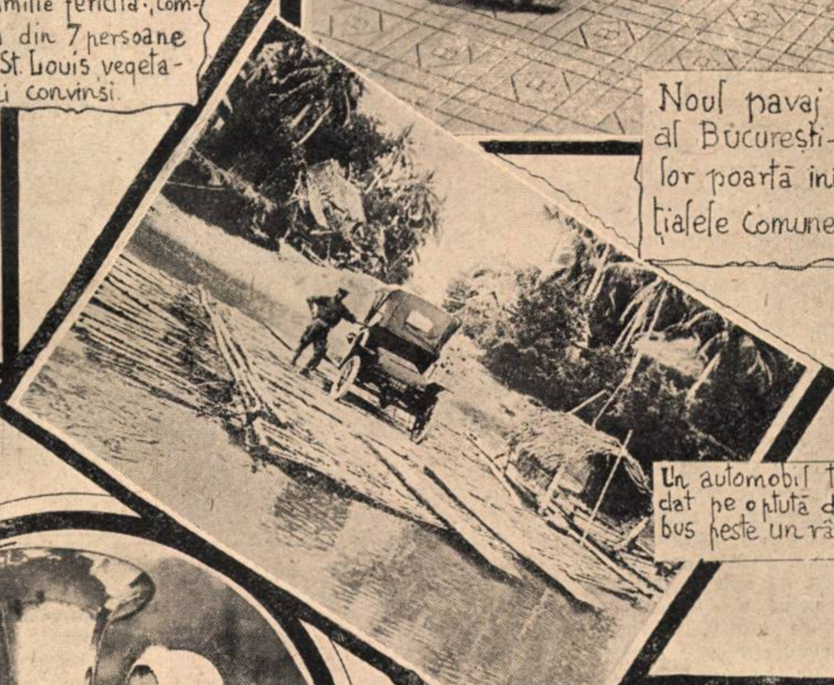

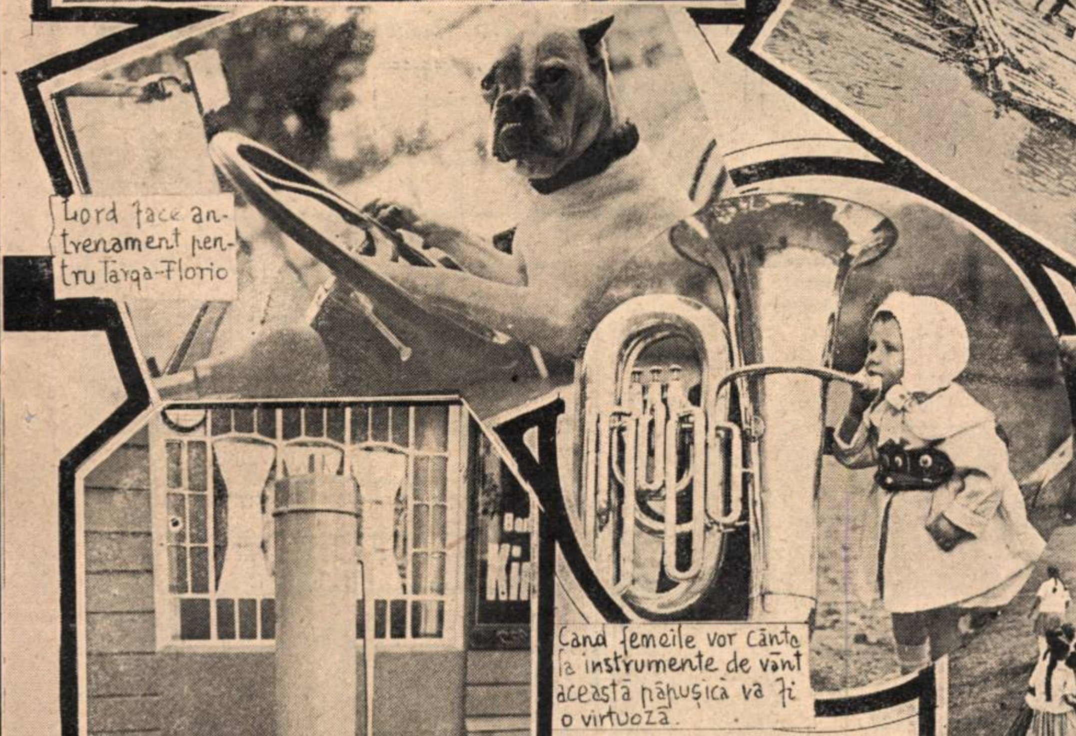
Turiştilor, nu le mai ajung munţii. Se caţără acum şi pe funiculare.

Curiozităţi

O familie fericită, compusă din 7 persoane din St. Louis vegetarieni convinşi.

Noul pavaj al Bucureştilor poartă iniţialele comunei

Un automobil transbordat pe o plută de bambus peste un râu african

Lord face antrenament pentru Targa-Florio

Când femeile vor cânta la instrumente de vânt această păpuşică va fi o virtuoză.

Noul sistem de fântâni într'o periferie din Berlin.

Fetiţe gingaşe învăţând la şcoală noţiuni pentru stingerea incendiilor.

Un record: „Parlatus" oratorul minune, care a vorbit la Berlin 50 ore incontinuu. Ilustraţia îl reprezintă în ora a 46.

Trei căsătorii: de aur de argint... şi din dragoste!

KINDLER

Moartea doliului

DIN New-York vine ştirea, că doliul... e pe moarte. Ritmul vieţii, zic undertaker-ii, *aranjorii înmormântărilor, e altul acum, prea vioriu, prea vesel, pentru a permite să ne întristăm sufletele cu aspecte de jale. De altfel multă lume crede, că moartea e doar începutul unei vieţi mai bune; decesul unui om trebue deci socotit ca un fapt îmbucurător. Undertaker-ul american decorează aşa dar pereţii camerei mortuare cu covoare multicolore, în locul crepului negru, cu gobelinuri reprezentând scene vesele, peisagii surâzătoare; într'un colţ al camerei instalează o orgă poleită, din care nu se cântă un marş funebru ci cântecul preferat al decedatului — cu cât mai vesel, cu atât mai bine.. Lumea vine îmbrăcată în smocking, şi în toalete de culori vii, iar sicriul s'a schimbat şi el, devenind un fel de casetă de giuvaericale (traduc textual din engleză) roz sau bleu, împodobită cu lameuri şi brocate sclipitoare...*

Americanii, fireşte, cad dintr'un extrem într'altul. Că doliul sufletului nu se exteriorizează în rochia neagră, că vălul de crep ascunde de multe ori gânduri foarte subversive la adresa mortului, că în genere e multă ipocrizie în tot ceremonialul înmormântărilor — începând dela vizitele şi scrisorile de condoleanţă şi până la lacrimile vărsate cu prilejul deschiderei testamentului — asta n'o contestă nimeni. Dimpotrivă. Dar a face din moarte o sărbătoare e iarăşi exagerat.

Dispariţia pe veci a unui om, ce ţi-a fost drag, nu poate constitui un motiv de bucurie, chiar dacă această dispariţie ar însemna pentru dânsul începutul unei vieţi mai bune. Intâi de toate nu poţi avea convingerea, că aşa se întâmplă şi în al doilea rând, omul e egoist. Lipsa persoanei iubite e un motiv de întristare, solitudinea într'o casă, în care a murit cineva e cumplită, iar împodobirea casei ca pentru o sărbătoare, te jigneşte.

Doliul, aşa cum se obişnueşte, e absurd. E absurd ca, cu gândul la cel dispărut să cutreeri prăvăliile după o stofă neagră şi să alergi pe la croitorese, pentru o rochie nouă. E absurd, să nu te reculegi la un concert serios, pentrucă „eşti în doliu". Dar de aici şi până la sistemul american mai e o deosebire.

Evident, că ar fi cel mai simplu să nu dăm morţii nici o importanţă — însă mintea şi sufletul nostru nu concepe această dezinteresare complectă. In „Cartea Junglei" Rudyard Kipling descrie o scenă impresionantă: Raşca, bătrâna lupoaică, ce l-a crescut pe Mogli, puiul de om răpit de tigru, moare. Animalele îşi văd liniştite de viaţa lor de toate zilele, doar Mogli, omul, resimte o durere şi o jale nelămurită, în suflet. Se crede un copil al codrului, frate cu fiarele; dar Hathi, elefantul înţelept îi spune:

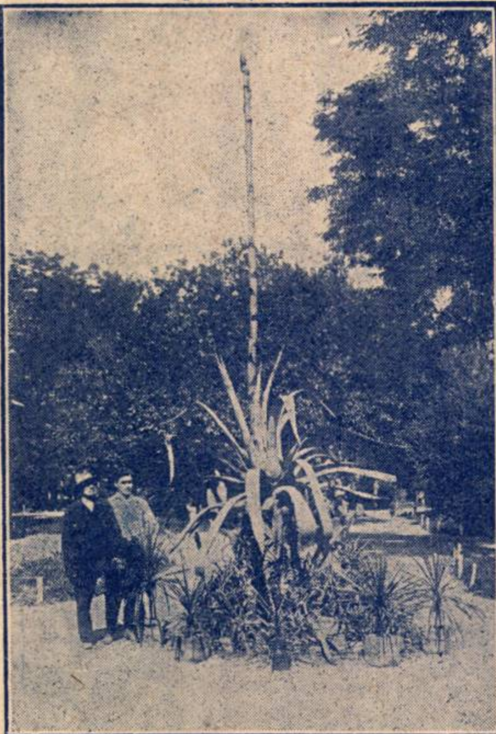
„Eşti om, deşi ai crescut printre noi şi nu cunoşti alţi oameni. Numai un om continuă să sufere, după ce a îngropat o fiinţă dragă".

Eternul omenesc nu-l poţi nimici cu metodele americane...

Un fenomen rar

Agava din Bazargic

AGAVELE sunt o familie de plante tropicale. Au frunze groase şi sunt de mare folos — prin produsele lor: zahăr,

spirt, fibre de ţesut — oamenilor din ţinuturile calde.

Pentru Europa, agavele, fiindcă nu pot trăi decât în sere, sunt plante de ornament.

La noi în ţară, la Bazargic, unde clima e mai caldă, s'a adus în anul 1886, din Varna o agavă cumpărată de consulul bulgar din Rusia.

Agava a fost plantată în grădina publică

din Bazargic şi a fost îngrijită până acum de grădinarul Cristea Ştefanof.

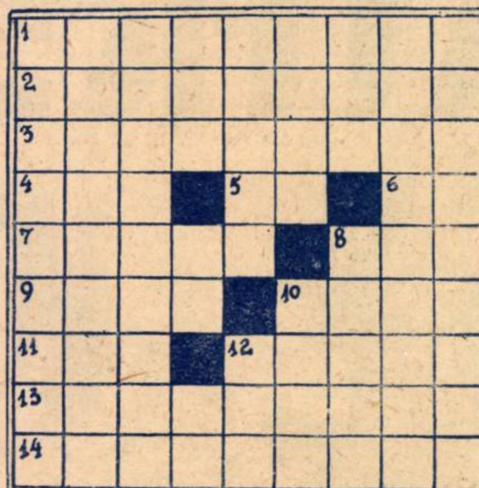
In anul acesta agava a înflorit. Fenomenul e foarte rar, căci agava nu înfloreşte decât la 99 de ani odată.

Ilustraţiile noastre înfăţişează agava din Bazargic înainte de înflorire şi înflorită.

Joc No. 1 de cuvinte încrucişate

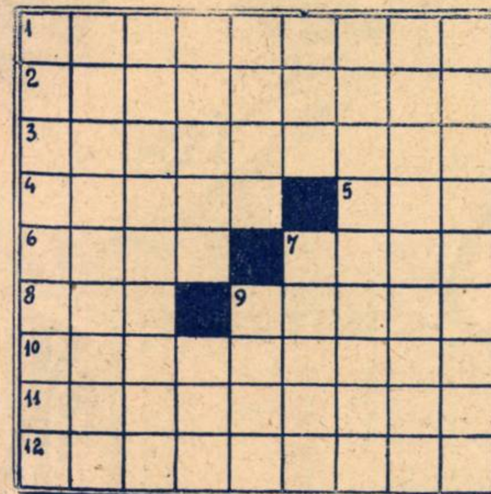
(10 puncte) de **V. TURCULESCU**

Orizontal: şi Vertical: 1) Gen de poezie burlescă; 2) Filozof Grec (428 a Cr.); 3) Voiaj; 4) Osie; 5) Conjuncţie; 6) Pronume; 7) Han la drumul mare; 8) Palid; 9) Loc de păşune; 10) Munte în Palestina; 12) Plantă; 13) Care se excită uşor; 14) Veche provincie a Spaniei.

Joc No. 2 de cuvinte încrucişate

(10 puncte) de **V. TURCULESCU**

Orizontal şi vertical: 1) Ţesătură de bumbac; 2) Aparenţă; 3) Pânză de bumbac; 4) Ştiinţa moralei; 5) Epocă; 6) Anagrama cuvântului cupă; 7) Putere (fig.); 8) Odă; 9) Nume masculin; 10) Cel ce profesează studiul poeziei şi eloquenţei; 11) Care stimează; 12) Afectat.

Joc No. 3 Golf de cuvinte

(10 puncte)

de Const. Economu-Constanţa

Se dau următoarele nume de oraşe: **„Cluj-Arad".** Să se ajungă pe calea cea mai scurtă dela Cluj la Arad, schimbându-se câte o literă şi trecând printr'o serie de cuvinte, cu înţeles propriu.

Joc No. 4 Enigmă

(5 puncte)

de Const. Economu-Constanţa

Puneţi o pălărie unui senator roman şi-l transformaţi în numele unui deal din România.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti str. Sărindar 7-9-11
Telefon 306/67
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 160
Pe trei luni	„ 85
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	„ 800
Jugoslavia şi Cehoslovacia	„ 360

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN